

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก

โดย

นางสาวศุภาวีร์ บุญเสวก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

ภาควิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ซินโดรม และออทิสติก

โดย
นางสาวศุภาวีร์ บุญเสวก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

A STUDY OF COMPREHENSION ABILITY OF VERBS IN SPECIAL NEEDS
CHILDREN : DOWN'S SYNDROME CHILDREN AND AUTISTIC CHILDREN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for Master of Arts THAI

Department of THAI

Silpakorn University

Academic Year 2022

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร และออทิสติก
โดย	นางสาวศุภาวีร์ บุญเสวก
สาขาวิชา	ภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ลิ้มประเสริฐ)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภชัย ต๊ะวิชัย)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อำนวย ปักษาสุข)

620520014 : ภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : ความเข้าใจ, คำกริยา, เด็กพิเศษ

นางสาว ศุภาวีร์ บุญเสวก: ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก โดยเก็บข้อมูลจากเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมจำนวน 5 คน และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกจำนวน 5 คน จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา ตลิ่งชัน ด้วยบัตรภาพคำกริยา 100 ภาพ จำนวน 100 คำ ซึ่งแบ่งออกเป็นหมวดร่างกาย สังคม และอารมณ์ ผลการวิจัยพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติกมีความเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย สังคม และอารมณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์ตามลำดับ ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีความเข้าใจหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดสังคม และหมวดอารมณ์ตามลำดับ

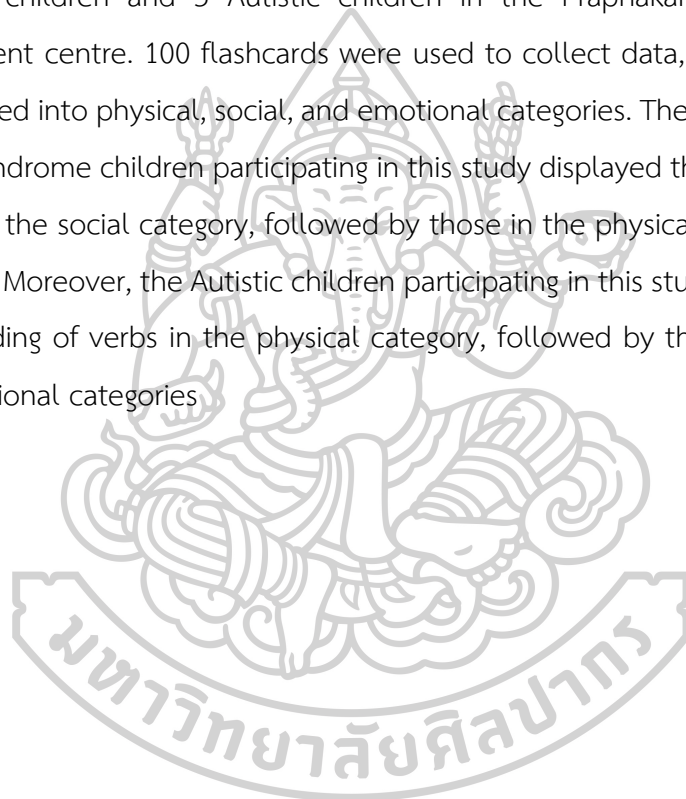

620520014 : Major THAI

Keyword : comprehension, verbs, special needs children

MISS Suphawe BOONSAWAKE : A Study of Comprehension Ability of Verbs in Special Needs Children : Down's Syndrome Children and Autistic Children Thesis advisor : SOMCHAI SUMNIENGGAM

This study aims to evaluate the ability of special needs children to comprehend verbs in different categories. Data were collected from 5 Down's syndrome children and 5 Autistic children in the Praphakarnpanya learning and development centre. 100 flashcards were used to collect data, which contained 100 verbs divided into physical, social, and emotional categories. The results show that the Down's syndrome children participating in this study displayed the best understanding of verbs in the social category, followed by those in the physical and then emotional categories. Moreover, the Autistic children participating in this study displayed the best understanding of verbs in the physical category, followed by those in the social and then emotional categories.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สำเนียงงาม และรองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ ที่สละเวลาให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้วิทยานิพนธ์ มอบโอกาสในการเรียนรู้ ประสบการณ์การทำงาน ตลอดจนความเมตตาช่วยเหลือในทุกด้าน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย ต๊ะวิชัย ประธานกรรมการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อำนาจ ปักษาสุข กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำแนะนำทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทุกท่านที่ให้ทั้งความรู้ด้านภาษาไทยอย่างเข้มข้นลึกซึ้ง ตลอดจนทัศนคติต่อการมองโลก และคุณค่าของความเป็นมนุษย์ในมิติต่าง ๆ ผ่านภาษา และวรรณกรรม ความรู้ที่ได้รับจากคณาจารย์ทุกท่านคือสิ่งล้ำค่าที่ผู้วิจัยจะเก็บจำและนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการกาญจนา ภัทรพรพันธ์ อาจารย์พิศมัย สุขเกิด และคณาจารย์ที่ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาญญา ตลิ่งชัน ที่ให้โอกาสและสนับสนุนการเก็บข้อมูลสนาม รวมถึงให้คำแนะนำเมื่อผู้วิจัยพบอุปสรรคระหว่างการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณผู้ปกครองทุกท่านที่กรุณาให้สัมภาษณ์ข้อมูลด้วยความยินดี และขอขอบคุณน้องนักเรียนจากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาญญา ตลิ่งชันที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีตลอดการเก็บข้อมูลสนาม

ขอขอบคุณพี่เรเดช ภูศรี และสายรุ้ง เพียรอรุรักษ์ เพื่อนร่วมรุ่นปริญญาโทที่คอยช่วยเหลือ ติดต่อประสานงาน และยืนหยัดอยู่เป็นกำลังใจให้กันในวันที่ท้อแท้

แม้สถานการณ์ที่ผู้วิจัยเผชิญขณะนี้จะไม่น่ารื่นรมย์นัก แต่ผู้วิจัยยังเปี่ยมด้วยกำลังใจจากพ่อและแม่ ครูอาจารย์ ญาติพี่น้อง มิตรรักหับแก้ว และมิตรรักภรรยานุสสุต ทุกท่านทุกคนเปรียบดังเชื้อเพลิงให้ผู้วิจัยมีพลังต่อสู้กับสิ่งที่เข้ามาท้าทายชีวิต เปรียบดังแสงสว่างคอยนำทางให้ชีวิตผู้วิจัยยังมีหวังว่าจะได้มีชีวิตอยู่ชื่นชมความงามของโลกพร้อมกับทุกท่านทุกคนที่รัก และหวังว่าจะได้ใช้ความรู้จากการศึกษาเล่าเรียนอย่างพยายามและตั้งใจในครั้งนี้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคมต่อไป

นางสาว ศุภาวีร์ บุญเสวก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1	
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	8
แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษา.....	12
แนวคิดและการศึกษาเรื่องอารมณ์.....	14
เอกสารเกี่ยวที่เกี่ยวกับเด็กพิเศษ.....	23
ความหมายของคำว่า “เด็กพิเศษ”.....	23
เขาวนปัญญาและการแบ่งระดับสติปัญญา.....	24
ประเภทของเด็กพิเศษ.....	26

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	38
งานวิจัยที่ศึกษาความเข้าใจ และความสามารถพูดคำกริยา.....	38
งานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ	48
บทที่ 3	
วิธีดำเนินการวิจัย	56
วิธีการศึกษา	57
การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	57
การขออนุญาตเก็บข้อมูล	57
การคัดเลือกแหล่งข้อมูล	57
กลุ่มประชากร	57
การขอแบบรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	59
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
ระยะเวลาและวิธีการเก็บข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 4	
ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก.....	67
ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม	68
ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก.....	79
เปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก	90
บทที่ 5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	96
รายการอ้างอิง	105
ประวัติผู้เขียน	108

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงการแบ่งระดับสติปัญญา	25
ตารางที่ 2 แสดงพัฒนาการแต่ละวัยของเด็กปัญญาอ่อน เรียบเรียงจากเรื่อนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ นพวรรณ ศรีวงศ์พานิช วารุณี เมฆอริยะ (2545, น.207)	29
ตารางที่ 3 แสดงความเข้าใจและการพูดคำกริยาของเด็กอายุตั้งแต่ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน	38
ตารางที่ 4 แสดงคำกริยาที่เด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละระดับอายุฟังเข้าใจ	40
ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำกริยาระหว่างเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ (o) กับเด็กปกติ (x).....	44
ตารางที่ 6 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์บอกความรู้สึกระหว่างเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรียนรู้ได้ (o) กับเด็กปกติ (x).....	45
ตารางที่ 7 แสดงความเข้าใจและความสามารถพูดคำนาม และคำกริยา	47
ตารางที่ 8 แสดงจำนวนกลุ่มประชากรตามเกณฑ์ที่กำหนดจำแนกตามกลุ่มอาการ อายุจริง และเพศ	59
ตารางที่ 9 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้เงินโตรม คนที่ 1 (D1).....	68
ตารางที่ 10 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ เงินโตรม คนที่ 2 (D2).....	69
ตารางที่ 11 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ เงินโตรม คนที่ 3 (D3).....	70
ตารางที่ 12 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ เงินโตรม คนที่ 4 (D4).....	71
ตารางที่ 13 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ เงินโตรม คนที่ 5 (D5).....	72

ตารางที่ 14 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน ชินโดรม (D1-D5).....	73
ตารางที่ 15 แสดงรายการคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวนชินโดรมเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 56 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	75
ตารางที่ 16 แสดงรายการคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวนชินโดรมเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 26 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	77
ตารางที่ 17 แสดงรายการคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวนชินโดรมเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 18 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	78
ตารางที่ 18 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 1 (A1).....	79
ตารางที่ 19 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 2 (A2).....	81
ตารางที่ 20 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 3 (A3).....	82
ตารางที่ 21 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 4 (A4).....	83
ตารางที่ 22 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 5 (A5).....	84
ตารางที่ 23 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A)	85
ตารางที่ 24 แสดงรายการคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 56 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	87
ตารางที่ 25 แสดงรายการคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 26 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	88
ตารางที่ 26 แสดงรายการคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จาก คำกริยาทั้งหมด 18 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง.....	89
ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนชินโดรมและออทิสติก.....	90

ตารางที่ 28 แสดงคำร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้จิ้นโตรม และออสติคในแต่ ละคำศัพท์ในหมวดร่างกาย.....	91
ตารางที่ 29 แสดงคำร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้จิ้นโตรม และออสติคในแต่ ละคำศัพท์ในหมวดสังคม.....	93
ตารางที่ 30 แสดงคำร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้จิ้นโตรม และออสติคในแต่ ละคำศัพท์ในหมวดอารมณ์.....	94

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แบบจำลองวงกลมแห่งอารมณ (Grivas, Down & Carter, 1996)	18
ภาพที่ 2 แสดงพัฒนาการทางด้านอารมณของเด็กแรกเกิดไปจนอายุ 2 ปี (24 เดือน) จากการศึกษาของบริดเจส.....	19
ภาพที่ 3 แสดงลักษณะของเด็กออทิสติกที่มีความแตกต่างกัน	38

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญ สำหรับใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างมนุษย์ตลอดจนถ่ายทอดความคิด อารมณ์ความรู้สึก ความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้มนุษย์เข้าใจกัน และดำเนินชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้นการเรียนรู้และทำความเข้าใจภาษาจึงจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเด็ก เพราะเป็นวัยเริ่มแรกของการเรียนรู้ หากส่งเสริมให้เด็กมีทักษะพื้นฐานและความเข้าใจทางด้านภาษาเป็นอย่างดี จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีและดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กมีความสำคัญ ดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2546, น. 281) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อความคิด เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่อง หรือด้อยทางภาษา ก็จะต้องมีความนึกคิด สติปัญญาด้วย ดังจะเห็นได้ว่าความด้อยและความผิดปกติทางภาษาปรากฏในเด็กพิเศษหลายกลุ่ม เช่น เด็กปัญญาอ่อน เด็กด้อยความสามารถทางการเรียน เด็กออทิสติก เป็นต้น

พัฒนาการทางภาษาที่สำคัญประการหนึ่ง คือ พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อตัวเอง และสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน ทั้งนี้อาจเป็นคำที่ใช้เรียกแทนบุคคลหรือสิ่งของที่อยู่ในสิ่งแวดล้อม เช่น “พ่อ” “แม่” “พี่” ขึ้นต่อไปจึงเรียนรู้คำกริยา โดยเฉพาะคำกริยาที่ใช้แทนท่าทาง (ศรียา นิยมธรรม, 2540, น. 6) ความเข้าใจคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเด็ก โดยเฉพาะเด็กพิเศษที่บางรายไม่สามารถพูดหรือออกเสียงได้ชัดเจน เนื่องจากพยาธิสภาพทางด้านอวัยวะการเปล่งเสียง หรือเป็นอาการเฉพาะของกลุ่มโรค เช่น กลุ่มออทิสติกมักจะชอบแยกตัวออกสังคม มีปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่นน้อย หากส่งเสริมให้เด็กรับรู้และเข้าใจความหมายของคำ เด็กจะสามารถแสดงออกถึงความเข้าใจด้วยวิธีการอื่น เช่น การใช้ท่าทาง แม้ไม่สามารถพูดได้หรือพูดไม่ชัดเจน แต่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ปกครอง หรือผู้สอนได้ เด็กก็จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้เช่นกัน

คำกริยาเป็นหมวดคำหนึ่งที่มีความสำคัญ ภาษาทุกภาษามีคำบางประเภทเหมือนกันทุกภาษา เช่น คำกริยา โดยเรียกลักษณะที่มีร่วมกันนี้ว่า สากวลักษณะภาษา (language universal) (ชลธิชา บำรุงรักษ์ และนันทนา รณเกียรติ, 2558, น. 3) คำกริยาเป็นคำที่แสดงอาการของคำนามหรือคำสรรพนาม เพื่อให้ทราบว่าคำนามหรือคำสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร และเป็นส่วนที่ทำให้ไวยากรณ์สมบูรณ์ เนื่องจากประโยคในไวยากรณ์ภาษาไทยประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม นอกจากนี้ภาษาพูดหรือการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน พบว่าการใช้คำกริยาเพียงคำเดียวก็สามารถสื่อความหมายแทนประโยคทั้งประโยคได้ ดังนั้นหากเด็กพิเศษสามารถเข้าใจคำกริยาได้ก็จะ เป็นผลดีในการสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้อื่น ทำให้เด็กสามารถบอกความต้องการของตนเอง ซึ่งจำเป็น ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างดี

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจของเด็กที่มีความบกพร่องทางสมองหลากหลายแง่มุม ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่ศึกษามาก่อนหน้ามีข้อแตกต่างในแง่ของความเข้าใจในหมวดคำต่างประเภท และกลุ่มตัวอย่าง เช่น รัตนา ถิ่นนัยธร (2531) ศึกษาความเข้าใจคำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำลักษณนาม คำบุพบท คำวิเศษณ์ คำสันธาน และประโยคแบบต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบการฟังเข้าใจของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้กับเด็กปกติ ในขณะที่สุภาพร ชินชัย (2539) ศึกษาเฉพาะความเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ ศรีนคร พรหมทอง (2547) ศึกษาเฉพาะความเข้าใจคำกริยาและเปรียบเทียบระหว่างเด็กปัญญาอ่อนกับเด็กปกติ กฤษณี ตั้งประเสริฐสุข (2550) ศึกษาลักษณะการรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ ภาษาของเด็กพิเศษ 4 กลุ่มอาการ ได้แก่ เด็กดาวน์ซินโดรม เด็กออทิสติก เด็กเรียนช้า และเด็กปัญญาอ่อน โดยศึกษาการรับรู้ผ่านทางประสาทสัมผัส คือ การรับรู้ทางสายตา การรับรู้ทางหู และการรับรู้ การสัมผัสด้วยมือ สุกานดา ทองประศรี (2556) ศึกษาเฉพาะความเข้าใจคำนามและเปรียบเทียบการ ฟังเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กดาวน์ซินโดรม เด็ก ปัญญาอ่อน และเด็กออทิสติก นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสมอง ในแง่มุมอื่น ๆ ดังนี้ นรพล อิมบริบูรณ์ (2546) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ ภาษาของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้กับประสบการณ์วัจนปฏิสัมพันธ์ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล (2551) ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กออทิสติกและเด็กปกติ เสาวนีย์ เลิศกมลวรรณ (2554) ศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของ เด็กดาวน์ซินโดรม

ในช่วงอายุ 12 – 14 ปี และพรสวรรค์ อ่วมเจริญ (2556) ศึกษาเปรียบเทียบการพูดและการเขียนจากการเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีผู้ศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก โดยศึกษาเปรียบเทียบกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อให้ทราบความเข้าใจคำกริยาและเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กต่างกลุ่มอาการ ผลการวิจัยอาจเป็นแนวทางฝึกฝนพัฒนาการด้านความเข้าใจคำกริยาให้ตรงตามข้อบกพร่องของเด็กแต่ละกลุ่มอาการได้

ผู้วิจัยเลือกศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษโดยเฉพาะ จากการสำรวจพบว่าเด็กพิเศษที่ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มอาการ คือ กลุ่มดาวน์ซินโดรม ออทิสติก และปัญญาอ่อน แต่เนื่องจากกลุ่มดาวน์ซินโดรม และกลุ่มปัญญาอ่อนเป็นกลุ่มที่มีลักษณะทับซ้อนกัน กล่าวคือ กลุ่มดาวน์ซินโดรมเป็นโรคที่เกิดจากความผิดปกติของโครโมโซมทำให้ส่งผลกระทบต่อสมองและระดับสติปัญญา เด็กกลุ่มดาวน์ซินโดรมจะมีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วย ส่งผลให้พัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กปกติ และมีลักษณะทางกายภาพผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด คือ มีศีรษะกลม เล็กและสั้นกว่าเด็กปกติ ลักษณะดวงตาเฉียงขึ้นทางหางตาทั้งสองข้าง รูปร่างตัวสั้น มือสั้น นิ้วสั้น ส่วนกลุ่มปัญญาอ่อนมีสาเหตุจากความบกพร่องของระยะการเจริญเติบโต การติดเชื้อจากไวรัสหรือแบคทีเรีย การถูกระทบกระเทือนจากอุบัติเหตุจนสมองถูกทำลายหรือเกิดจากการขาดฮอร์โมนที่กระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกายหรือสมอง ลักษณะของเด็กปัญญาอ่อนมักจะมี การเคลื่อนไหว การพูด และการสื่อความหมายล่าช้ากว่าเด็กปกติ ในบางรายไม่สามารถระบุสาเหตุของภาวะปัญญาอ่อนได้ และลักษณะทางกายภาพอาจเหมือนกับเด็กปกติ จะเห็นได้ว่าลักษณะของเด็กดาวน์ซินโดรมเป็นกลุ่มอาการที่มีภาวะปัญญาอ่อนร่วมด้วย อาจกล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มย่อยของกลุ่มปัญญาอ่อน ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มดาวน์ซินโดรมในการศึกษา เนื่องจากสามารถจำแนกได้ชัดเจนว่ากลุ่มประชากรมีความผิดปกติเกิดจากความผิดปกติของโครโมโซม และมีลักษณะทางกายภาพที่จำแนกได้ชัดเจน นอกจากนี้กลุ่มออทิสติก เป็นกลุ่มอาการที่มีความบกพร่องในการสื่อความหมาย พฤติกรรมสังคม และการเรียน เด็กอาจไม่พูด หรือพูดซ้ำ สื่อความหมายไม่เข้าใจ ไม่มองสบตาผู้คน สนใจวัตถุหรือสิ่งของมากกว่าบุคคล ส่วนลักษณะทางกายภาพอาจเหมือนเด็กปกติทุกประการ พัฒนาการ

ภายนอกปกติ ด้วยลักษณะความแตกต่างของกลุ่มอาการที่กล่าวมาข้างต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะกลุ่มดาวน์ซินโดรม และกลุ่มออทิสติกเท่านั้น

ผู้วิจัยสนใจว่าความเข้าใจคำกริยา ซึ่งเป็นหมวดคำสำคัญในการเรียนรู้สำหรับเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญารุนแรง รวมถึงมีพยาธิสภาพแตกต่างกัน จะมีผลทำให้ความเข้าใจคำกริยาของเด็กทั้ง 2 กลุ่มอาการแตกต่างกันหรือไม่ จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบว่ากลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก มีพยาธิสภาพที่แตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มดาวน์ซินโดรม เกิดจากความผิดปกติของจำนวนโครโมโซมที่เกินอยู่ในเซลล์ของร่างกาย และการมีจำนวนโครโมโซมเกินนี้ทำให้เด็กมีความบกพร่องทางสมอง ลักษณะของเด็กดาวน์ซินโดรม จะมีศีรษะ กลม เล็กและสั้นกว่าเด็กปกติ ลักษณะดวงตาเฉียงขึ้นทางหางตาทั้งสองข้าง รูปร่างตัวสั้น มือสั้น นิ้วสั้น ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานไม่ประสานกัน ทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายเชิงซ้ำความสามารถทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กปกติ (อรอนงค์ เย็นอุทก, 2538, น. 10-15)

กลุ่มออทิสติก เกิดจากความผิดปกติของเซลล์สมอง เนื่องจากภาวะแทรกซ้อนในการตั้งครรภ์และการคลอด ความผิดปกติของเซลล์สมองบริเวณที่ควบคุมด้านความจำ อารมณ์และแรงจูงใจ ทำให้เด็กออทิสติกมีความบกพร่องด้านภาษา การสื่อความหมาย และการสร้างสัมพันธภาพทางสังคม เด็กออทิสติกมักจะมีพฤติกรรมไม่สนใจและไม่สบตาคนรอบข้าง เคลื่อนไหวร่างกายซ้ำ ๆ หมกมุ่นหรือสนใจส่วนใดส่วนหนึ่งของวัตถุเป็นเวลานานาน (นิภา ส. ตมรสุนทร, 2542, น. 80-81)

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก ในรายวิชาการศึกษาค้นคว้ารายบุคคล ผู้วิจัยศึกษากลุ่มตัวอย่างจากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประจำภาคการศึกษา กลุ่มอาการละ 2 คน รวมทั้งหมด 4 คน โดยเก็บข้อมูลที่ละคน ผู้วิจัยจะนำบัตรภาพแทนคำกริยาให้กลุ่มตัวอย่างดูครั้งละ 4 ภาพ และสั่งให้ชี้ภาพคำกริยาที่ต้องการทดสอบ เช่น ชี้ภาพ “ร้องไห้” หรือ “คนไหนร้องไห้” คำกริยาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเบื้องต้น จำนวนทั้งหมด 84 คำ คัดเลือกจากบัญชีคำศัพท์พื้นฐานระดับปฐมวัยและปฐมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และแบบทดสอบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร (วรภรณ์ วิไลนาม, 2539)

รายการคำกริยาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเบื้องต้น ทั้งหมด 84 คำ ผู้วิจัยนำมาจัดกลุ่มคำกริยา โดยแบ่งออกเป็น 3 หมวด ได้แก่ คำกริยาหมวดร่างกาย คำกริยาหมวดสังคม คำกริยาหมวดอารมณ์

คำกริยาหมวดร่างกาย คือ คำกริยาที่แสดงการใช้วัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย อาจเป็นอวัยวะ บริเวณลำตัว แขน ขา มือ เท้า ซึ่งอาจสัมพันธ์กับอวัยวะอื่น ๆ รวมถึงคำกริยาที่เกี่ยวกับการสัมผัส การได้ยิน การเคลื่อนไหว ตัวอย่างคำกริยาในแบบทดสอบ เช่น วิ่ง ว่ายน้ำ ตะบอล

คำกริยาหมวดสังคม คือ คำกริยาที่แสดงอาการที่เด็กต้องปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น หรือเป็น กริยาที่เด็กจะเรียนรู้ได้จากการเข้าสังคม ตัวอย่างคำกริยาในแบบทดสอบ เช่น ไหว้ รำ กอด

คำกริยาหมวดอารมณ์ คือ คำกริยาที่แสดงอารมณ์และความรู้สึก ตัวอย่างคำกริยาใน แบบทดสอบ ได้แก่ ร้องไห้ ยิ้ม

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และ ออทิสติก พบว่าเด็กดาวน์ซินโดรมมีค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกาย และ หมวดสังคมสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับความเข้าใจคำกริยาของเด็กออทิสติก ส่วนคำกริยาด้านอารมณ์ พบว่ามีค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละความเข้าใจอยู่ในระดับเดียวกัน จากความแตกต่างด้านความเข้าใจ คำกริยาของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มอาการทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก โดยผลการศึกษาความเข้าใจของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่ม อาจนำไป ปรับปรุง หรือเพิ่มพูนคำศัพท์ในหมวดคำกริยาที่เด็กพิเศษกลุ่มนั้น ๆ ยังไม่เข้าใจ เพื่อส่งเสริม พัฒนาการด้านการเรียนรู้คำศัพท์ให้เด็กพิเศษแต่ละกลุ่มอาการได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก

สมมติฐานของการวิจัย

เด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโตรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากกว่าเด็กพิเศษ ออทิสติก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเด็กพิเศษ 2 กลุ่มอาการ ได้แก่ ดาวนุชินโตรม และออทิสติก จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา ตลิ่งชัน มีระดับสติปัญญา (IQ 20-34) ทุกกลุ่มอาการ กลุ่มอาการละ 5 คน รวมทั้งหมดจำนวน 10 คน

2. ศึกษาเฉพาะการใช้ภาษาในระดับคำ คือ คำกริยา จำนวน 100 คำ โดยเป็นคำกริยา สกรรมและอกรรมที่สามารถสื่อความหมายผ่านภาพได้ชัดเจน ไม่ศึกษาคำกริยาที่เป็นนามธรรม แบ่งเป็น 3 หมวด ได้แก่ คำกริยาหมวดร่างกาย 56 คำ คำกริยาหมวดสังคม 26 คำ และคำกริยา หมวดอารมณ์ 18 คำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงข้อมูลหรือประสบการณ์ ซึ่งเก็บไว้ใน หน่วยความจำระยะยาว ความเข้าใจเป็นกระบวนการรับรู้ขั้นสูงของสมองที่จะค้นหาความสัมพันธ์ ระหว่างวัตถุหรือคุณลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่าสิ่งนั้นมีความหมายหรือแตกต่างกับสิ่งอื่นตาม บริบทอย่างไร โดยวัดความเข้าใจจากการแสดงออกทางภาษา เช่น การพูด การชี้ภาพ และการใช้ ท่าทาง

คำกริยา หมายถึง คำแสดงอาการของคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อให้ทราบว่าคำนามหรือคำ สรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร ในงานวิจัยนี้ แบ่งเป็น 3 หมวดตามความแตกต่างทาง พฤติกรรมของเด็กแต่ละกลุ่มอาการ ได้แก่ คำกริยาหมวดร่างกาย คำกริยาหมวดสังคม และคำกริยา หมวดอารมณ์ รวมทั้งหมด 100 คำ

เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความเป็ยงเบนด้านพัฒนาการและพฤติกรรมจากเกณฑ์ปกติ ความเป็ยงเบนมิได้ในทุกมิติของพัฒนาการ เช่น กาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา ภาษา ฯลฯ ใน งานวิจัยนี้เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญาาระดับรุนแรง (IQ 20-34) กลุ่มดาวนุช

ซินโดรม และออทิสติก จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา ตลิ่งชัน กลุ่มอาการละ 5 คน
รวมทั้งหมด 10 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซินโดรม และออทิสติก
2. เป็นแนวทางในการวางแผนการสอนและการฝึกพัฒนาการทางภาษา เพื่อให้เด็กพิเศษ
กลุ่มดาวนซินโดรม และออทิสติก สามารถเข้าใจและสื่อสารความต้องการของตนเองผ่านการใช้
คำกริยาได้อย่างถูกต้อง
3. เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซินโดรม และออทิสติก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรม พบว่านักวิชาการได้อธิบายการเรียนรู้และกล่าวถึงโดยกล่าวถึงกระบวนการทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์ รวมถึงพัฒนาการเรียนรู้ภาษาในแต่ละช่วงวัย โดยมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทฤษฎีโครงสร้างสติปัญญา ทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิด และทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา

ทฤษฎีโครงสร้างสติปัญญา (Structure of Intellectual Theory)

กิลฟอร์ด (อ้างถึงใน พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2556, น. 35-37) อธิบายโครงสร้างสติปัญญาโดยจำแนกองค์ประกอบเป็น 3 มิติ คือ เนื้อหา (content) วิธีคิด (operation) และผลิตภัณฑ์ (product) ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และความเข้าใจ คือ มิติวิธีคิด (operation) กิลฟอร์ด กล่าวว่า การรู้และเข้าใจ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะรู้จักและมีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เช่น มองเห็น “ก” ก็บอกได้ว่าตัว กอไก่ และ ก เป็นอักษรตัวแรกในภาษาไทย รวมทั้งรู้จักและเข้าใจในสิ่งที่เห็นได้ เช่น เมื่อเห็นรูป ก็ทราบว่าเป็นดอกไม้ได้ ส่วนการจำ หมายถึงความสามารถของบุคคลที่สามารถสะสมเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากประสบการณ์เดิมไว้ได้ และสามารถระลึกออกมาในรูปเดิมเมื่อได้รับสิ่งเร้า เช่น เมื่อได้เรียนรู้ว่าปากกาคู่กับเลข 1 และดินสอคู่กับเลข 2 ต่อมาเมื่อถูกถามว่า ปากกาคู่กับเลขอะไร บุคคลนั้นก็ระลึกตอบได้ทันทีว่าคู่กับเลข 1

ทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิด (Cognitive Development) คือ ความก้าวหน้าในกระบวนการคิด (thought process) ที่จะช่วยให้เด็กแสวงหาและใช้ความรู้เกี่ยวกับโลกรอบตัว

เปียเจต์ (Piaget, 1969) อ้างถึงใน สิริอร วิชชาวุธ (2554, น. 112-113) เสนอว่า ความรู้ที่ได้มาเป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ด้วยตัวของมันเองอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่เด็กเจริญเติบโตเด็กจะมีพัฒนาการทางสมองและมีพฤติกรรม ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กจะกระตือรือร้นที่จะสัมพันธ์กับโลกภายนอกและได้ความรู้ จากการกระทำของตน เปียเจต์แบ่งความรู้เป็น 3 ชนิด คือ

1. ความรู้ทางกายภาพ (physical knowledge หรือ empirical knowledge) เป็นสิ่งที่เด็กจะต้องหาความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของวัตถุในโลก โดยผ่านประสาทสัมผัส (perceptual properties) เช่น สิ่งต่าง ๆ มีลักษณะเป็นของแข็ง หรือของเหลว มีรสหวานหรือรสเปรี้ยว มีสีเหลืองหรือสีแดง เป็นต้น
2. ความรู้ทางตรรกะคณิตศาสตร์ (logical-mathematical knowledge) เป็นความรู้ที่เป็นนามธรรม และเป็นความรู้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมา
3. ความรู้ทางสังคม (social knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ เช่น การเรียนรู้มารยาททางสังคม การใช้คำว่า “ครับ” “ค่ะ” เป็นต้น

เปียเจต์ อ้างถึงใน (สิริอร วิชชาวุธ, 2554, น.117-129) ได้ศึกษาพัฒนาการทางการรู้คิดของคน และเชื่อว่าเด็กทุกคนมีลำดับขั้นของการพัฒนา 4 ขั้น ซึ่งเด็กแต่ละคนจะมีอัตราความเร็วในการพัฒนาจากขั้นหนึ่งไปอีกขั้นหนึ่งได้ไม่เท่ากัน พัฒนาการทางการรู้คิด 4 ขั้น (stage) มีดังนี้

ขั้นที่ 1. Sensorimotor Stage (ช่วงอายุแรกเกิด – 2 ปี)

เด็กจะเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเองและโลกรอบ ๆ ตัวโดยผ่านทางประสาทสัมผัสและกิจกรรมทางการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย (sensory and motor activities) และจะรู้เฉพาะสิ่งเร้าที่สัมผัสกับตนเองเท่านั้น เมื่อสิ่งเร้าไม่อยู่ในบริเวณที่เด็กจะสัมผัสจากประสาทสัมผัสได้ เด็กจะไม่รับรู้ว่ามีสิ่งนั้นอยู่ในโลกนี้

ขั้นที่ 2. Preoperational Stages (อายุ 2-7 ปี)

ขั้นนี้เด็กอาจเข้าใจโลกทางกายภาพมากขึ้น แต่เด็กยังไม่สามารถใช้กระบวนการทางปัญญาได้เต็มที่ (Preoperational Thinking) ขั้นนี้จึงชื่อว่า Preoperational Stage เด็กวัยนี้เริ่มหัดพูดและใช้สัญลักษณ์แทนความหมายของสิ่งของได้ แต่ยังไม่สามารถรับรู้เรื่องเวลาได้ดีพอ

ขั้นที่ 3. Concrete Operation Stages (อายุ 7-12 ปี)

เด็กในวัยนี้จะเข้าใจเหตุผลที่เป็นรูปธรรม (concrete) และสามารถใช้เหตุผลในการตัดสินใจที่เป็นรูปธรรมและสิ่งที่ตนรับรู้ได้ รวมถึงเข้าใจการคงเดิมและสามารถคิดย้อนกลับได้ โดยเรียนผ่านการรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 นอกจากนี้เด็กจะรู้จักคิดเชิงสัมพันธ์ และแบ่งแยกการจัดลำดับหมวดหมู่ได้

ขั้นที่ 4. Preoperational Stages (อายุ 12 ปีขึ้นไป)

เด็กวัยนี้สามารถใช้การตั้งสมมติฐานและการใช้เหตุผลเชิงอุปมา (deductive reasoning) ในการหาคำตอบซึ่งอาศัยข้อมูลที่ตนเคยเรียนรู้มาก่อน เด็กสามารถตอบได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เช่น การตอบคำถามว่าจะต้องใช้สีน้ำสียอะไรมาผสมกันจึงจะเป็นสีเขียว เด็กในขั้นนี้สามารถตอบได้ทันทีว่า สีน้ำเงินผสมกับสีเหลืองจะได้สีเขียว โดยไม่จำเป็นต้องลงมือผสมสีน้ำ

เบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom : 1913 – 99 (อ้างถึงในสิริอร วิชชาวุธ, 2554, น. 132-134) ศึกษาวิธีการพัฒนาพฤติกรรมทางเชาวน์ปัญญาที่สำคัญต่อการศึกษาของมนุษย์ และได้แบ่งการเรียนรู้ (Taxonomy of Learning Domain) ที่ควรพัฒนาบุคคลออกเป็น 3 ด้าน หนึ่งในการเรียนรู้ที่ควรพัฒนาบุคคล คือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้และพัฒนาการทางทักษะด้านเชาวน์ปัญญา เป็นความสามารถในการระลึก หรือสังเกต หรือสังเกตจดจำข้อเท็จจริงต่าง ๆ ได้ในการเรียนรู้ทางเชาวน์ปัญญามี 6 ลำดับขั้น คือ ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน

บลูม อธิบายว่าความเข้าใจความ (Comprehension) เป็นความสามารถหรือทักษะ 3 ระดับ

- (1) การจับใจความและเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้เรียนรู้ไป สังเกตจากความสามารถในการแปลงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากรูปแบบหนึ่งไปยังอีกรูปแบบหนึ่ง จากคำเป็นรูป หรือเป็นสมการ
- (2) ความสามารถในการอธิบาย ตีความ หรือย่อความ
- (3) สามารถพยากรณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

พฤติกรรมที่บ่งชี้ว่ามีทักษะระดับนี้ คือ จัดประเภท บรรยายลักษณะ อภิปรายได้ อธิบายได้ แสดงความรู้สึกได้ ชี้ชัดได้ ชี้ให้เห็นได้ กำหนดเขตได้ สังเกตเห็นได้ รายงานได้ เขียนใหม่ได้ ทบทวนได้ เลือกลงได้ แปลได้

นอกจากนี้ Rookes and Willson (2000, อ้างถึงในกฤษณี ตั้งประเสริฐสุข (2550, น.1-3) อธิบายว่า พุทธิปัญญา (cognition) เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์รับรู้สิ่งเร้าผ่านทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ได้แก่ การมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส การรับรู้กลิ่น และการรับรู้รส ข้อมูลที่ได้ผ่านทางประสาทสัมผัสจะผ่านกระบวนการรับรู้ (perception) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการจดจำและรู้พื้นสิ่งที่จำไว้ได้ และตีความสิ่งเร้าที่มา กระตุ้นประสาทสัมผัส เช่น เมื่อใครสักคนเล่นเปียโน ผู้ฟังจะได้ยินเสียงสูง-ต่ำ ความทุ้ม-แหลม ความดังจากประสาทรับความรู้สึก แต่เมื่อผู้ฟังตระหนักว่า เสียงสูง-ต่ำ ความทุ้ม-แหลมนั้น คือเสียงโน้ตดนตรีจึงจะแสดงว่า เกิดการรับรู้ขึ้น กระบวนการการรับรู้ดังกล่าวจะนำไปสู่ความเข้าใจ (comprehension)

จากแนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการที่อธิบายข้างต้นแสดงให้เห็นกระบวนการทางสติปัญญาของเด็กปกติที่มีการรับรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวโดยเริ่มจากการรับข้อมูลผ่านทางประสาทสัมผัส ทั้งจากการมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส การรับรู้กลิ่น และการรับรู้รส จากนั้นข้อมูลที่ได้รับจะถูกเก็บอยู่ในส่วนของความจำ และสามารถระลึกถึงข้อมูลที่อยู่ในส่วนของความจำออกมาเพื่อตีความสิ่งที่อยู่รอบตัวว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรตามบริบท นอกจากนี้เด็กยังเรียนรู้สิ่ง ๆ จากสังคม โดยการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างมนุษย์ ความสามารถด้านการรับรู้และเข้าใจของเด็กยังพัฒนาขึ้นตามวัย และแสดงออกถึงความเข้าใจได้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การบรรยายลักษณะ การอธิบาย การแสดงความรู้สึก การชี้ให้เห็น เป็นต้น

ในเด็กพิเศษมีกระบวนการรับรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ เหมือนในเด็กปกติ แต่เนื่องด้วยความบกพร่องทางสติปัญญาทำให้เด็กพิเศษมีความสามารถทางการรับรู้และความเข้าใจล่าช้ากว่าเด็กปกติ ทั้งด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ มักจะเข้าใจคำศัพท์ได้ในวงจำกัดและเข้าใจคำศัพท์ที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษา

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2561, น. 105-107) อธิบายพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์ว่าเป็นผลมาจากพัฒนาการทางการรู้คิดของมนุษย์เป็นสำคัญ

พัฒนาการทางภาษาอาจแบ่งเป็น 4 ชั้น คือ

1. ก่อนออกเสียงเป็นภาษา (Prelinguistic Utterance) ตั้งแต่กำเนิด 0-1 ปี ในระยะนี้ทารกเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบนั้นอาจมีความหมายหรืออาจไม่มีความหมายก็ได้ แต่ส่วนมากนั้นเป็นเครื่องสื่อความรู้สึก พัฒนาการระดับนี้ แบ่งออกเป็นระยะย่อย ดังนี้ คือ

1.1 ทารกจะส่งเสียงโดยไม่มีความหมาย ในระยะ 13 อาทิตย์แรกเป็นพื้นเสียงธรรมดาไม่มีเสียงสูงต่ำ และเสียงของทารกนี้เป็นภาษาสากลที่ทารกทุกชาติจะส่งเสียงทำนองเดียวกัน

1.2 ทารกเริ่มส่งเสียงหนักเบา และทำเสียงต่าง ๆ เกือบเป็นคำ หรือเป็น คำง่าย ๆ เช่น แม่ จำ จ๊ะ

1.3 ทารกเริ่มเรียนคำบางคำ เช่น พ่อ แม่ เฉพาะคำง่าย ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว บางครั้งเพื่อความเข้าใจของตนเอง แต่ไม่สื่อความหมายสำหรับผู้อื่น

2. พัฒนาการภาษาขั้นต้น (Early Linguistic Development) เริ่มเมื่ออายุประมาณ 1-5 ปี

ในวัยนี้เด็กเริ่มรู้จักใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่าย ๆ เช่น พ่อไป แม่มา หรือส่วนมากมักพูดคำเดียวมากกว่ายาว ๆ ระยะที่สามารถพูดคำแรกอย่างมีความหมายได้นั้น กว่าจะพัฒนาความเข้าใจให้ดีขึ้นอาจใช้ระยะเวลาถึง 6 เดือน เพราะระยะนี้เด็กมักจะเอาใจใส่ต่อพัฒนาการทางร่างกายมากกว่าที่จะพูด ในการวิจัยพบว่า เมื่อเด็กเริ่มพูด เด็กจะหัดพูดคำนามก่อน เช่น พ่อ แม่ แมว หมา ต่อมาจึงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เช่น ไป กิน ต่อมาจึงเป็นคุณศัพท์ วิเศษณ์ สรรพนาม สันธาน และบุพบท ตามลำดับ

3. พัฒนาการภาษาชั้นหลัง (Later Linguistic Development) เริ่มเมื่ออายุประมาณ 5-11 ปี ระยะเวลานี้เป็นระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนแล้ว ฉะนั้น พัฒนาการทางภาษาอาจแบ่งเป็นระยะได้ ดังนี้ คือ

3.1 ระยะเวลาโรงเรียนประถม (5-8 ปี) ในระยะนี้เด็กเริ่มมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้น เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้ภาษาพูดในลักษณะรูปประโยคที่สมบูรณ์

3.2 ระยะเวลามัธยมตอนต้น (8-11 ปี) ระยะนี้เด็กเริ่มที่ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ เริ่มเข้าใจ ความหมายนามธรรมของคำศัพท์มากขึ้น เริ่มเข้าใจถึงคำเหมือน รวมทั้งคำกริยาแบบอกรรมกริยา และ สกรรมกริยา

4. พัฒนาการรูปประโยค (Development of Syntax) เริ่มตั้งแต่อายุประมาณ 11 ปีขึ้นไป ระยะนี้เด็กจะเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริง เข้าใจถึงรูปประโยคเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงรูปประโยคเป็นคำนาม คำปฏิเสธ และคำสั่ง และรวมถึงกฎต่าง ๆ ในการใช้ภาษา และกาล (tenses) ต่าง ๆ เด็กที่มีอายุมากกว่าสามารถเข้าใจได้ดีกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า

นอกจากนี้ ศรียา นิยมธรรม (2540, น. 7-10) ยังอธิบายถึงลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางภาษาพูดไว้ว่า การที่เด็กจะเรียนรู้ด้านการพูดนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูด ต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน เด็กอาจเข้าใจท่าทาง การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจคำ หรือประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้นเด็กจะมีอาการตอบสนองต่อลีลาการพูดและสำเนียงที่ได้ยินในสภาพการณ์ต่าง ๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สู้เสียงที่พูด

2. การเรียนรู้คำศัพท์ พิจารณาได้ 2 ด้าน คือ ศัพท์ทั่ว ๆ ไป และศัพท์เฉพาะ

2.1 ศัพท์ทั่ว ๆ ไป ได้แก่คำที่มีความหมายทั่ว ๆ ไป และใช้ได้หลายกรณีตามแต่สถานการณ์ เนื่องจากศัพท์ทั่ว ๆ ไปมีประโยชน์มากกว่าศัพท์เฉพาะ ในการพัฒนาคำศัพท์ทั่วไปเด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตัวเองมากที่สุด และสามารถเข้าใจได้ง่ายก่อน เช่น ชื่อคน

ชื่อสัตว์ ชื่อสิ่งของ ส่วนคำที่มีประโยชน์ต่อเด็กน้อยและใช้ยาก เช่น คำสรรพนาม อาจเป็นคำที่เป็นที่เด็กเรียนรู้ภายหลัง

2.2 ศัพท์เฉพาะ ได้แก่คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงและใช้ได้บางสถานการณ์เท่านั้น เด็กอายุ 3 ปีเป็นต้นไป เริ่มใช้คำศัพท์เฉพาะต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการใช้คำศัพท์ทั่วไป คำศัพท์เฉพาะดังกล่าวจะมีพัฒนาการไปตามวัย

จากแนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาแสดงให้เห็นความต่อเนื่องของทฤษฎีทางการรู้คิด ซึ่งส่งผลเป็นลำดับขั้นต่อการพัฒนาทางภาษาของเด็กแต่ละวัย โดยเด็กทั่วไปจะเริ่มส่งเสียงที่ไม่มี ความหมาย พัฒนาไปเป็นการเรียนรู้คำง่าย ๆ ใกล้เคียง ไปจนถึงคำศัพท์เฉพาะ จนกระทั่งสามารถเรียนรู้ประโยคทางไวยากรณ์เพื่อใช้สื่อสารได้ในที่สุด

แนวคิดและการศึกษาเรื่องอารมณ์

ความหมายของอารมณ์

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556, น. 163) กล่าวว่า อารมณ์ หรือ Emotion มาจากภาษาละตินว่า Emovere ซึ่งมาจากคำว่า E แปลว่า ออกนอก (Out) และ Movere แปลว่า เคลื่อน (Move) ดังนั้น คำว่า Emotion จึงแปลเป็นภาษาไทยว่า เคลื่อนออก ตื่นเต้น ปั่นป่วน

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556, น. 163-164) นิยามคำว่า “อารมณ์” หมายถึง สภาวะ ความหวนไหวของจิตใจและสรีระเมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า สภาวะความหวนไหวนี้เป็นความรู้สึกเฉพาะภายในบุคคล และพร้อมที่จะแสดงกิริยาโต้ตอบ

สิ่งเร้าที่ทำให้เกิดอารมณ์มี 2 ชนิด คือ

1. สิ่งเข้าภายนอก (External Stimulus) ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ นอกตัวเรา ซึ่งสามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า เช่น รางวัล หรือการชมเชย การสูญเสียคนรักหรือทรัพย์สิน การถูกข่มเหงหรือประทุษร้าย ฯลฯ

2. สิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) ได้แก่ ความสนใจ ความต้องการ ความปรารถนา ความทรงจำ และประสบการณ์ ฯลฯ

มุกดา ศรียงค์และคณะ (2539, น. 255-256) กล่าวว่า นักสรีรจิตวิทยาและนักจิตวิทยาได้พยายามสังเกต และศึกษาลักษณะของอารมณ์พบว่า อารมณ์เป็นภาวะที่ไม่คงที่ มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

1. อารมณ์ไม่ใช่พฤติกรรมภายนอกหรือความคิดเฉพาะอย่าง แต่อารมณ์เป็นประสบการณ์ความรู้สึกส่วนบุคคล ความรู้สึกนี้จะมากน้อยแปรเปลี่ยนไปได้ บางครั้งก็คลุมเครือ บอกไม่ได้ว่ารู้สึกอย่างไร บางครั้งก็เกิดหลายอารมณ์ผสมกันทั้งดีใจและเสียใจ เช่น เมื่อได้ยืมข้าวเพื่อนรักเจ็บหน้า เราอาจรู้สึกสับสนปนกันระหว่างความเศร้าที่เพื่อนเจ็บป่วยกับความรู้สึกดีใจ โลงใจที่ความเจ็บป่วยนั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับตัวเรา

2. อารมณ์เป็นความรู้สึกที่รุนแรงและมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่แตกต่างไปจากการกระทำปกติทั่ว ๆ ไป เช่น เมื่อมีอารมณ์กลัวจะมีมือสั่น หน้าบิดเบี้ยว ท่าทางเกร็ง แสดงการต่อต้านและป้องกันตัว อาการแสดงออกเหล่านี้เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติโดยที่เราไม่รู้ตัว จะรู้ตัวว่าเกิดอารมณ์อะไรก็ต่อเมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว

3. อารมณ์มีความซับซ้อนกว่าความรู้สึกทางร่างกายอื่น ๆ บุคคลจะมีการประเมินหรือแปลความหมายของสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องแล้วจึงจะเกิดอารมณ์นั้น ๆ เช่น การที่บุคคลเห็นสิงโตแล้วมีความรู้สึกอย่างไรขึ้นอยู่กับว่า บุคคลนั้นเห็นว่าสิงโตเป็นสัตว์เลี้ยงที่เชื่อง หรือสัตว์ป่าที่กำลังหิวกระหาย การแปลความหมายสถานการณ์สามารถเปลี่ยนแปลงปฏิกริยาทางอารมณ์ได้ การเกิดอารมณ์จะขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจ และความคิดเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น ๆ ว่าจะแปลความหมายว่าน่ากลัว หรือน่าพอใจ

4. อารมณ์จะเกิดร่วมกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ เช่น เมื่อบุคคลรู้สึกประหลาดใจจะเบิ่งตาโต ปากอ้า อาจยกมือปิดหน้า ส่วนการตอบสนองภายในจะมีการเปลี่ยนแปลงอัตราการเต้นของหัวใจ ปฏิกริยาตอบสนองภายในเป็นปฏิกริยาสะท้อน เกิดจากการทำงานของประสาทอัตโนมัติ แต่การเคลื่อนไหวภายนอกบางอย่างก็เป็นปฏิกริยาสะท้อน และบางอย่างก็เป็นเรื่องของการเรียนรู้

จากลักษณะที่สำคัญ 4 ประการ มุกดา ศรียงค์ และคณะ (2539, น. 255-256) จึงนิยามคำว่า “อารมณ์” ว่าเป็นประสบการณ์ที่บุคคลจะรู้สึกได้ทันทีที่เกิดขึ้นกับตน ทำให้เกิดการประเมินสถานการณ์ พร้อมกันนั้นก็มีการแสดงออกทางปฏิกริยาตอบสนองทางสรีระ ปฏิกริยาตอบสนองนี้อาจเป็นปฏิกริยาสะท้อนตามธรรมชาติ หรือกริยาอาการที่เกิดจากการเรียนรู้ก็ได้

ทฤษฎีอธิบายการเกิดอารมณ์ (Emotion Theories)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีนักจิตวิทยาศึกษาเกี่ยวกับการเกิดอารมณ์และให้ความเห็นไว้แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้ (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2556, 164-169 และมุกดา ศรีรงค์ และคณะ, 2539, น. 265-273)

1. ทฤษฎีเจมส์-เลงส์ (James-Lange Theory) เชื่อว่าประสบการณ์ทางอารมณ์ส่วนใหญ่เป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย กล่าวคือ ร่างกายจะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบก่อน แล้วจึงเกิดอารมณ์ตามมา เช่น หากต้องเผชิญหน้ากับสัตว์ป่าดุร้าย ร่างกายจะเริ่มสั่นเทา

และพยายามจะวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว หลังจากลองสำรวจพฤติกรรมที่กระทำไปแล้วจึงพบว่าเกิดอารมณ์กลัว

2. ทฤษฎีแคนนอน-บาร์ต (Cannon-Bard theory) แคนนอน และบาร์ต (1927) นักสรีรวิทยาไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีของเจมส์-เลงส์ และเสนอแนวคิดใหม่ว่า มนุษย์เกิดอารมณ์ก่อนแล้วค่อยแสดงปฏิกิริยาทางร่างกาย ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ในขณะที่บุคคลกำลังเผชิญหน้าอยู่กับสิ่งเร้าที่สามารถก่อให้เกิดการยั่วยุหรือกระตุ้นอารมณ์อยู่นั้น แรงกระตุ้นจากประสาทสัมผัสจะส่งต่อไปยังสมองส่วนที่เรียกว่า ฮาลามัสและแรงกระตุ้นนี้จะแยกออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งจะวิ่งผ่านไปสู่มองส่วนซีเรบรัลคอร์เท็กซ์ ทำให้บุคคลเกิดอารมณ์ อีกส่วนหนึ่งจะส่งผ่านไปยังสมองส่วนไฮโปธาลามัส ซึ่งเป็นศูนย์ควบคุมการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ลักษณะการเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งสองอย่างนี้จะดำเนินไปเองตามธรรมชาติ เช่น เมื่อเห็นสัตว์ร้ายและเกิดการรับรู้ทางสมองแล้วจึงเกิดอารมณ์พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย

3. ทฤษฎีความเกี่ยวพันระหว่างการเรียนรู้การคิดและแรงจูงใจของอารมณ์ (Cognitive-Motivational-Relational Theory of Emotion) ริชาร์ด ลาสซาร์ส (1960) ได้ตั้งทฤษฎีความเกี่ยวพันระหว่างการเรียนรู้การคิดและแรงจูงใจของอารมณ์ โดยมีพื้นฐานความเชื่อว่า อารมณ์เป็นผลของการประเมินทางการเรียนรู้การคิด (Cognitive Appraisal) อารมณ์เกิดจากความตั้งใจ ดังนั้น การเรียนรู้การคิด เช่น ความคิด การตัดสินใจ การประเมิน จึงมีความสำคัญต่อการเกิดอารมณ์

กระบวนการเกิดอารมณ์มีขั้นตอน ดังนี้

(1) การประเมินการรู้การคิด (Cognitive Appraisal) แต่ละบุคคลจะใช้ระบบการรู้การคิด ประเมินสถานการณ์ เช่น ประเมินว่าเป็นสัตว์อันตราย

(2) การเปลี่ยนแปลงทางสรีระ (Physiological Changes) ความหายนะของสถานการณ์ กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาวะทางสรีระร่างกาย เช่น หัวใจเต้นแรงและเร็ว สารอะดรีนาลิน ถูกหลั่งเข้าสู่กระแสเลือดมากขึ้น

(3) การกระทำ (Action) การเลือกแสดงออกตามอารมณ์ที่เกิดขึ้น เช่น การวิ่งหนีพร้อมกับการกรี๊ดร้อง ซึ่งลาซารัส กล่าวว่า คุณภาพและความเข้มข้นทางอารมณ์ถูกควบคุมโดยกระบวนการรู้การคิด ดังนั้น กระบวนการการรู้การคิดจึงอยู่เบื้องหลังกลยุทธ์การจัดการสถานการณ์ต่าง ๆ นั่นคือ กระบวนการการรู้การคิดเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างสถานการณ์และการตอบสนองทางอารมณ์ ลาซารัสแบ่งอารมณ์ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

(1) อารมณ์ลบ (Negative Emotion) เป็นอารมณ์ที่เกิดจากการประเมินว่า สิ่งเร้ามีลักษณะ ขัดขวางเป้าหมาย ช่มชู้ มีอันตราย ทำให้เกิดการสูญเสีย หรือการพลัดพราก เช่น อารมณ์โกรธ กลัว อาย เศร้า อิจฉา รังเกียจ ฯลฯ

(2) อารมณ์บวก (Positive Emotions) เป็นอารมณ์ที่เกิดจากการประเมินว่า สิ่งเร้า นั้นทำให้ ตนบรรลุเป้าหมาย เช่น อารมณ์สุข รัก สนุก ปิติ ภูมิใจ ฯลฯ

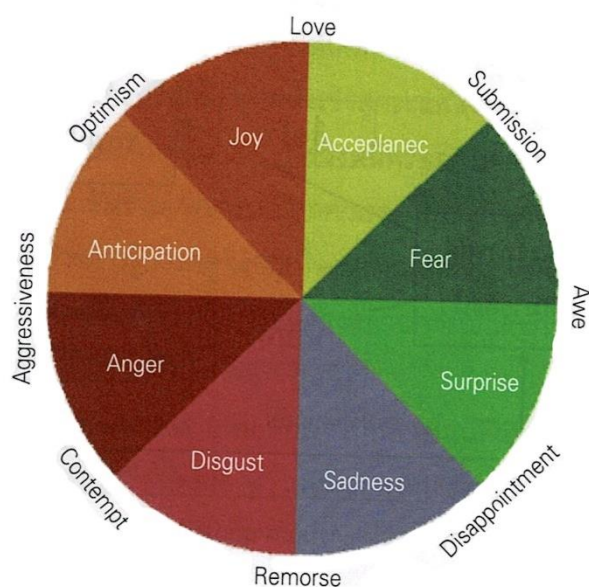
(3) อารมณ์ก้ำกึ่ง (Borderline Emotions) เป็นอารมณ์ที่ก้ำกึ่งระหว่างอารมณ์บวกและ อารมณ์ลบ เช่น ความปรารถนา ความเมตตา ความสำราญใจ

(4) ไม่มีอารมณ์ (Non-Emotions) เป็นภาวะที่การประเมินการรู้การคิดจะนำไปสู่การกระตุ้น ทางอารมณ์ เช่น ความคับข้องใจ ความผิดหวัง ความกระวนกระวายใจ ความอยากรู้อยากเห็น ความประหลาดใจ

4. ทฤษฎีอารมณ์ของแซคเตอร์-ซิงเกอร์ (The Schachter-Singer Theory of Emotion) แซคเตอร์ และซิงเกอร์ (1962) สร้างทฤษฎีที่อธิบายอารมณ์ในแง่ของการควรรวมระหว่างบทบาทของการกระตุ้นทางสรีระและองค์ประกอบทางการรู้การคิด โดยกล่าวว่า เมื่อมีสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ กระตุ้นเร้าให้เกิดอารมณ์ ไม่ใช่ทุกคนจะแสดงอารมณ์ต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์เดียวกันเหมือนกัน เสมอไป ขณะเดียวกันอารมณ์ประเภทเดียวกันก็ไม่ใช่ว่าจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระของอวัยวะ ภายในเหมือนกันทุกคน เพราะมนุษย์แต่ละคนจะใช้ระบบการรู้การคิดเพื่อตีความหมายของสิ่งเร้า

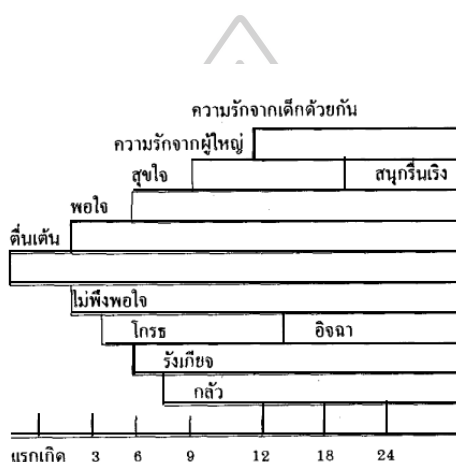
หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างกันไป และระบบการรู้การคิดนี้เป็นตัวกำหนดการกระตุ้นเร้าสรีระร่างกายอีกที ดังนั้นจึงสรุปว่า องค์ประกอบทางการการคิดเป็นปัจจัยหลักสำหรับการตัดสินประสบการณ์ทางอารมณ์

5. ทฤษฎีอารมณ์ของพลูทซิกค์ (Plutchik's Theory of Emotions) พลูทซิกค์ ได้สร้างแบบจำลองวงกลมแห่งอารมณ์ (Circumplex Model) เพื่ออธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์ต่าง ๆ แบบจำลองวงกลมนี้เน้นการอธิบายประเภทต่าง ๆ ของอารมณ์มากกว่าการอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดอารมณ์ ซึ่งอารมณ์ทั้งหมดมี 8 ประเภท หรือ 4 คู่อารมณ์ที่มีลักษณะตรงข้ามกัน สิ่งเร้าประเภทเดียวกันอาจส่งผลให้แต่ละคนเกิดอารมณ์ไม่เหมือนกัน และระดับความเข้มข้นของการเกิดอารมณ์ก็ไม่เหมือนกัน คนที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์มีแนวโน้มจะเกิดอารมณ์ที่รุนแรงกว่าคนที่มีความหนักแน่นทางอารมณ์ อารมณ์บางชนิดเมื่อเกิดแล้วอาจจางหายไปในเสี้ยววินาที เช่น อารมณ์ประหลาดใจ ในขณะที่บางอารมณ์คงไว้นานใช้เวลาเป็นปี เช่น อารมณ์รัก พลูทซิกค์ กล่าวว่า อารมณ์พื้นฐานต่าง ๆ เหล่านี้มีมนุษย์ทุกคนเคยมีประสบการณ์ เพราะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือเป็นอารมณ์ที่ติดอยู่ในสันดานของมนุษย์ และเป็นอารมณ์เกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมการปรับตัว เพื่อช่วยให้มนุษย์มีชีวิตอยู่รอด อารมณ์บางชนิดทำให้มนุษย์ใช้วิธีการปรับตัวแบบเข้าเผชิญกับเหตุการณ์ และอารมณ์บางชนิดทำให้มนุษย์ใช้วิธีการปรับตัวแบบหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ ดังภาพจำลองวงกลมแห่งอารมณ์ดังนี้

ภาพที่ 1 แบบจำลองวงกลมแห่งอารมณ์ (Grivas, Down & Carter, 1996)

เค. บริดเจส (K. Bridges, 1932) ศึกษาเด็กทารกจำนวนมากพบว่า อารมณ์แรกเกิดของมนุษย์คืออารมณ์ตื่นเต้น แล้วจึงพัฒนาไปสู่อารมณ์ที่มีลักษณะเฉพาะมากขึ้นเมื่ออายุ 3 เดือนทารกจึงจะแยกออกกระหว่างอารมณ์ดีใจ และเดือดร้อนใจ ต่อจากนั้นอารมณ์โกรธ เกลียด กลัวจึงปรากฏขึ้น ภายหลังตามระดับวุฒิภาวะและการรับรู้ของเด็กและพัฒนาจนครบสมบูรณ์เมื่ออายุ 2 ปี

ภาพที่ 2 แสดงพัฒนาการทางด้านอารมณ์ของเด็กแรกเกิดไปจนอายุ 2 ปี (24 เดือน)

จากการศึกษาของบริดเจส

อารมณ์ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดจากกระบวนการทางด้านจิตใจ ทำให้มนุษย์มีการรับรู้ตามสภาพแวดล้อมที่ปรากฏจริง กระบวนการที่เกิดขึ้นในจิตใจมี 3 ขั้นตอน คือ

- ขั้นที่ 1 การรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ เข้ามาสู่ตัวบุคคล
- ขั้นที่ 2 เกิดความรู้สึกหรืออารมณ์ตามสิ่งที่ได้รับรู้จากขั้นที่ 1
- ขั้นที่ 3 การเกิดพฤติกรรม ตามการรับรู้และอารมณ์ที่เกิดขึ้น

เมื่อเด็กเกิดความรู้สึก ปฏิกริยาทางร่างกายของเด็กจะมีการตอบสนองทันที โดยอวัยวะร่างกายของเด็กจะมีการทำงานร่วมกัน 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ระบบประสาทส่วนกลาง ได้แก่ สมอง และไขสันหลัง

ส่วนที่ 2 ระบบประสาทอัตโนมัติ ซึ่งเป็นการทำงานของระบบซิมพาเทติก และระบบพาราซิมพาเทติก

ส่วนที่ 3 การทำงานของของระบบต่อมไร้ท่อภายในร่างกายทุกต่อม

รูปแบบการแสดงออกทางด้านอารมณ์

อุบลรัตน์ เฟื่องสฤติย์ (2539, 179-192) กล่าวว่า วัยแรกคลอดเริ่มเกิดอารมณ์ตื่นเต้นเกิดขึ้น จากนั้นเด็กได้มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์เป็นความขึ้นบานและไม่ขึ้นบาน และการแสดงออกทางด้านอารมณ์ของเด็กจะแตกต่างกันออกไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น ดังนี้

1. อารมณ์โกรธ ความโกรธ เป็นความรู้สึกขุ่นใจและไม่พอใจอย่างรุนแรง อันเนื่องมาจากลักษณะของความผิดหวังหรือพลาดหวังจากสิ่งที่ให้คาดคิดไว้ เมื่อเกิดความผิดหวังจะทำให้มีอารมณ์ผิดปกติ มีความรู้สึกไม่ชอบใจในการกระทำต่าง ๆ ทั้งการกระทำของตนเองและการกระทำของผู้อื่น เด็กมีความรู้สึกโกรธ อาจเนื่องมาจากการถูกล้อเลียน ถูกปฏิเสธหรือได้รับการขัดขวางไม่ให้กระทำในกิจกรรมที่ต้องการ พฤติกรรมของเด็กเมื่อโกรธจะมีการแสดงออก 2 แบบ คือ

ก) ก้าวร้าว ความก้าวร้าวนี้มี 2 ลักษณะ คือ

- 1) การก้าวร้าวตนเอง เช่น การทุบออกตัวเอง ดึงผมตัวเอง เป็นต้น
- 2) การก้าวร้าวผู้อื่น เช่น ตบหน้าผู้ที่อุ้มอยู่ ขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น เป็นต้น

ข) อาการเจ็บเฉย ไม่มีการแสดงออกในลักษณะก้าวร้าวผู้อื่น แต่จะเจ็บเฉย ปลีกตัวอยู่คนเดียวเฉย ๆ ถ้ามีปัญหาอาจจจะก้าวร้าวตนเองด้วยการทำร้ายตนเอง เช่น ฆ่าตัวตาย

2. อารมณ์กลัว เป็นความรู้สึกที่เด็กไม่ชอบเพราะเป็นสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัวเอง มีความรู้สึกหวาดหวั่นคาดว่าตนจะประสบภัย เด็กมักกลัวสิ่งต่าง ๆ มากมาย ในวัยเด็กอ่อน ความกลัวจะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง รองลงมาจากความโกรธ ความกลัวเป็นความรู้สึกที่ไม่อยากเผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ พฤติกรรมการแสดงออกเมื่อเกิดความกลัว คือ การพยายามหลีกเลี่ยงหนีไปจากเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความกลัว ร้องไห้ครวญคราง หายใจหอบแรง

วัย 7-10 เดือน ในวัยนี้จัดเป็นช่วงที่เด็กเกิดความกลัวมากที่สุด ทั้งนี้เพราะเด็กไม่เข้าใจในข้อเท็จจริงที่ได้เห็น ไม่เข้าใจเวลา และไม่สามารถแยกแยะคนแปลกหน้าได้

วัย 2 ปี จะกลัวในเวลากลางคืน ความคิดฝันเริ่มปรากฏขึ้น เด็กได้สะสมสิ่งที่ได้ยิน ได้พบเห็น สิ่งที่คุณไม่เข้าใจไว้มากขึ้น จนกระทั่งเป็นความกลัวและวิตกกังวล แม้ว่าบางครั้งความกลัวจะหายไป

แต่ความกลัวในสิ่งนั้นยังคงถูกสะสมและจะปรากฏได้ในวัยต่อมา เช่น อาจเกิดกลัวผีอีกครั้งในระยะก่อนเข้าวัยรุ่น เป็นต้น

วัยนี้เด็กจะมีความกลัวมากกว่าวัยเด็กก่อน โดยเฉพาะเด็กที่มีระดับสติปัญญาดี จะสามารถแยกแยะและจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดอันตรายได้ดี ในระยะแรกเด็กจะกลัวในสิ่งที่ไม่มีความหมาย พฤติกรรมที่แสดงออก คือ การวิ่งหนีจากเหตุการณ์หรือหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความกลัว บางครั้งอาจใช้คำพูดเพื่อหลีกเลี่ยงหนีก็ได้

วัยเด็กตอนปลาย เริ่มมีเหตุผลและเด็กมีอายุมากขึ้น ความรู้สึกกลัวของเด็กมีการเปลี่ยนแปลงเป็น 3 ลักษณะ คือ เด็กจะกลัวในสิ่งที่ไม่มีความหมาย พฤติกรรมที่แสดงออก คือ การวิ่งหนีจากเหตุการณ์หรือหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความกลัว บางครั้งอาจใช้คำพูดเพื่อหลีกเลี่ยงหนีก็ได้

วัยเด็กตอนปลาย ของเด็กได้มีการเปลี่ยนแปลงเป็น 3 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ 1 ความอาย (Shyness) ความอายเป็นความกระดากใจที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีอายุน้อย มากกว่าเด็กที่มีอายุมาก การแสดงออกถึงความอายมักเป็นลักษณะอาการทางประสาท เช่น การจับผม ดึงจมูก ดึงหู จับเสื้อผ้า ใช้เท้าเขี่ยวัตถุหรือสิ่งของ เป็นต้น

ลักษณะที่ 2 ความกลัว (Worry) เป็นความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีความอัดอั้นตันใจ มีความยุ่งยากใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเนื่องจากการคิดหรือการใช้จินตนาการของเด็ก เช่น เด็กมักมีความยุ่งยากใจที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ อัดอั้นตันใจที่ครูคอยดูตัวว่ากล่าว คิดและกังวลใจเกี่ยวกับสุขภาพของตน มีความรู้สึกว่าตนเองจะสอบไม่ผ่าน เป็นต้น

ลักษณะที่ 3 ความกังวลใจ (Anxiety) เป็นความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีความรู้สึกไม่สบายใจ เกิดจากความเก็บกดหรือขัดแย้งใจทำให้เกิดความกลัว ความหวั่นไหว ความสับสน สาเหตุที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลใจนั้น จะเกิดขึ้นกับเด็กที่ไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ความกดดันจากผู้อื่น ซึ่งมีความรุนแรงจะเปลี่ยนเป็นอาการของโรคประสาท

3. ความเห็นอกเห็นใจ เป็นความรู้สึกภายในใจของเด็กที่เกิดขึ้น เมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนและเด็กเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เด็กต้องการมีส่วนร่วมและให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ความเห็นอกเห็นใจจึงเป็นอารมณ์ร่วมที่เกิดขึ้นพร้อมๆกับผู้อื่น และจะเกิดพฤติกรรมนี้เมื่อ

อายุ 2 ปี เพราะเป็นวัยที่เข้าใจในสถานการณ์และพฤติกรรมของผู้อื่นพอสมควร อายุ 3-4 ปี พฤติกรรมการแสดงออกซึ่งความเห็นอกเห็นใจจะแสดงออกอย่างชัดเจนขึ้น

4. ความอยากรู้อยากเห็น เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กก่อน ช่วงเดือนที่ 2-3 นั่นคือ เด็กมีการพัฒนาทางสายตาเรียบร้อยแล้ว พฤติกรรมการแสดงออก คือ การเกร็งของกล้ามเนื้อบริเวณใบหน้า การอ้าปากและห้อยลิ้นออกมา การปรากฏรอยย่นบนหน้าผาก บางรายมีการเอียงตัวไปตามวัตถุที่ตนสนใจ บางครั้งมีการจับฉวยเอาวัตถุนั้นมาเขย่า ดึง ผลัก หรือจับต้องวัตถุนั้น ๆ

5. อารมณ์ร่าเริง วัยเด็กก่อน อารมณ์ร่าเริงเป็นความรู้สึกดีใจ อิ่มใจ เบิกบานใจ มีความยินดี มีความพอใจ มีความสุข อายุเพียง 2-3 เดือน เด็กจะแสดงอารมณ์ร่าเริงเมื่อมีผู้ใหญ่หรือผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กมาเล่นด้วย โดยการยิ้ม หัวเราะ เคลื่อนไหวแขนขาไปมา

วัยเด็กตอนต้น เด็กจะแสดงอารมณ์ร่าเริงเมื่อมีความรู้สึกสนุกสนาน มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง มีผู้อื่นมาเล่นด้วย การแสดงออกทางด้านอารมณ์ร่าเริง คือ ยิ้ม หัวเราะ ประบมือ กระโดดขึ้นลง กอดรัดวัตถุหรือบุคคลที่ทำให้เด็กมีความสุข

วัยเด็กตอนปลาย สาเหตุของอารมณ์ร่าเริงในวัยเด็กตอนปลายจะคล้ายกับวัยเด็กตอนต้น การแสดงอารมณ์ร่าเริงนั้นมักจะควบคุมไม่ได้ ทำให้เด็กหัวเราะเสียงดัง บางรายอาจจะมีการตบหลังหรือตบศีรษะเพื่อน สำหรับเด็กผู้หญิงอาจจะทูปแขนเพื่อน กอดรัดหรือจูบเพื่อนก็ได้

6. อารมณ์รัก เป็นความรู้สึกชอบอย่างผูกพันกัน มีความรู้สึกยินดีและมีความชื่นบานเมื่อเด็กได้รับการตอบสนองในทางที่ดีจากผู้ที่ได้ใกล้ชิด วัยเด็กก่อน การแสดงออกซึ่งอารมณ์รักจะแสดงออกโดยการพยายามเคลื่อนไหวตัวเข้าใกล้

7. อารมณ์ริษยา เป็นความรู้สึกที่ไม่อยากให้ผู้อื่นได้ดี เมื่อเห็นผู้อื่นให้ดีแล้วมีความรู้สึกอิจฉาไม่ได้ อารมณ์ริษยาจะไม่เกิดขึ้นในวัยเด็กก่อน แต่จะเกิดขึ้นในวัยเด็กตอนต้น อายุ 2-5 ปี หรือเกิดเมื่อมีน้องคนต่อไป เป็นลักษณะของความโกรธที่พุ่งเป้าหมายไปยังบุคคลด้วยสาเหตุที่สำคัญ คือ พ่อแม่หรือผู้ที่ตนรักให้ความสนใจน้องหรือผู้อื่นมากกว่าตน

จากแนวคิดเรื่องพัฒนาการทางด้านอารมณ์แสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่เกิดเด็กทั่วไปจะรับรู้ถึงอารมณ์ต่าง ๆ เริ่มจากอารมณ์ตื่นเต้น อารมณ์โกรธ อารมณ์กลัว ความเห็นอกเห็นใจ ความอยากรู้อยากเห็น อารมณ์ร่าเริง อารมณ์รัก และอารมณ์ริษยา ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กเรียนรู้อารมณ์ต่าง ๆ ได้หลากหลายทั้งอารมณ์เชิงบวกและเชิงลบ แต่ทั้งนี้การแสดงออกทางด้านอารมณ์ของเด็กอาจแตกต่างกัน

กันออกไปตามประสบการณ์ที่เด็กได้รับ เช่น อารมณ์โกรธ เด็กอาจแสดงออกโดยก้าวร้าว ใช้ความรุนแรง หรือเลือกที่จะเงียบเฉย นอกจากนี้อารมณ์ของเด็กจะซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเจริญเติบโตมากยิ่งขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ

ความหมายของคำว่า “เด็กพิเศษ”

นักวิชาการให้ความหมายของคำว่า “เด็กพิเศษ” หรือ “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” ไว้แตกต่างกัน ดังนี้

เคิร์ก (Kirk, 1972 อ้างถึงใน วงพัทธร์ ภูพันธ์ศรี (2540, น. 5) กล่าวว่า “เด็กพิเศษ” หมายถึงเด็กที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติทั่วไปในด้าน 6 ด้านดังนี้

1. ลักษณะของสมอง (Mental Characteristics)
2. ความสามารถในการสัมผัส (Sensory Ability)
3. ลักษณะของร่างกาย (Physical Characteristics)
4. พฤติกรรมทางอารมณ์หรือสังคม (Social or Emotional Behavior)
5. ความสามารถในการสื่อสาร (Communication Ability)
6. ความบกพร่องในหลาย ๆ ด้าน (Multiple Handicap)

ดอลล์ (Doll, 1963 อ้างถึงใน วงพัทธร์ ภูพันธ์ศรี (2540, น. 5) กล่าวว่า “เด็กพิเศษ” หมายถึงเด็กที่มีลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งทำให้มีอุปสรรคในการที่จะเรียนหรือกระทำบางสิ่งบางอย่างร่วมกับบุคคลธรรมดา เช่น อาจจะไม่มีความบกพร่องในเรื่องของโครงสร้างกระดูก การทำงานของกล้ามเนื้อ ระบบด้านการมองเห็น การมีปัญหาทางด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา เจตคติ ความบกพร่องทางการพูด และรวมทั้งเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือเด็กอัจฉริยะด้วย

ผดุง อารยะวิญญู (2533, น. 1-3) นิยามความหมายของคำว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” ว่า หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาแตกต่างไปจากเด็กปกติ การให้การศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้ จึงควรมีลักษณะแตกต่างไปจากเด็กปกติในด้านเนื้อหา วิธีการ และการประเมินผล

วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี, (2540, น. 5) นิยามความหมายของเด็กพิเศษ ว่ามาจากภาษาอังกฤษ คือ “The Exceptional Children” คำว่า “Exceptional” หมายถึง สิ่งที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติไปจากธรรมดา หรืออาจจะมีลักษณะเด่นในบางสิ่งบางอย่างก็ได้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2546, น. 43) นิยามความหมายของเด็กที่มีลักษณะพิเศษไว้ว่า “เด็กที่มีลักษณะพิเศษ” หมายถึง เด็กที่มีความเป็ยงเบนด้านพัฒนาการและพฤติกรรมจากเกณฑ์ที่ปกติอย่างมากและอย่างชัดเจนทั้งทางบวกและทางลบ

สุชา จันทน์เอม (2525, น. 1) นิยามความหมายของเด็กพิเศษ (Exceptional Children) หมายถึง เด็กที่มีความเจริญเติบโตและพัฒนาการในด้านต่าง ๆ แตกต่างไปจากเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัด ทั้งด้านร่างกาย ด้านสังคม ด้านอารมณ์ และด้านสติปัญญา

เขาวนปัญญาและการแบ่งระดับสติปัญญา

คำจำกัดความของ “เขาวนปัญญา” หรือ “สติปัญญา” นักจิตวิทยาให้ความหมายแตกต่างกันไป

บอลด์วิน (Baldwin, 1980 อ้างในจิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556, น. 186) กล่าวว่า สติปัญญาหมายถึง ความสามารถในการรับรู้ การเรียนรู้ การใช้เหตุผล และการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ตลอดจนความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1983 อ้างถึงในจิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556, น. 186) กล่าวว่า สติปัญญา คือ ความสามารถในการแก้ปัญหาและสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณค่าในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง

สเทิร์นเบิร์ก (Sternberg, 1985 จิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556, น. 186) กล่าวว่า สติปัญญา หมายถึง กิจกรรมทางสมองที่ชี้การปรับตัว การเลือกสรร และการสร้างสิ่งแวดล้อมใหม่อย่างมีเป้าหมาย เพื่อให้สอดคล้องสัมพันธ์ กับชีวิต

โบรี (Boeree, 2003 อ้างถึงในจิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556, น. 186) กล่าวว่า สติปัญญา (Intelligence) หมายถึง (1) ความสามารถในการได้มาซึ่งความรู้ (2) ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม และ (3) ความสามารถในการประยุกต์ความรู้ในการแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว และเหมาะสม

จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่าลักษณะสำคัญของสติปัญญา มี 2 ประการ คือ

1. ลักษณะของสติปัญญาเป็นลักษณะรวมในการทำกิจกรรมใดก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นกิจกรรมที่แตกต่างกันหรือเหมือนกัน ล้วนต้องใช้ความสามารถหลายอย่างร่วมกันจึงจะสามารถทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้สำเร็จ

2. สติปัญญาเป็นลักษณะรวมที่ประกอบด้วยความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ความสามารถในการรับรู้ (Perceptual Ability) ความสามารถในการเรียนรู้และจดจำสิ่งใหม่ ๆ (Learning Ability) ความสามารถในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ แจกแจงประมวลสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล แล้วสรุปเป็นความคิดหรือสัญลักษณ์ใหม่อย่างมีความหมาย (Conceptual Ability) ความสามารถในการประเมินและตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ (Evaluation and Judgement) ความสามารถในการปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ ๆ ในสิ่งแวดล้อม และกฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ (Adaptability) ความสามารถในการแก้ปัญหา (Problem Solving)

ตารางที่ 1 แสดงการแบ่งระดับสติปัญญา

ไอคิว	ระดับสติปัญญา	จำนวนประชากร
130 ขึ้นไป	ปัญญาระดับฉลาดมากหรืออัจฉริยะ (very superior) ปัญญา	2.2%
120-130	ระดับฉลาด (Superior) 6.7%	
110-120	ปัญญาระดับสูงกว่าปกติหรือค่อนข้างฉลาด (bright normal)	16.1%
90-110	ปัญญาระดับปกติ (average) 50%	
80-90	ปัญญาระดับต่ำกว่าปกติหรือค่อนข้างโง่ (dull normal)	16.1%
70-80	ปัญญาอ่อนระดับคาบเส้นหรือโง่ (borderline)	6.7%
50-69	ปัญญาอ่อนระดับอ่อน (mild mental retardation)	2.2%
35-49	ปัญญาอ่อนระดับกลาง (moderate mental retardation หรือ morons)	
20-34	ปัญญาอ่อนระดับรุนแรงมาก (severe mental retardation หรือ imbeciles)	
ต่ำกว่า 20	ปัญญาอ่อนระดับรุนแรงที่สุด (profound mental retardation หรือ idiot)	

จากแนวคิดเรื่องเขาวนปัญญาและการแบ่งระดับสติปัญญาแสดงให้เห็นว่าในการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นอาจมีความแตกต่างกัน เนื่องจากระดับสติปัญญา ซึ่งถือเป็นความสามารถในการเรียนรู้ การใช้เหตุผล หรือการปรับตัวเข้าสังคมตามบริบท ส่งผลให้แต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ที่มากน้อยแตกต่างกัน โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งเป็นวัยเริ่มต้นการเรียนรู้ หากมีเหตุที่ทำให้ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ก็อาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษา รวมไปถึงการใช้ชีวิตประจำวันของเด็กด้วย โดยเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์อาจทำให้เด็กเรียนรู้ช้า ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ หรือที่เรียกว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” หรือ “เด็กพิเศษ” ดังนั้นแนวคิดเรื่องเขาวนปัญญาและการแบ่งระดับสติปัญญาจะช่วยให้สามารถจำแนกและแบ่งกลุ่มของเด็กตามความสามารถของการเรียนรู้ รวมถึงทำให้ได้กลุ่มประชากรที่มีลักษณะและความสามารถใกล้เคียงกันการทดสอบ

ประเภทของเด็กพิเศษ

วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี (2540, น. 19-21) แบ่งเด็กพิเศษออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. เด็กที่มีความผิดปกติทางสมอง (Mental Deviate) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ
 - 1.1 เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ (Children with Low Intelligence) ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ
 - 1.1.1 เด็กปัญญาอ่อน (Mental Retarded)
 - 1.1.2 เด็กเรียนช้า (Slow Learner)
 - 1.2 เด็กที่มีระดับ สติปัญญาสูงหรือเด็กอัจฉริยะ (The Intellectually Gifted Child)
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Auditory Impairment) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด
 - 2.1 เด็กหูหนวก (Deaf)
 - 2.2 เด็กหูตึง (Hard of Hearing)
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น (Visual Impairment) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ
 - 3.1 เด็กตาบอด (Blind)
 - 3.2 เด็กที่มองเห็นเพียงเลือนลาง (Partially Sighted)
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูด (Speech Impairments)
5. เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ (Emotional Disturbances)
6. เด็กที่มีความพิการทางร่างกาย (Orthopedic Handicaps)

เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำหรือปัญญาอ่อน

สุชา จันท์ธอม (2525, น. 35) นิยามความหมายของคำว่า ปัญญาอ่อน หมายถึง ภาวะที่ การพัฒนาของจิตหยุดชะงัก หรือบกพร่อง ไม่สมบูรณ์ โดยมีลักษณะสำคัญคือ ระดับสติปัญญาต่ำกว่า ปกติ

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556, น. 200) นิยามความหมายคำของว่า เด็กปัญญาอ่อน หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการของสมองและจิตใจไม่สมบูรณ์หรือไม่ดำเนินไปตามอายุ ทำให้สติปัญญา ต่ำหรือต่ำจนถึงขนาดที่ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่าง อิสระ จำเป็นต้องได้รับการดูแลและฝึกหัดเป็น พิเศษ โดยทั่วไปเด็กพวกนี้มักมีไอคิวต่ำกว่า 70

นักวิชาการ (World Health Organization, 1977, น. 214 อ้างถึงใน นิภา ส. ตุมรสุนทร (2542, น. 27-30) ได้จำแนกภาวะปัญญาอ่อนตามระดับความสามารถของเขาวนปัญญา (Degree of Retardation) โดยแบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. ปัญญาอ่อนขนาดน้อย (Mild Mental Retardation) คือ ผู้ที่มีเขาวนปัญญา ระหว่าง 50-70 บางครั้งเรียกว่า Moron หรือ Educable มีพัฒนาการสูงสุดเท่ากับเด็กอายุ 7-10 ปี เป็นผู้ที่มีความสามารถเรียนรู้ได้ถึงระดับประถมปีที่ 6 ในชั้นเรียนพิเศษสำหรับเด็กปัญญาอ่อนโดยเฉพาะ มีวุฒิภาวะและพัฒนาการที่สังเกตเห็นไม่ได้ชัดว่าเป็นปัญญาอ่อน เพียงแต่ช้ากว่าปกติเท่านั้น สามารถเรียนในชั้นเรียนปกติได้ เขียนได้ อ่านได้ ทำเลขได้ สามารถดูแลตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น แต่อาจมีปัญหาในการคิด การตัดสินใจในเรื่องที่ยุ่งยากซับซ้อน สามารถฝึกปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้และฝึกอาชีพได้
2. ปัญญาอ่อนขนาดปานกลาง (Moderate Mental Retardation) คือ ผู้ที่เขาวนปัญญา ระหว่าง 35-49 บางครั้งเรียกว่า Trainable หรือ Imbecide มีพัฒนาการสูงสุดเท่ากับเด็กอายุ 3-7 ปี สามารถเรียนได้ถึงระดับประถมพิเศษ 2 สามารถเรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับสังคมอย่างง่าย ๆ สามารถพูดคุยหรือเรียนรู้การสื่อความหมายได้ พัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวดีพอสมควร สามารถฝึก การช่วยเหลือตนเองได้และสามารถรับฝึกอาชีพอย่างง่าย ๆ ได้เมื่อมีอายุมากขึ้น สามารถเรียนรู้ การเดินทางตามลำพังได้ในสถานที่ที่คุ้นเคย
3. ปัญญาอ่อนขนาดหนักหรือรุนแรง (Severe Mental Retardation) คือ ผู้ที่เขาวนระหว่าง 20-34 พัฒนาการสูงสุดเท่ากับเด็กอายุ 2-3 ปี สามารถเรียนได้และนับอย่างง่าย ๆ เท่ากับเด็กอนุบาล

กลุ่มนี้จะมีพัฒนาการล่าช้าในด้านการเคลื่อนไหวและการพูด สามารถสื่อความหมายได้น้อยหรือไม่ได้เลย มักจะมีความพิการร่วมด้วย หากได้รับการกระตุ้นและการฝึกหัดจะสามารถช่วยเหลือตนเองได้เล็กน้อยภายใต้การดูแลอย่างใกล้ชิด

4. ปัญญาอ่อนขนาดรุนแรงมาก (Profound Mental Retardation) คือ ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า 20 ลงมา พัฒนาการสูงสุดเท่ากับเด็กอายุ 1-2 ปี บางครั้งเรียกว่า Idiot หรือ Total Dependent ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ พัฒนาการล่าช้าอย่างเห็นได้ชัด มีทักษะในการเคลื่อนไหวและการสื่อความหมายได้บ้างหรือไม่ได้เลย มักจะมีความพิการซ้ำซ้อน จำเป็นต้องมีผู้ดูแลและอาจต้องอยู่ในสถานที่พิเศษ เช่น โรงเรียนราชานุกูล

สาเหตุของปัญญาอ่อน

ภาวะปัญญาอ่อน อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ อาจเป็นผลจากการกระทบกระเทือนของสมองในช่วงระยะก่อนคลอด ระยะกำลังคลอด และระยะหลังคลอด โดยจำแนกสาเหตุได้ดังนี้

1. การกระทบกระเทือนโดยตรงต่อสมอง (Brain Trauma) การกระทบกระเทือนอาจเกิดระหว่างการตั้งครรภ์ เช่น มารดาอาจหกล้มแล้วเกิดตกเลือดระหว่างคลอด หรืออาจกระทบกระเทือนจากการใช้เครื่องทำคลอด หลังคลอดเด็กอยู่ในระยะคืบคลาน ยืน เดิน อาจหกล้มศีรษะฟาดพื้นทำให้เป็นลมชัก และเกิดภาวะปัญญาอ่อนได้

2. โรคติดเชื้อ (Infection) ระหว่างมารดาตั้งครรภ์อาจเจ็บป่วยจากโรคติดเชื้อ เช่น ไข้หวัดใหญ่ ไข้หวัดซึ่งเชื้อสามารถผ่านจากมารดาสู่ทารกในครรภ์ ส่วนระยะหลังคลอด อาจเกิดโรคปอดบวม หรือสมองอักเสบ รวมถึงอาการไข้จากเชื้อต่าง ๆ เป็นเหตุให้เกิดปัญญาอ่อนได้

1. กัมมันตภาพรังสี (Radioactive) เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะปัญญาอ่อนได้จากรายงานของ ดร.พลัมเมอร์ (Dr.Plummer) กล่าวว่ามารดาที่กำลังตั้งครรภ์และอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เกิดการทิ้งระเบิดที่เมืองฮิโรชิมา เด็กที่เกิดมีหัวเล็ก และปัญญาอ่อน

2. กรรมพันธุ์ หรือโครโมโซม

เด็กดาวน์ซินโดรม หมายถึง เด็กที่มีอาการของโรคพันธุกรรมที่เกิดจากความผิดปกติของโครโมโซม คำว่า ซินโดรม หมายถึง อาการหลาย ๆ อาการรวมกัน ส่วนคำว่า ดาวน์ เป็นชื่อของนายแพทย์ผู้อธิบายปรากฏการณ์ของอาการนี้ (อรอนงค์ เข็นอุทก, 2538, น. 8-10)

อรอนงค์ เย็นอุทก (2538, น. 13) อธิบายสาเหตุของการเกิดอาการดาวน์ซินโดรม คือ การที่ทารกเกิดมาแล้วมีจำนวนโครโมโซมเกินอยู่ในเซลล์ของร่างกาย และการมีจำนวนโครโมโซมเกินนี้ทำให้เด็กมีความบกพร่องทางสมองด้วย ความผิดปกติของโครโมโซมที่ทำให้เด็กมีอาการดาวน์ซินโดรมมีสาเหตุของการเกิดเป็น 3 แบบ

1. มีโครโมโซมเกินมา 1 แท่งและมาจับอยู่กับโครโมโซมคู่ที่ 21 เรียกว่า ซิมเบิล ไตรโซมี (Simple Trisomy) หรือไตรโซมี 21 (Trisomy 21) ไตรโซมี 21 เกิดจากอุบัติเหตุในการแบ่งเซลล์ของเซลล์สืบพันธุ์ของพ่อหรือของแม่ก็ได้

2. โครโมโซมอยู่ผิดที่ (Translocation) ในเด็กดาวน์ซินโดรมบางคน โครโมโซมที่มีเกินมา 1 แท่งของโครโมโซมคู่ที่ 21 เกิดการแยกตัวไปเกาะกับโครโมโซมคู่อื่น หรือเกิดมีโครโมโซมคู่ที่ 21 แยกตัวไป 1 แท่งโดยไปเกาะกับโครโมโซมคู่อื่นอยู่ก่อนแล้วในตัวของพ่อหรือแม่ แม้ว่าพ่อหรือแม่จะมีโครโมโซมครบ 56 โครโมโซมก็ตาม

3. มีโครโมโซมจำนวนต่างกันในแต่ละเซลล์ของร่างกาย เรียกว่าโมเสค (Mosaic) เช่น มีเซลล์ที่นับจำนวนโครโมโซมได้ 46 โครโมโซม และมีเซลล์ที่นับจำนวนโครโมโซมได้ 47 โครโมโซมอยู่ในร่างกายเด็กคนเดียวกัน

ลักษณะของเด็กดาวน์ซินโดรม โดยทั่วไปเด็กดาวน์ซินโดรมมักจะมีลักษณะศีรษะกลม เล็ก และสั้นกว่าเด็กปกติ มีระยะห่างระหว่างลูกตาแคบ ลักษณะดวงตาเฉียงขึ้นทางหางตาทั้งสองข้างและมีรอยขี้หนังตาเพิ่มเติมด้านหัวตา ตั้งจมูกแบน ใบหูเล็ก และอาจมีลักษณะใบหูผิดปกติเล็กน้อย ริมฝีปากมักเป็นสีขาและปากหนา ริมฝีปากบนเซิด ปากเล็กและมักเปิดอ้าในปริมาณมากกว่า 50 % ของเด็กที่เป็นอาการดาวน์ ลิ้นมีเนื้อเยื่อยึดและขนาดลิ้นใหญ่ ฟันขึ้นช้า การออกเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงอยู่ในลำคอ เสียงต่ำ และออกเสียงไม่สม่ำเสมอลำคอสั้น ไหล่กว้างและลาดต่ำ ท้องใหญ่ (ส่วนมากเป็นในวัยเด็ก) รูปร่างตัวสั้น มือสั้น นิ้วสั้น เท้ามีนิ้วสั้น ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานไม่ประสานกัน ทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายเชื่องช้า (อรอนงค์ เย็นอุทก, 2538, น. 13-15)

ตารางที่ 2 แสดงพัฒนาการแต่ละวัยของเด็กปัญญาอ่อน เรียบเรียงจากเรื่อนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ นพวรรณ ศรีวงศ์พานิช วารุณี เมฆอริยะ (2545, น.207)

ระดับของปัญญาอ่อน	วัยก่อนเรียน (0-5 ปี) วุฒิภาวะและพัฒนาการ	วัยเรียน (6-20 ปี) การฝึกและการศึกษา
-------------------	--	---

เล็กน้อย	พัฒนาการด้านสังคมและการสื่อ ความหมายได้ ด้านประสาทสัมผัส เคลื่อนไหวช้าเล็กน้อย มักแยกจาก เด็กปกติไม่ออกจนกระทั่งอายุมากขึ้น	เรียนรู้ได้ถึง ป.6 เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ตอนปลาย ฝึกทักษะด้านสังคมได้
ปานกลาง	พูดคุยสื่อความหมายได้ ทักษะทาง สังคมน้อย พัฒนาการเคลื่อนไหวไม่ ค่อยดีนัก ฝึกการช่วยเหลือตนเอง ดูแลจัดการตนเองได้ภายใต้ความ ช่วยเหลือปานกลาง	ฝึกทักษะด้านสังคมและอาชีพได้ การศึกษาหลังจาก ป.2 มักไม่ค่อย พัฒนา เรียนรู้ที่จะเดินทางได้ด้วย ตนเองในสถานที่ที่คุ้นเคย
รุนแรง	พัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวล่าช้า ภาษาพัฒนาเล็กน้อย ฝึกการ ช่วยเหลือตนเองได้น้อย ทักษะการสื่อ ความหมายมีเพียงเล็กน้อยหรือไม่มี	พูด คุย หรือ เรียนรู้ ที่ จะ สื่อ ความหมายและฝึกการช่วยเหลือ ตนเองได้ อาจฝึกอาชีพได้บ้าง
รุนแรงมาก	พัฒนาการล่าช้าชัดเจน ทั้งในด้าน ประสาทสัมผัส และการเคลื่อนไหว ต้องการความช่วยเหลือ การดูแล ตลอดเวลา	มีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหว และฝึกการช่วยเหลือตนเองได้บ้าง

เด็กออทิสติก

ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2539, น.1) นิยามความหมายของคำว่า “เด็กออทิสติก” หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องอย่างรุนแรงในการสื่อความหมาย พฤติกรรม สังคม และการเรียน ความบกพร่องมักเกิดขึ้นในวัยเด็ก เด็กเหล่านี้จะมีปัญหาในการใช้ความคิด สติปัญญา การรับรู้ ซึ่งเป็นผลให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้ดี ขาดความเข้าใจในวิชาที่เรียน มีปัญหาในการสื่อสารและการคบเพื่อน

ผดุง อารยะวิญญู (2546, น. 1) นิยามความหมายของคำว่า “เด็กออทิสติก” หมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาประเภทหนึ่ง เด็กกลุ่มนี้ต้องการการศึกษาพิเศษในลักษณะที่แตกต่างไปจากการศึกษาที่ให้กับเด็กปกติ เพราะเด็กกลุ่มนี้มีความบกพร่องในพัฒนาการด้านการสื่อความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้สีหน้าท่าทางหรือการใช้ถ้อยคำ มีปัญหาทางพฤติกรรม และมีปัญหาทางสังคม

ออทิสติก (Autistic) มาจากรากศัพท์ภาษากรีกว่า Auto แปลว่า Self หรือ ตัวเรา ซึ่งแสดงถึงลักษณะการยึดและแยกตัวเองหรือการไม่สังคมกับผู้อื่น เด็กในกลุ่มนี้จะมีพัฒนาการช้า ทั้งด้านภาษาการพูดหรือสื่อความหมายกับบุคคลอื่น พัฒนาการด้านสังคม พัฒนาการด้านร่างกาย กล้ามเนื้อมัดใหญ่ กล้ามเนื้อมัดเล็ก เพราะผลจากการชะงักของพัฒนาการด้านภาษาและสังคมที่เริ่มอาการตั้งแต่วัยเด็กช่วงพัฒนาการด้านอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เด็กก็ยังสามารถเรียนรู้ได้ (ชูศักดิ์ จันทยานนท์, 2539, น.1)

ลักษณะของเด็กออทิสติก หากมองภายนอกอาจเหมือนเด็กปกติทุกประการ ส่วนใหญ่จะมีรูปร่างหน้าตาน่ารัก พัฒนาการภายนอกปกติ โดยเฉพาะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ เด็กจะคืบ คลาน ยืน เดิน นั่ง วิ่งได้เหมือนปกติ จนถึงขั้นชนแบบไม่ยั้ง หรือเรียกว่า ไฮเปอร์แอ็กทีฟ (Hyperactive) (ชูศักดิ์ จันทยานนท์, 2539, น.1)

พฤติกรรมของเด็กออทิสติก สืบเนื่องจากการใช้ภาษาพูดสื่อความหมาย เด็กจะไม่พูด หรือพูดช้า แม้จะมีอายุ 2-3 ปี แต่ไม่สามารถเรียก พ่อ แม่ได้ สื่อความหมายไม่เข้าใจ เด็กบางคนอาจมีภาษาของตัวเอง ฟังคล้ายภาษาญี่ปุ่น หรือเด็กบางคนจะพูดตามโดยไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น เรียกอาการนี้ว่า การพูดแบบ แอ็คโคลาเรีย (Echolalia) คือ พูดสะท้อนออกมาโดยไม่สัมพันธ์กับเหตุการณ์ ไม่สัมพันธ์กับคน ไม่สัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้อื่นกำลังพูด เด็กออทิสติกมักจะมองสบตาผู้คน เนื่องจากเด็กออทิสติกจะสนใจวัตถุหรือสิ่งของมากกว่าบุคคล ไม่สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่นได้ดี มักจะแยกตัวโดดเดี่ยว ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่สนใจใครนอกจากนี้ เด็กออทิสติกอาจแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น ตอบสนองต่อเสียงรอบตัวไม่เหมือนกับเด็กทั่วไป เช่น ไม่สะดุ้งสะเทือน หรือมีที่ทำว่าจะได้ยิน ทั้งๆ ที่เสียง เรียกอยู่ใกล้ตัวและดังมาก แต่กลับหันไปหาเสียงพลิกหนังสือที่ดังกรอบแกรบเสียงกิ่งไม้หัก เด็กบางคนทำท่าปิดหูเหมือนกับทนเสียงตะโกนไม่ได้ แต่กลับไม่รู้สึกรับต่อเสียงกรีดร้องของตนเอง (ชูศักดิ์ จันทยานนท์, 2539, น.1-4)

คุทเซอร์ (อ้างถึงใน ผดุง อารยะวิญญู, 2546, น. 1-10) พยายามจัดหมวดหมู่ของเด็กออทิสติกที่มีลักษณะแตกต่างกันเข้าไว้ในหมวดใหญ่หมวดเดียวกัน โดยเรียกเด็กกลุ่มนี้ว่า ออทิสติกสเปกตรัมดิสออเดอร์ (Autistic Spectrum Disorder = ASD) กล่าวคือ เป็นกลุ่มใหญ่ที่มีลักษณะ

ความบกพร่องแตกต่างกันหลากหลาย ทั้งในด้านที่บกพร่องและความรุนแรงของความบกพร่อง
ราวกับ สเป็คตรัม (แถบสี) ในวิชาวิทยาศาสตร์

ASD ประกอบด้วยกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

1. พีดีดี (PDD ย่อมาจาก Pervasive Developmental Disorder) เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่อง
ทางพัฒนาการหลายด้าน Pervasive แปลว่า Cutting across different types of communication
สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน ได้กำหนดไว้ใน DSM-IV (ย่อมาจาก Diagnosis and Statistical Manual
of Mental Disorders) แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้ 5 กลุ่มดังนี้

1.1 Autistic Disorder (AD) กลุ่มนี้จะมีคุณสมบัติครบทั้ง 3 ข้อ ดังเงื่อนไขต่อไปนี้ คือ
มีความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การสื่อสารและพฤติกรรมซ้ำ ๆ โดยมีอาการตามที่ปรากฏ
ในข้อ 1 ต่อไปอย่างน้อย 2 ข้อย่อย จากข้อ 2 และข้อ 3 อย่างน้อย ข้อละ 1 ข้อย่อย รวมอาการจาก
ข้อ 1, 2, 3 แล้วมีอาการรวมอย่างน้อย 6 ข้อย่อย

1. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีความบกพร่องอย่างน้อย 2 ข้อ ต่อไปนี้

- มีความบกพร่องหลายลักษณะในพฤติกรรม การสื่อสารที่ไม่รู้ภาษา ถ้อยคำ เช่น ไม่มอง
หน้า ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงท่าทางประกอบการสนทนา
- ขาดเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดีเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน
- ไม่ร่วมกับผู้อื่นในการแสดงความรู้สึก ความสนใจ ความสำเร็จ (ไม่นำสิ่งของมาให้
หรืออ้วก ไม่ชี้มือไปที่สิ่งของหรือวัตถุ)

2. การสื่อสาร มีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อ ต่อไปนี้

- ไม่พูดหรือพูดซ้ำ (พัฒนาการทางการพูดล่าช้า) และไม่พยายามแสดงท่าทางเพื่อสื่อสารให้
คนอื่นเข้าใจโดยใช้ท่าทาง
- ไม่เป็นฝ่ายเริ่มการสนทนาก่อน (ในรายที่พูดได้) เช่น ไม่พูดไม่ถามใครเลย
- ใช้ถ้อยคำซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิมและมักไม่มีความหมายสำหรับคนทั่วไป
- เล่นบทบาทสมมติไม่เป็น เล่นโดยไม่มีจินตนาการ เล่นไม่เหมาะสมกับวัย

3. พฤติกรรมซ้ำ ๆ มีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อ ต่อไปนี้

- สนใจในวัตถุ สิ่งของ หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมากมาเป็นพิเศษและเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ
- ยากที่จะหันเหความสนใจไปทางอื่น
- มีการเคลื่อนไหวว้าวุ่นบางส่วนซ้ำๆ ในลักษณะเดิม เช่น การสะบัดมือ การโยกตัว ฯลฯ --
- สนใจเพียงบางส่วนของสิ่งของหรือวัตถุ

นอกจากนี้อาจมีความบกพร่อง หรือมีพัฒนาการล่าช้าในด้านใดด้านหนึ่งต่อไปนี้ ก่อนอายุ 3 ขวบ เช่น ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนทนาและการเล่นโดยใช้จินตนาการ และกลุ่ม Autistic Disorder (AD) กลุ่มนี้ไม่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเรทท์ซินโดรม หรือ CDD

1.2 Asperger's Syndrome (AS) กลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์ เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสนใจในสิ่งของ หรือกิจกรรมบางอย่างมากมาย และไม่สนใจสิ่งอื่น แสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ แสดงพฤติกรรมแปลก ๆ ส่งเสียงดั่งเอะอะ พูดด้วยเสียงต่าง ๆ ระดับเดียว ใช้ความคิดแบบจินตนาการไม่เป็น โต้ตอบกับสถานการณ์บางอย่างเกินกว่าเหตุ และมีการเคลื่อนไหวที่แปลก ๆ

เกณฑ์ที่ปรากฏใน DSM-IV สำหรับเด็กกลุ่มนี้ คือ ใช้เกณฑ์เดียวกับเด็กกลุ่มที่ 1 (กลุ่มออทิสติก - AD) ยกเว้นปัญหาในการสื่อสาร กล่าวคือเป็นเด็กออทิสติกที่ไม่มีปัญหาในการพูด เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินกลุ่มแอสเพอร์เกอร์ มีดังนี้

1. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีความบกพร่องอย่างน้อย 2 ข้อ ต่อไปนี้

- มีความบกพร่องหลายลักษณะในพฤติกรรมสื่อสารที่ไม่รู้ภาษา เช่น ไม่มองหน้า ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงท่าทาง ประกอบการสนทนา
- ขาดเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดีเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน

- ไม่ร่วมกับผู้อื่นในการแสดงความสนุกสนาน ความสนใจ ความสำเร็จ (ไม่นำสิ่งของมาให้ หรือไอ้จ๋อวอด ไม่ชี้มือไปที่สิ่งของหรือวัตถุ)

2. พฤติกรรมซ้ำ ๆ มีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อ ต่อไปนี้

- สนใจในวัตถุ สิ่งของหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมากมาเป็น พิเศษ และเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

- ยากที่จะหันเหความสนใจไปทางอื่น
- มีการเคลื่อนไหวว้าวะบางส่วนซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิม เช่น การสะบัดมือ การโยกตัว
- สนใจเพียงบางส่วนขงสิ่งของหรือวัตถุ

ความบกพร่องดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคในด้านสังคม การประกอบ อาชีพและกิจวัตรที่สำคัญอื่น ๆ แต่ไม่มีความล่าช้าในพัฒนาการทางภาษา เช่น พูดคำพยางค์เดียวได้ เมื่ออายุ 2 ขวบ วลีได้ เมื่ออายุ 3 ขวบ เป็นต้น นอกจากนี้กลุ่มนี้จะไม่มีความล่าช้าในพัฒนาการด้านความคิดความจำ ไม่มีปัญหาในการช่วยตนเอง มีความสนใจอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่อยู่รอบตัวตั้งแต่วัยเด็ก และไม่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความบกพร่องอย่างรุนแรงเฉพาะด้าน (Specific PDD) หรือโรคจิตเภท

1.3 PDD-NOS PDD-NOS คำนี้ ย่อมาจาก Pervasive Development Disorder-Not Otherwise Specified หมายถึง ออทิสติกกลุ่มหนึ่งที่มีความบกพร่องทางการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การพัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้งด้านการใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ แต่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ใช้สำหรับกลุ่มพีดีดี (PDD) ที่ไม่ใช่กลุ่มจิตเภท ไม่ใช่กลุ่มที่มีความบกพร่องทางบุคลิกภาพ เป็นออทิสติกที่ไม่เข้าพวก เพราะมีลักษณะเฉพาะอยู่ในกลุ่มนี้

1.4 Rett Syndrome (disorder) ลักษณะของกลุ่มนี้จะมีพัฒนาการก่อนคลอดและระหว่างคลอดปกติ และพัฒนาการของการเคลื่อนไหวตามปกติในช่วง 5 เดือนหลังคลอด มีขนาดศีรษะในเกณฑ์ปกติ แต่จะมีลักษณะเปลี่ยนไปในช่วงของพัฒนาการโดยมีอาการทุกข้อต่อไปนี้

- ศีรษะเติบโตช้าลงระหว่างช่วงอายุ 5 - 48 เดือน
- ความสามารถในการใช้มือลดลงหรือหายไประหว่างช่วงอายุ 5-30 เดือน แต่มีการเคลื่อนไหวมือในลักษณะเดิม ๆ ซ้ำ ๆ ขึ้นมาแทน เช่น บิดมือ ถูมือไปมา

- สูญเสียปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- มีท่าทางการเคลื่อนไหวที่ยุ่งงำม
- มีความบกพร่องหรือความล่าช้าในพัฒนาการทางภาษา ทั้งการรับรู้ภาษา และการแสดงออกทางภาษา

1.5 CDD-Childhood Disintegrative Disorder (CDD) เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องในภายหลัง โดยจะมีพัฒนาการตามปกติอย่างน้อยในช่วงแรกเกิดจนถึง 2 ขวบในด้านการสื่อสาร โดยใช้ภาษาถ้อยคำ ไม่ใช่ภาษาถ้อยคำ ความสัมพันธ์กับเพื่อน การเล่นกับเพื่อน และพฤติกรรมการปรับตัว ทักษะอย่างน้อย 2 ด้านต่อไปนี้สูญหายไปทั้ง ๆ ที่เคยสามารถทำได้ก่อนอายุ 10 ปี ดังต่อไปนี้

- ความเข้าใจภาษาและการแสดงออกทางภาษา
- ทักษะทางสังคม หรือพฤติกรรมการปรับตัว
- การควบคุมการขับถ่าย (ปัสสาวะ อุจจาระ)
- การเล่น
- การเคลื่อนไหว

นอกจากนี้อาจมีความบกพร่องทางสังคม การสื่อสารโดยไม่ใช่ภาษาถ้อยคำ ขาดทักษะในการผูกมิตร ไม่เข้าใจสภาพทางอารมณ์และสังคมของผู้อื่น และความบกพร่องทางการสื่อสาร เช่น พูดซ้ำ หรือไม่พูด พูดตามครูไม่ได้ เริ่มสนทนาไม่เป็น สนทนาได้ไม่นาน พูดซ้ำ ๆ คำเดิม เล่นแบบจินตนาการไม่เป็น รวมถึงมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ เปลี่ยนแปลงยาก มีความสนใจในสิ่งเดิม ๆ ในวงจำกัด

2. กลุ่มที่มีอาการออทิสติกว่รวม (Other Autistic Spectrum Disorder) กลุ่มต่อไปนี้ไม่อยู่ในนิยามของ DSM-IV กลุ่มเหล่านี้มีอาการไม่ชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มย่อย คือ

2.1 High Function Autism (HFA) เป็นกลุ่มที่มีความสามารถสูง มีอาการของออทิสติกอยู่บ้างแต่ไม่รุนแรง เป็นกลุ่มที่ไม่มีอาการบกพร่องทางสติปัญญาร่วมอยู่ด้วย นักวิชาการบางคนกล่าวว่า เป็นกลุ่ม เดียวกันกับแอสเพอร์เกอร์ PDD-NOS เพียงแต่เรียกชื่อแตกต่างกันเท่านั้น

2.2 Non-Verbal Learning Disabilities-NVLD เป็นกลุ่มเด็กแอลดีที่มีความบกพร่องในการใช้ภาษาถ้อยคำ มีปัญหาใน 3 ด้าน คือ

ด้านการเคลื่อนไหว มีปัญหากล้ามเนื้อมัดใหญ่ ทำให้เคลื่อนไหวช้า นุ่มนวม เดินไม่ตรง เดินชนสิ่งของ กลัวการปีนป่าย ขี่จักรยานไม่เป็น เล่นกีฬาที่ต้อง เคลื่อนไหวไม่ได้ มีปัญหากล้ามเนื้อมัดเล็ก ทำให้ตัดกระดาษไม่ได้ ผูกเชือกทรงเท้าไม่ได้ ลายมืออ่านยาก จับปากกา หรือดินสอแน่นมาก และจับไม่ถูกวิธี

ด้านมิติสัมพันธ์ (ระยะห่าง ระยะทาง) เมื่อครูแจกกระดาษให้ ไม่ทราบว่าจะจรดปากกาลงเขียน ณ ที่ใดของหน้ากระดาษ เดินทางไปโรงเรียนไม่ถูก หลงทางบ่อย ๆ บอกชื่อสิ่งต่าง ๆ โดยการท่องจำ เช่น เดินทางกลับบ้านได้ถูกต้อง โดยการท่องจำชื่อต้นไม้ หรือบ้านเรือนที่อยู่ริมทาง ไม่สนใจในรายละเอียด บอกลักษณะรวม ๆ ได้ แต่บอกรายละเอียดไม่ได้ มีปัญหาด้านมิติ ช่องไฟ พื้นผิว

ปัญหาทางการสื่อสาร/สังคม ไม่สามารถผสมผสานระหว่างการสื่อสารโดยใช้ภาษาถ้อยคำกับการไม่ใช้ภาษาถ้อยคำได้ ทำให้ไม่เข้าใจการสนทนา ต้องการการยอมรับทางสังคม (ตรงกันข้ามกับเด็กแอสเพอร์เกอร์ที่ ไม่สนใจที่จะสนทนากับใคร ๆ) ไม่เข้าใจสิ่งที่คู่สนทนาพยายามจะสื่อสารคิดเป็นนามธรรมไม่ได้ ได้แต่รูปธรรม ไม่เข้าใจสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในคำพูด หรือในวาทะสนทนาไม่เข้าใจว่าการสนทนาจะต้องสลับกับพูด ไม่ใช่พูดอยู่เพียงฝ่ายเดียว หรือพูดขัดจังหวะ ทำให้คู่สนทนาคิดว่าเขาเป็นคนที่เอาแต่ใจตน มีท่าทางประหลาด หรือหยาบคาย

2.3 Semantic-Pragmatic Communication Disorder (SPCD) กลุ่มนี้มีปัญหาในการใช้ภาษาอย่างมีความหมายในตัวของมันเอง (Semantic) กับการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางสังคม (pragmatic) บางทีนักวิชาการเรียกเด็กกลุ่มนี้ว่า SPLD

เด็ก SPCD (หรือ SPLD) ไม่เข้าใจความหมายของคำบางคำหรือประโยคบางประโยค ไม่เข้าใจความหมายของคำที่เป็นนามธรรม สำนวนต่าง ๆ อ่านหนังสือแล้วจับใจความไม่ได้ ไม่เข้าใจมารยาทในการสนทนาความลำบากรดกกล่าว ทำให้เกิดปัญหาตามมา คือ เด็กแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิมเพราะไม่เข้าใจสถานการณ์ใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทำให้เด็กเกิดความสับสนวุ่นวายใจ หากมีสิ่งที่มีกระทบพร้อมกันหลาย ๆ อย่าง ทำให้เด็กหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ หลีกเลี่ยงการคบเพื่อน เพราะเพื่อนเป็นผู้ที่คาดเดายากกว่าการคาดเดา ไม่เข้าใจนัยของภาษา ทำให้ตนเองสับสนวุ่นวายใจ จึงปฏิเสธสังคม

พัฒนาการของเด็กกลุ่มนี้ คือ เป็นเด็กเลี้ยงง่าย มีพัฒนาการทางการพูดล่าช้า อายุ 2 ปี เพิ่งจะพูดได้ 2-3 คำ เล่นแบบจินตนาการ ใช้ความคิดแบบสร้างสรรค์ไม่เป็น การพูดดีขึ้นหากได้รับการบำบัดอย่างถูกวิธี มีความจำดี จำตัวเลข ชื่อคน คอมพิวเตอร์ได้ดี แต่ลายมือไม่ดี ทักษะทางสังคมไม่ดี พูดเก่งเหมือนนกแก้วนกขุนทอง ไม่เข้าใจสีหน้า ท่าทาง และอารมณ์ของผู้อื่น บางคนมีปัญหา กล้ามเนื้อมัดใหญ่ หรือมัดเล็ก มีท่าทางแปลก ๆ แต่เด็ก SPLD มีทักษะทางสังคมดีกว่าเด็กแอสเพอร์

2.4 Hyperlexia ลักษณะสำคัญของเด็กกลุ่มนี้ คือ การอ่าน เด็กอ่านหนังสือเก่งมาก แต่ยังมีอาการของออทิสติกอยู่บ้าง อายุ 2 ขวบ จำตัวอักษร ตัวเลขได้หมด หรือเกือบหมด อายุ 3 ขวบ อ่านหนังสือได้ อ่านเก่งกว่าการพูด อายุ 5 ขวบ อ่านหนังสือคล่องแคล่ว ถึงแม้จะอ่านเก่ง แต่เด็กกลุ่มนี้ก็ยังมีความสำคัญ 2 ด้าน คือ

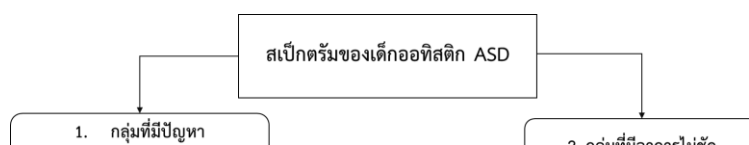
ด้านภาษา อ่านด้วยวิธีการจำ โดยจดจำคำ หรือข้อความ อ่านแล้วจับใจความหรือแนวคิดไม่ได้ พูดข้อความประโยคซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิม ใช้ถ้อยคำไม่ตรงกับความหมายที่แท้จริง มีจังหวะทำนองในการพูดที่แปลก ๆ

ด้านสังคม มีพฤติกรรมคงที่ซ้ำ ๆ เปลี่ยนแปลงยาก แสดงความวิตกกังวล มีปัญหาในการคบเพื่อน มีความไม่เข้าใจหลายสิ่งที่อยู่รอบตัว

2.5 Attention Deficit Hyperactive disorder (ADHD) หรือสมาธิสั้น เด็กสมาธิสั้นส่วนมากมีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อน เด็กกลุ่มนี้อาจจะแตกต่างจากออทิสติกในกลุ่ม PDD ตรงที่เขาเข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ของเพื่อน แต่เขาไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเอาใจใส่ตรงนั้น เนื่องจากเขามีสมาธิสั้น จึงไม่มีเวลาแสดงความเห็นใจเพื่อน

เด็ก ADHD ส่วนมากไม่เข้าใจพฤติกรรมทางสังคมของผู้อื่น ไม่ใช้เวลาในการคิดไตร่ตรองให้รอบคอบ ขาดความเข้าใจในตนเอง ทำงานได้ดีในสิ่งที่ทำเป็นประจำ เป็นกิจวัตร เข้าใจกฎเกณฑ์ พอไปประสบสถานการณ์ใหม่ที่มีลักษณะคล้ายสถานการณ์เดิม ก็ไม่สามารถประยุกต์ใช้ในกฎเกณฑ์เดิมได้

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า เด็กออทิสติกมีความบกพร่องในพัฒนาการหลายด้าน แต่ละคนมีอาการหลากหลายแตกต่างกัน ทั้งในจำนวนด้านและความรุนแรงในแต่ละด้าน กล่าวคือ บางคนมีอาการรุนแรง บางคนมีอาการไม่รุนแรงในแต่ละด้านแตกต่างกันไปจะหารูปแบบที่คงที่ได้ค่อนข้างยาก

นักวิชาการจึงจัดลักษณะของปัญหาของเด็กออทิสติกในรูปแบบของแถบสีที่มีสีหลากหลายแตกต่างกันเรียกว่า Spectrum ความบกพร่องของเด็กออทิสติกในรูปของสเปกตรัม อาจสรุปได้ดังนี้

ภาพที่ 3 แสดงลักษณะของเด็กออทิสติกที่มีความแตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าผู้ศึกษาเรื่องความเข้าใจ และความสามารถในการพูดคำศัพท์ประเภทต่าง ๆ ทั้งในเด็กปกติ และเด็กพิเศษ รวมถึงงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ ทั้งนี้ผู้วิจัยสามารถแบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

- 2.1 งานวิจัยที่ศึกษาความเข้าใจ และความสามารถพูดคำกริยา
- 2.2 งานวิจัยอื่น ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กพิเศษ

งานวิจัยที่ศึกษาความเข้าใจ และความสามารถพูดคำกริยา

- 3.1.1 งานวิจัยที่ศึกษาความเข้าใจ และความสามารถพูดคำกริยาของเด็กปกติ

Goldin-Meadow et al (1976, 189-202) ศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนาม 70 คำและคำกริยา 30 คำ ในเด็กอายุตั้งแต่ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน จากผลการทดสอบความเข้าใจโดยจะสั่งเด็กกระทำการ หรือให้เด็กใช้ตุ๊กตาทำท่าทางตามคำกริยาที่สั่ง เช่น สั่งว่า “ทำให้ตุ๊กตานอนลง” หรือ “นอนลง” ผลการศึกษาแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงความเข้าใจและการพูดคำกริยาของเด็กอายุตั้งแต่ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน

ลำดับ	กิจกรรมกริยา	ความ เข้าใจ (คน)	ความ สามารถ พูด (คน)	ลำดับ	กิจกรรมกริยา	ความ เข้าใจ (คน)	ความ สามารถ พูด (คน)
1	Eat	12	7	19	sit	11	6
2	Throw	12	3	20	jump	11	5
3	Open	11	7	21	run	11	3
4	Close	11	6	22	stand	11	2
5	Kiss	11	4	23	lie down	11	1
6	Drink	11	3	24	fall	9	5
7	Blow	11	1	25	turn around	9	1
8	Drop	10	2	26	dance	8	1
9	Hug	10	1	27	fly	7	2
10	Pickup	10	1	28	cry	5	2
11	Shake	9	2	29	smile	5	0
12	Touch	9	1	30	crawl	3	0
13	Wash	8	4				
14	step on	8	0				
15	Kick	6	2				
16	Push	6	1				
17	Pull	5	1				
18	point to	4	0				

ดัดแปลงจาก Susan Goldin-Meadow, Martin E. P. Seligman and Rachel Gelman (1976, p. 192)

จากการศึกษาของโกลดิน มิโดว และคณะ (Goldin-Meadow et al, 1976) แสดงให้เห็นว่าเด็กมีความสามารถเข้าใจคำกริยาได้มากกว่าการพูดคำกริยา และกริยาที่เด็กอายุตั้งแต่ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน เข้าใจมากที่สุด ได้แก่ eat และ throw ส่วนคำกริยาที่เด็กเข้าใจน้อยที่สุด ได้แก่ crawl

ลินดา ปั้นทอง (2530) ศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนอนุบาล 8 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน

แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุต่างกัน 6 เดือน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่าๆ กัน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทย ดัดแปลงจากแบบทดสอบของ Carrow (1973) จำนวน 100 ข้อ ประกอบด้วยข้อทดสอบด้านคำศัพท์และไวยากรณ์

ผลการศึกษาพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเด็กทั้ง 4 กลุ่ม กล่าวคือ ความสามารถด้านการฟังเข้าใจภาษาของเด็กเพิ่มขึ้นตามอายุ และความสามารถทางภาษาของเด็กชายไม่แตกต่างจากเด็กหญิงในช่วงอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ทั้งนี้ในส่วนของการศึกษาการฟังเข้าใจคำกริยา แสดงผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงคำกริยาที่เด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละระดับอายุฟังเข้าใจ

คำกริยา	กลุ่มที่ 1 (อายุ 3-3.5 ปี)	กลุ่มที่ 2 (อายุ 3.6-3.11 ปี)	กลุ่มที่ 3 (อายุ 4-4.5 ปี)	กลุ่มที่ 4 (อายุ 4.6-4.11 ปี)
ยกขึ้น วิ่ง กำลังดี กระโดด กินข้าว	✓	✓	✓	✓
ให้	✗	✓	✓	✓
เดินไป รับบอล เดินมา	✗	✗	✗	✗

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าคำกริยาที่เด็กจำนวนตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไปของแต่ละกลุ่มฟังเข้าใจ โดยเด็กกลุ่มที่ 1 สามารถฟังเข้าใจคำกริยาได้ ยกเว้นคำว่า “ให้” “เดินไป” “รับบอล” และ “เดินมา” ส่วนเด็กกลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 สามารถฟังเข้าใจคำกริยาเพิ่มจากกลุ่มที่ 1 เพียงคำเดียว คือคำว่า “ให้” ส่วนคำว่า “เดินไป” “รับบอล” และ “เดินมา” เด็กทั้ง 4 กลุ่มสามารถฟังเข้าใจมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 75 ของเด็กในแต่ละกลุ่ม

วราภรณ์ วิไลนาม (2539) ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 320 คน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุ ห่างกัน 6 เดือน คือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน, 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน, 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน ช่วงอายุละ 40 คน ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนอนุบาล 10 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยรูปภาพเพื่อใช้ทดสอบคำกริยาจำนวน 80 คำ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถพูดคำกริยาของเด็กทั้ง 4 อายุ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โดยร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 44 คำ รองลงมาคือ เด็กช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 40 คำ ส่วนเด็กช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้เพียง 18 คำ นอกจากนี้ยังพบว่าคำกริยาที่เด็กสามารถพูดได้เป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน และคำกริยาที่แสดงผลการกระทำบางคำที่ง่ายต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้จำแนกโดยละเอียดได้ดังนี้

1. คำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดได้ 5 คำ ได้แก่ กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟัน
2. คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน เด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดได้ 10 คำ ได้แก่ นั่ง นอน บิน ไหว้ จับมือ วิ่ง ชี้ เดิน ร้องไห้ และยืน
3. คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน เด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการได้ 26 คำ ได้แก่ ดูทีวี ชีม้า ขึ้นบันได ยิงปืน เขียนหนังสือ กวาดบ้าน เตะบอล ขับรถ อุ้มลูก เล่น ล้างมือ ตีกลอง พายเรือ สูดบุหรี่ยืดผ้า ปั่นต้นไม้ ลงบันได กัด ดึงเชือก ตัดกระดาษ ทิ้งขยะ ทาสี ฉีดยา ตากผ้า จูบ และผูกเชือกรองเท้า
4. คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดคำกริยาได้ 3 คำ ได้แก่ ตก ขน และแตก

ยุวดี อ่ำประยูร (2544) ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน คือ

3 ปี 1 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน, 3 ปี 7 เดือน ถึง 4 ปี, 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน และ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี โดยสุ่มตัวอย่างโรงเรียนอนุบาล 10 แห่งในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้เครื่องมือในการศึกษา เป็นภาพวิดีโอที่ค้นแสดงคำกริยา จำนวน 117 คำ ซึ่งแบ่งเป็นประเภทได้ 8 ประเภท

ผลการศึกษาพบว่า คำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี จำนวนเด็กตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 81 คำ ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำกริยาที่เด็กพบเห็นบ่อยและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน คำกริยาที่แสดงอาการ คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน และคำกริยาที่แสดงผลการกระทำ โดยจำแนกตามประเภทได้ดังต่อไปนี้

1. คำกริยาที่อยู่ในกลุ่มคำที่พบเห็นบ่อยและใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 14 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้ ได้แก่ คำว่า ถอด แปรงฟัน ถูสบู่ สระผม เช็ดตัว ล้างหน้า ใส่เสื้อ หวีผม นอน ป้อน ตัก กิน อาบน้ำ ห่ม

2. คำกริยาที่จัดอยู่ในกลุ่มคำที่แสดงการเคลื่อนไหว จำนวน 22 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้ ได้แก่ คำว่า เก็บ เคาะประตู เปิด ปิด นั่ง ตบมือ วิ่ง กำมือ แแบมือ ยืน หมุน เดิน ถอย แลบลิ้น กระโดด ชก หยิก จับ เตะ ต่ำ บิน เป่า

3. คำกริยาที่แสดงอาการ จำนวน 8 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้ ได้แก่ คำว่า ตักลอง ชี้อ้าปาก โยน ดึง รำ หอม พุด

4. คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน จำนวน 35 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้ ได้แก่ คำว่า เขียน ตัด ฉีก ลบ อ่าน พับ ขึ้น ลง ฟัง ทาสี ดูทีวี พัด เล่น เหยียบ ถ่ายรูป ฉีดยา กวาด ตากผ้า ปีน หัก ทิ้ง ว่ายน้ำ รีดผ้า ยิ้ม ยิง วาง กางร่ม อุ้ม ปลุก เข้า ออก เย็บผ้า ร้องเพลง พายเรือ ให้

5. คำกริยาที่แสดงผลการกระทำ จำนวน 3 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้เพียง 1 คำ ได้แก่ คำว่า แตะ ส่วนคำว่า ชน และตก เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี พูดได้น้อยกว่าร้อยละ 75

6. คำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนและยาก จำนวน 27 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้เพียง 1 คำ ได้แก่คำว่า แย่ง ส่วนคำว่า เดินมา เดินไป ผูก ชูด ข้าม ถือ ชื่อของ เหน้า ปูที่นอน แล่น จบ หลีก หยิบ สู้ หา หมด หนี เจอ ไหล หยุด พัด ปืน สร้าง ไล่ แก้ง และส่ง เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี พูดได้น้อยกว่าร้อยละ 75

7. คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวไม่ชัดเจน จำนวน 7 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี พูดได้น้อยกว่าร้อยละ 75 ได้แก่ คำว่า อม ตืด ดม ไอ หลับตา ร้องไห้ และสูด

8. คำกริยาที่มีความหมายทางลบ จำนวน 1 คำ เด็กอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี พูดได้น้อยกว่าร้อยละ 75 ได้แก่ คำว่า ค่า

ส่วนความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่าง ๆ นั้นพบว่าเด็กที่มีอายุมากมีความสามารถในการพูดคำกริยามากกว่าเด็กที่มีอายุน้อย โดยเด็กที่มีอายุ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี เด็กที่มีอายุ 3 ปี 7 เดือน ถึง 4 ปี และเด็กที่มีอายุ 3 ปี 1 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$ และเด็กที่มีอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน กับเด็กที่มีอายุ 3 ปี 1 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$ และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายพบว่า เด็กหญิงและเด็กชายในช่วงอายุ 3 ปี 1 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน เด็กหญิงมีความสามารถในการพูดคำกริยาสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.01$ ส่วนเด็กหญิงและเด็กชายในช่วงอายุ 3 ปี 7 เดือน ถึง 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน และ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P=.61$, $P=.33$ และ $P=.68$ ตามลำดับ)

3.1.2 งานวิจัยที่ศึกษาความเข้าใจ และความสามารถพูดคำกริยาของเด็กพิเศษ

รัตนา ถิ่นนัยธร (2531) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุสมองระหว่าง 3 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาค่าความเชื่อมั่นของการทดสอบการฟังเข้าใจภาษาไทยโดยวิธีการทดสอบซ้ำและเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจภาษาไทยของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้กับเด็กปกติ โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเด็กปัญญา

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟังเข้าใจคำกริยาทุกคำที่นำมาทดสอบได้ ในระดับอายุสมองเท่ากับเด็กปกติ ยกเว้น คำว่า “กินข้าว” “รับบอล” และ “เดินมา” ที่เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟังเข้าใจได้ช้ากว่าเด็กปกติ กล่าวคือ คำว่า “กินข้าว” เด็กปกติฟังเข้าใจเมื่อมีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ในขณะที่เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ฟังเข้าใจเมื่อมีอายุสมองเท่ากับ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ส่วนคำว่า “รับบอล” เด็กปกติจะฟังเข้าใจเมื่อมีอายุสมอง 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน แต่เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ฟังเข้าใจเมื่ออายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 5 เดือน และคำว่า “เดินมา” เด็กปกติสามารถฟังเข้าใจได้เมื่อมีอายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 5 เดือน แต่เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ฟังเข้าใจ เมื่อมีอายุสมอง 6 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี 11 เดือน สำหรับคำว่า “เดินไป” ทั้งเด็กปกติและเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ในทุกกลุ่มอายุที่สามารถฟังเข้าใจคำนี้มีจำนวนน้อยกว่า ร้อยละ 75

นอกจากนี้ยังศึกษาคำวิเศษณ์หมวดต่าง ๆ ในส่วนนี้ได้กล่าวถึงคำวิเศษณ์บอกความรู้สึก ซึ่งแสดงผลตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์บอกความรู้สึกระหว่างเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ (o) กับเด็กปกติ (x)

คำกริยา	อายุสมอง (ปี/เดือน)							
	3-3.5	3.6-3.11	4-4.5	4.6-4.11	5-5.5	5.6-5.11	6-6.5	6.6-6.11
เผ็ด	o x							
เย็น			o x					
ร้อน		x		o				
หวาน ดีใจ			x		o			
นุ่ม				x			o	

เร็ว					x			
ง่าย						x		
อย่าง นุ่มนวล								

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าคำวิเศษณ์บอกความรู้สึก คำว่า “เผ็ด” และ “เย็น” เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟังเข้าใจได้ในระดับอายุสมองเท่ากับเด็กปกติ ส่วนคำวิเศษณ์บอกความรู้สึกคำอื่น ๆ ได้แก่ “ร้อน” “หวาน” “ดีใจ” “นุ่ม” “เร็ว” และ “ง่าย” เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟังเข้าใจได้ช้ากว่าเด็กปกติ โดยเฉพาะคำว่า “เร็ว” และ “ง่าย” เด็กปกติฟังเข้าใจเมื่ออายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือนและ 5 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 11 เดือน ตามลำดับ แต่เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ในทุกกลุ่มอายุที่ทำการทดสอบที่ฟังเข้าใจคำทั้ง 2 มีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 75 และคำว่า “อย่างนุ่มนวล” ทั้งเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ และเด็กปกติ ทุกกลุ่มอายุฟังเข้าใจคำนี้ได้มีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 75

ศรินคร พรหมทอง (2547) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติอายุ 4-5 ปี กับเด็กปัญญาอ่อนที่มีอายุสมอง 4-5 ปี และเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปัญญาอ่อนเพศชายกับเด็กปัญญาอ่อนเพศหญิงที่มีช่วงอายุเท่ากัน กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นเด็กปกติ 60 คน และเด็กปัญญาอ่อน 60 คน ซึ่งเป็นเด็กปกติเพศชายจำนวน 30 คน และเพศหญิงจำนวน 30 คน และเด็กปัญญาอ่อนเพศชายจำนวน 30 คน และเพศหญิงจำนวน 30 คน โดยแบ่งอายุเด็กทั้ง 2 กลุ่มออกเป็น 2 ช่วงอายุ คือ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน และ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบเป็นรูปภาพ 80 ภาพ สถิติที่ใช้คำนวณและวิเคราะห์คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ two way ANOVA

ผลการศึกษาพบว่า คำกริยาที่เด็กปกติอายุ 4-5 ปี ตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 58 คำ ส่วนคำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อนอายุสมอง 4-5 ปี ตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 48 คำ ทั้งนี้สามารถจำแนกคำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อนอายุสมอง 4-5 ปี สามารถพูดได้ ดังนี้

1. เด็กปัญญาอ่อน ช่วงอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ 38 คำ ส่วนเด็กปัญญาอ่อน ช่วงอายุ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี สามารถพูดคำกริยาได้ 48 คำ

2. คำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อน ช่วงอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน ทุกคนพูดได้ ได้แก่ อาบน้ำ ล้างมือ นอน และกราบ ส่วนคำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อนช่วงอายุ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี ทุกคนพูดได้ ได้แก่ อาบน้ำ กราบ สระผม และแปรงฟัน

3. คำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อน ช่วงอายุ 4 ปี 1 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน พูดได้น้อยที่สุด ตามลำดับ ได้แก่ เहां เซ็น ปิด หัวเราะ และคลาน ส่วนคำกริยาที่เด็กปัญญาอ่อนช่วงอายุ 4 ปี 7 เดือน ถึง 5 ปี ทุกคนพูดได้ ได้แก่ ตอก เซ็น ปิด หัวเราะ และยิ้ม

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อนในช่วงอายุเดียวกัน ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเด็กปกติและเด็กปัญญาอ่อนที่มีอายุมากกว่า มีความสามารถในการพูดคำกริยามากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

เบลโลและคณะ (Bello et al, 2014) เขียนบทความเรื่อง เขียนบทความเรื่องความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามและคำกริยาของเด็กดาวน์ซินโดรม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามและคำกริยาของเด็กดาวน์ซินโดรมวัยก่อนเรียนชาวอิตาลี จำนวน 14 คน เปรียบเทียบกับเด็กปกติ จำนวน 14 คน ซึ่งทุกคนมีอายุสมองใกล้เคียงกันประมาณ 3 ปี โดยใช้เครื่องมือทดสอบความเข้าใจและความสามารถทางภาษา ได้แก่ 1. The Italian MB-CDI ซึ่งมีรายการคำศัพท์ทั้งคำนามและคำกริยารวม 408 คำ และ 2. The Picture Naming Game (PiNG) หรือเกมทายภาพ ในส่วนของความเข้าใจ ผู้วิจัยจะถามว่า “แมวอยู่ที่ไหน” แล้วให้กลุ่มประชากรชี้ภาพ และส่วนของความสามารถพูด ผู้วิจัยจะถามว่า “นี่คืออะไร” หรือ “เขาหรือเธอกำลังทำอะไร” ผลการศึกษาแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงความเข้าใจและความสามารถพูดคำนาม และคำกริยา

ความเข้าใจและความสามารถพูด คำนาม และคำกริยา	เด็กดาวน์ซินโดรม(DS) n=14	เด็กปกติ (TD) n=14	ANOVA p <.05*
--	------------------------------	-----------------------	------------------

	Mean		
ความเข้าใจคำศัพท์ทั้งหมด	328.8	381.0	.010*
คำนาม	177.1	195.4	.005*
คำกริยา	77.6	89.3	.006*
ความสามารถพูดคำศัพท์ทั้งหมด	230.6	336.3	.002*
คำนาม	124.9	178.0	.112
คำกริยา	45.9	75.3	.003*

ดัดแปลงจาก A.Bello, D. Onofrio, M.C. Caselli (2014, p. 767)

จากการศึกษาของเบลโล และคณะ (Bello et al, 2014) แสดงให้เห็นว่าเด็กดาวน์ซินโดรม และเด็กปกติมีความสามารถเข้าใจคำนาม และคำกริยามากกว่าความสามารถพูดคำกริยา นอกจากนี้ เด็กดาวน์ซินโดรมยังมีความเข้าใจคำนาม-คำกริยา และความสามารถพูดคำกริยา ได้น้อยกว่าเด็กปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ

สุภาพร ชินชัย (2539) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุสมองอยู่ในช่วง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุสมองอยู่ในช่วง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขต กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาในเด็ก 77 คนที่กำลังศึกษาในโรงเรียนปัญญาวัณฉกร และโรงเรียนราชานุกูล แบ่งเด็กเป็น 4 กลุ่มตามอายุสมองที่ต่างกัน 6 เดือน เป็นเพศชาย 39 คน เพศหญิง 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแบบทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์ เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดที่สร้างขึ้นโดยสุภาณี อริยะโสภณวงศ์

ผลการทดสอบครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กช่วงอายุสมอง 3 ปี, 3 ปี 6 เดือน, 4 ปี และ 4 ปี 6 เดือน ฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าคือคำว่า อ้วนกว่า สั้นกว่า ใหญ่กว่า และเตี้ย

กว่ากับผมมากกว่า ตามลำดับ ส่วนคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นที่สุด เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปฟังเข้าใจมี ดังนี้คือ ช่วงอายุสมอง 3 ปี ฟังเข้าใจคำว่า ยาวที่สุด และ อ้วนที่สุด ช่วงอายุสมอง 3 ปี 6 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า ใหญ่ที่สุด สูงที่สุด และมากที่สุด (นามนับไม่ได้) ช่วงอายุสมอง 4 ปี ฟังเข้าใจคำว่า เล็กที่สุด และช่วงอายุสมอง 4 ปี 6 เดือน ฟังเข้าใจคำว่า น้อยที่สุด (นามนับไม่ได้) และยังพบว่าเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุสมองมากกว่า มีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดมีแนวโน้มสูงขึ้นตามอายุสมองแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงที่มีอายุสมองช่วงเดียวกันมีความสามารถในการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่า และขั้นที่สุดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดนั้น พบว่าในเรื่องของอายุปฏิทิน เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุปฏิทินอยู่ในช่วง 10 ปี 11 เดือน ถึง 20 ปี สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดได้ จำนวนคำมากกว่า เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุปฏิทินอยู่ในช่วง 6 ปี ถึง 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และในเรื่องของสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ของครอบครัวในระดับต่ำ สามารถฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่า ขั้นที่สุดดีกว่าเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีรายได้ของครอบครัวในระดับสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ผลการศึกษาความเชื่อมั่นของการทดสอบการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นที่สุดโดยวิธีการทดสอบในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

นรพล อิมบริบูรณ์ (2546) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้กับประสบการณ์วัจนปฏิสัมพันธ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ ในประเด็นต่อไปนี้ 1) ความสามารถในการใช้ภาษา 2) ประสบการณ์วัจนปฏิสัมพันธ์ในเชิงคุณภาพและปริมาณ และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษากับประสบการณ์วัจนปฏิสัมพันธ์ กลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้เป็น เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนราชานุกูลจำนวน 19 คน ที่มีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ ระหว่าง 50-75 และมีอายุจริงระหว่าง 11-13 ปี ซึ่งจะต้องไม่มีภาวะความบกพร่องซับซ้อนในด้านการได้ยิน การมองเห็น และความผิดปกติของสภาพทางอารมณ์

จากการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาด้วยแบบทดสอบการฟังและเข้าใจภาษาไทยของเด็กก่อนวัยเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้ภาษาที่ระดับคะแนนสูงสุด 33 คะแนน และต่ำสุด 49 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ผู้วิจัยได้ใช้ผลคะแนนดังกล่าวมาจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มสูง (High Group) 3 คน และกลุ่มต่ำ (Low Group) 3 คน

จากการแจกแจงนับประสบการณ์วัยจนปฏิสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้วัยจนปฏิสัมพันธ์ กับบุคคลในครอบครัวในปริมาณที่มากกว่าการใช้วัยจนปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในโรงเรียนอย่างชัดเจนในทุกวัย กรณี แต่เด็กที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่ำ มีการใช้วัยจนปฏิสัมพันธ์ในปริมาณที่มากกว่า ซึ่งลักษณะ ดังกล่าวไม่ได้หมายความว่าเด็กจะสื่อสารไม่ได้ แต่เด็กได้รับการกระตุ้นในลักษณะเร้าปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ค่อนข้างน้อย ในส่วนของการจำแนกประเภทของวัยจนปฏิสัมพันธ์เป็นประเภทเร้าปฏิสัมพันธ์และประเภทไม่เร้า ปฏิสัมพันธ์ พบว่า มีการใช้วัยจนปฏิสัมพันธ์ประเภทเร้าปฏิสัมพันธ์ ดังนี้ คือ การแสดงความรู้สึก (Expressive) มีปริมาณสูงที่สุด รองลงมาเป็นการชี้นำ (Directive) การถาม (Question) การจัดการปฏิสัมพันธ์ (Interactive Management) ตามลำดับ ส่วนวัยจนปฏิสัมพันธ์ประเภทไม่เร้าปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ การบอกความ (Assertive) จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์วัยจนปฏิสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา พบว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกล่าวคือ เมื่อเด็กที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีประสบการณ์

วัยจนปฏิสัมพันธ์ ในปริมาณสูงด้วย ในทางกลับกันเด็กที่มีความสามารถทางภาษาต่ำจะมีประสบการณ์วัยจนปฏิสัมพันธ์ในปริมาณน้อย จากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ทราบว่า ประสบการณ์วัยจนปฏิสัมพันธ์มีบทบาทสำคัญต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปัญญาอ่อน

กฤษณี ตั้งประเสริฐสุข (2550) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะการรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กพิเศษ : การศึกษาเชิงภาษาศาสตร์จิตวิทยา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กพิเศษ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กพิเศษจากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศาปัญญา และโรงเรียนราชวินิตประถมบางแค ช่วงอายุตั้งแต่ 8-13 ปี แบ่งเป็น 4 กลุ่มอาการ ได้แก่ กลุ่มดาวน์ซินโดรม 8 คน กลุ่มออทิสติก 5 คน กลุ่มปัญญาอ่อน 7 คน และกลุ่มเรียนช้า 5 คน รวมทั้งหมดจำนวน 25 คน การทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การทดสอบการรับรู้ทางสายตา การทดสอบ การรับรู้ทางหู และการทดสอบการรับรู้

ทางการสัมผัสด้วยมือ การทดสอบการรับรู้ทางสายตา กระทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างมองภาพและสิ่งของต่าง ๆ แล้วตอบคำถามว่าสิ่งของนั้น คืออะไร การทดสอบการรับรู้ทางหูกระทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างฟังเสียงประเภทต่าง ๆ แล้วตอบคำถามว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไร ส่วนการทดสอบการรับรู้ทางการสัมผัสด้วยมือกระทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างสัมผัสสิ่งของต่าง ๆ ด้วยมือแล้วตอบคำถามว่าสิ่งนั้นให้ความรู้สึกอย่างไร กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบคำถามเพื่อทดสอบความสามารถทางการรับรู้ และการเข้าใจ และความสามารถทางการใช้ภาษา คะแนนจากการทดสอบถูกนำไปหาค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบคะแนนจากต่างกลุ่มอาการ และนำไปคำนวณเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ด้วยโปรแกรม SPSS

ผลการศึกษาพบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และการเข้าใจกับการใช้ภาษามีค่าเป็นบวก ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานในเบื้องต้นว่า การรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กพิเศษเป็นไปในทิศทางที่คล้ายตามกัน กล่าวคือ หากเด็กมีการรับรู้และการเข้าใจสูง ก็จะมีระดับการใช้ภาษาสูงเช่นเดียวกัน เมื่อคำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนดิบ พบว่ากลุ่มเรียนช้าเป็นกลุ่มที่ได้รับคะแนนโดยเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มดาวนชิโนโตรม กลุ่มออทิสติก และกลุ่มปัญญาอ่อน

เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล (2551) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างวลี ประโยค และวิเคราะห์สัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก รวมทั้งเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 22 คน แบ่งเป็นนักเรียนปกติ 10 คน และนักเรียนออทิสติก 10 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องให้ฟังคนละ 3 เรื่อง การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้เรื่องเล่าที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น 66 เรื่อง ผลการศึกษพบว่าเด็กปกติใช้วลีและประโยคทุกชนิดได้มากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏจำนวนประโยคทั้งสิ้น 468 ประโยค และปรากฏจำนวนวลีทั้งสิ้น 1,322 วลี ส่วนในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏประโยค 359 ประโยค และปรากฏวลีทั้งสิ้น 535 วลี

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคพบว่าเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่า เด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคสามัญ 24 รูปแบบโดยใช้โครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรงมากที่สุด

ส่วนเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญ 19 รูปแบบ โดยใช้โครงสร้างแบบนามเต็มยาวมากที่สุด ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนพบว่าเด็กปกติใช้โครงสร้าง - ประโยคซับซ้อน 8 รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกใช้ 5 รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่ม คือโครงสร้างแบบกริยากรรม - กรรมตรง รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน - กริยากรรม - กรรมตรง

เมื่อพิจารณาการใช้วลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้นามวลีในการเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมา คือกริยาวลี กาลวลี และสถานวลีตามลำดับ ส่วนโครงสร้างวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างนามวลี 7 รูปแบบและโครงสร้างกริยาวลี 10 รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลี 6 รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี 4 รูปแบบ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างวลีพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างนามวลีประเภทหน่วยหลักมากที่สุด และใช้โครงสร้างกริยาวลีแบบหน่วยแค้นมากที่สุด

ด้านการวิเคราะห์สัมพันธสารพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการกล่าวถึงตัวละคร มากที่สุด และลงท้ายเรื่องเล่าด้วยวลียุติเรื่องเล่ามากที่สุด ส่วนการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและเด็กออทิสติก สรุปได้ว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการเชื่อมโยงความ 4 ประเภท คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การเชื่อมโยงความที่เด็กใช้มากที่สุดคือ การซ้ำ ส่วนการเชื่อมโยงความที่เด็กใช้น้อยที่สุดคือการละ เมื่อเปรียบเทียบคำร้อยละของการเชื่อมโยงความแต่ละประเภท พบว่า เด็กปกติใช้การเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงและการใช้คำเชื่อมมากกว่าเด็กออทิสติก ส่วนเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความประเภทการและการละมากกว่าเด็กปกติ

พรสวรรค์ อ่วมเจริญ (2556) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเปรียบเทียบการพูดและการเขียนจากการเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนสะกดคำ ชนิดของคำ ชนิดและโครงสร้างของวลี ประโยค รวมทั้งสัมพันธสารจากการพูดและการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนออทิสติกโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 7 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องคนละ 8 เรื่องจากแผ่นภาพที่กำหนดให้ 8 ภาพ แบ่งเป็นการพูดเล่าเรื่อง 4 เรื่อง และเขียนเล่าเรื่อง 4 เรื่อง การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้เรื่องเล่าที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น 56 เรื่อง

ผลการศึกษาพบว่า การพูดเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแปรของพยัญชนะทุกชนิดที่ปรากฏร่วมกัน มากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง ส่วนการเขียนเล่าเรื่องมีอัตราการปรากฏรูปแปรของสระทุกชนิดที่

ปรากฏร่วมกัน รวมทั้งวรรณยุกต์มากกว่าการพูดเล่าเรื่อง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการเขียนสะกดคำของเด็กก้อทิสติกพบว่าส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กัน

ด้านการใช้คำ วลีและประโยคพบว่าการพูดเล่าเรื่องปรากฏจำนวนคำ วลี และประโยคทุกชนิดมากกว่า การเขียนเล่าเรื่อง เมื่อพิจารณาคำและวลีพบว่าชนิดของคำที่ปรากฏมากที่สุดในวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบ คือ คำนาม ส่วนชนิดของวลีที่ปรากฏมากที่สุดในวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบคือ นามวลี ทั้งนี้โครงสร้างนามวลีที่ ปรากฏจากการพูดเล่าเรื่องคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก ส่วนโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏจากการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน

เมื่อพิจารณาประโยคพบว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏการใช้ประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยค สามัญ ประโยคซับซ้อน และประโยคผสม โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่ปรากฏมากที่สุดในวิธีการเล่าเรื่อง ทั้งสองรูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ ปรากฏมากที่สุดจากการพูดเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ส่วนโครงสร้างที่ปรากฏ มากที่สุดในการเขียนเล่าเรื่องคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรง

ด้านการวิเคราะห์สัมพันธ์สารพบว่าวิธีการเล่าเรื่องทั้งสองรูปแบบปรากฏวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยการ กล่าวถึงตัวละครมากที่สุด การพูดเล่าเรื่องปรากฏการลงท้ายด้วยการใช้วลีดีเรื่องเล่ามากที่สุดและการเขียนเล่า เรื่องปรากฏการลงท้ายด้วยการแสดงบทสรุปของเหตุการณ์ในเรื่องมากที่สุด ด้านการเชื่อมโยงความสรุปได้ว่า วิธีการเล่าเรื่องทั้งสองปรากฏกลวิธีการเชื่อมโยงความร่วมกัน 4 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ ส่วนการละไม่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง เมื่อเปรียบเทียบคำร้อยละของการเชื่อมโยง ความแต่ละประเภทพบว่า การพูดเล่าเรื่องปรากฏการใช้คำเชื่อมและการซ้ำมากกว่าการเขียนเล่าเรื่อง ส่วนการ เขียนเล่าเรื่องปรากฏการเชื่อมโยงคำศัพท์และการอ้างถึงมากกว่าการพูดเล่าเรื่อง

สุกานดา ทองประศรี (2556) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความเข้าใจและความสามารถพูด คำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กรณีศึกษา : เด็กดาวนซ์ซินโดรม เด็กปัญญาอ่อน และเด็กก้อทิสติก” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 กลุ่มอาการที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรง จากศูนย์การเรียนรู้

พิเศษประกาศนียบัตรและโรงเรียนปัญญาภูมิกร กลุ่มอาการสะ 4 คน จำนวน 12 คน ใช้บัตรภาพ คำนามทดสอบ 9 หมวดคำนาม ได้แก่ อวัยวะ สัตว์ ผลไม้ สิ่งของธรรมชาติ บุคคล สถานที่ พาหนะ และสี ผลการศึกษาพบว่า เด็กปัญญาอ่อนมีความความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามมากกว่า เด็กกลุ่ม อาการอื่น รองลงมา คือ เด็กออทิสติก และเด็กดาวน์ซินโดรมตามลำดับ ปัจจัยสำคัญที่มีผล ต่อความเข้าใจและ ความสามารถพูดคำนามมี 2 ประการ คือ 1. ปัจจัยภายในตัวเด็กเอง ได้แก่ ลักษณะเฉพาะกลุ่มอาการที่ทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละกลุ่มอาการมีระดับของความเข้าใจ และความสามารถพูดคำนามที่แตกต่างกัน และ 2. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การส่งเสริมจากครอบครัว ประสบการณ์ที่ได้รับจากการสอนของครูการศึกษาพิเศษ ครูฝึกพูด หรือบุคคลแวดล้อม

ภาวะบกพร่องทางการเปล่งเสียงพูดที่พบร่วมกันในเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้ง 3 กลุ่ม อาการ คือ การพูดไม่ชัด แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การแทนที่เสียง การตกหล่นของเสียง และการ เพิ่มเสียง เด็กออทิสติกพูดไม่ชัดมากกว่าเด็กกลุ่มอาการอื่น รองลงมา คือ เด็กปัญญาอ่อน และเด็ก ดาวน์ซินโดรมตามลำดับ รูปแบบของเสียงในภาษาไทยที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทั้ง 3 กลุ่มอาการ ใช้แทนเสียงที่ถูกต้องมักเป็นเสียงที่มีฐานกรณ์ การเกิดเสียงบริเวณส่วนหน้าของช่องปากบริเวณริม ฝีปาก ได้แก่ /p/, /p^h/, /b/, /m/, /w/ รองลงมาคือเสียงที่เกิดจากปุ่มเหงือก ได้แก่ /t/, /n/ เพดาน อ่อน ได้แก่ /k/, /ŋ/ และช่องว่างระหว่างเส้นเสียง ได้แก่ /ʔ/, /h/

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและการพูดคำนามพบว่า จำนวนคำนามที่เด็กทุกกลุ่มอาการเข้าใจ มีมากกว่าจำนวนคำนามที่พูดได้ รูปแบบของความสัมพันธ์แบ่งเป็น 3 รูปแบบหลัก 4 รูปแบบย่อย ได้แก่ 1. เข้าใจพูดได้ 2. เข้าใจพูดไม่ได้ซึ่งอาจจะพูดผิดหรือไม่พูด 3. ไม่เข้าใจพูดไม่ได้ซึ่งอาจจะพูดผิด หรือไม่พูด วิทยานิพนธ์นี้แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจและความสามารถพูด คำนามเป็นแบบแปรผันตรง ซึ่งกันและกัน ส่วนปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความเข้าใจและความสามารถ พูดคำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้ง 3 กลุ่มอาการ คือ ปฏิสัมพันธ์เชิงสังคม ความเข้าใจ ภาษา และการใช้ภาษา

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นพัฒนาการทางภาษาของเด็กพิเศษกลุ่มอาการต่าง ๆ เช่น กลุ่มดาวน์ซินโดรม กลุ่มปัญญาอ่อน กลุ่มออทิสติก กลุ่มเรียนช้าว่ามีความแตกต่างจากเด็กปกติในแง่ของระยะเวลาในการเรียนรู้ งานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กพิเศษเปรียบเทียบกับเด็กปกติ ส่วนมากพบว่า เด็กพิเศษเรียนรู้ภาษาได้ช้ากว่าเด็กปกติ โดยอายุจริงของเด็กอาจมากกว่าอายุสมอง กล่าวคือ เด็กพิเศษอาจมีอายุจริงตามปฏิทิน 10 ปี แต่อาจมีอายุสมองและความสามารถในการเข้าใจภาษาเทียบเท่ากับเด็กอายุ 4-5 ปีเท่านั้น ทั้งนี้อาจแตกต่างกันไปตามความรุนแรงของกลุ่มอาการและบุคคลด้วย ซึ่งส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปได้ช้า ส่วนเด็กปกติจะมีพัฒนาการทางภาษาเป็นไปตามอายุสมองและอายุจริง ซึ่งจะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ไปตามวัย

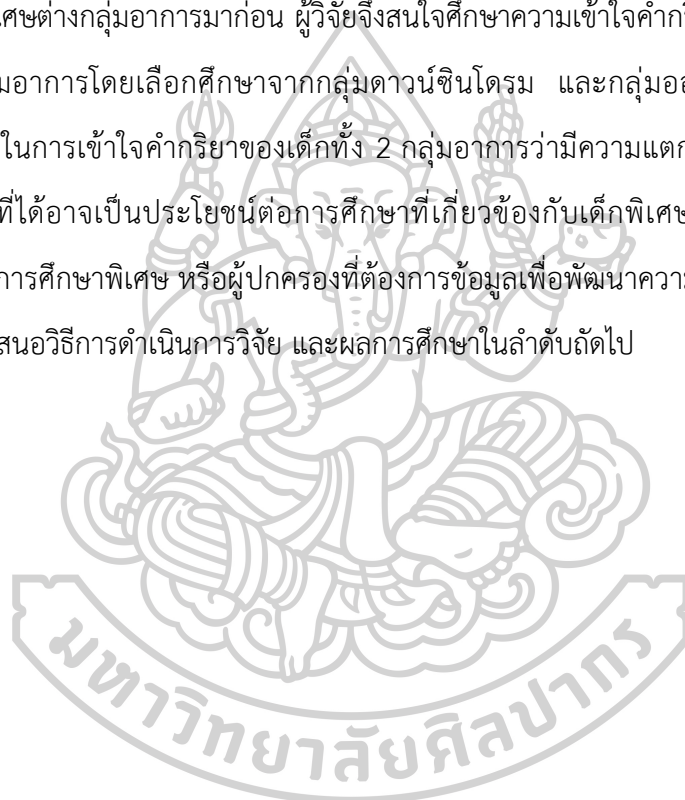
งานวิจัยส่วนมากศึกษาเกี่ยวกับเด็กพิเศษเพียงกลุ่มอาการเดียวหรือศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กปกติ ทั้งนี้มีการศึกษาทั้งแง่มุมมองความเข้าใจคำศัพท์และความสามารถพูดคำศัพท์ในหมวดคำต่าง ๆ เช่น คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ในส่วนของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กพิเศษในหมวดคำกริยา พบว่า **มัก** เป็นการศึกษาเปรียบเทียบเด็กพิเศษกับเด็กปกติ เช่น รัตนา ถิ่นนัยธร (2531) ศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้เปรียบเทียบกับเด็กปกติ ศรีนคร พรหมทอง (2547) ศึกษาเปรียบเทียบการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อน Bello et al (2014) ศึกษาความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามและคำกริยาของเด็กดาวน์ซินโดรมเปรียบเทียบกับเด็กปกติชาวอิตาลี

ในแง่ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยพบว่าส่วนมากการศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กปกติ และเด็กพิเศษมักใช้บัตรภาพเป็นเครื่องมือในการวิจัย แต่อาจแตกต่างกันในแง่ของจำนวนภาพ

จำนวนคำศัพท์ และการจัดหมวดหมู่คำศัพท์ เช่น วราภรณ์ วิไลนาม (2539) ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กปกติ โดยใช้บัตรภาพ 80 ภาพ แทนคำกริยา 80 คำ และจัดหมวดหมู่คำที่เด็กเรียนรู้ได้เป็น 4 หมวด ได้แก่ 1. คำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก 2. คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน 3. คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน และ 4. คำกริยาที่แสดงผลการกระทำ ศรีนคร พรหมทอง (2547) การศึกษาเปรียบเทียบการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อน โดยใช้บัตรภาพ 80 ภาพ แทนคำกริยา 80 คำ และไม่ได้จัด

หมวดหมู่คำกริยา ทั้งนี้ในการศึกษาความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ซินโดรม และออทิสติกเลือกใช้บัตรภาพ 100 ภาพ แทนคำกริยา 100 คำ และจัดหมวดหมู่คำกริยาตามพฤติกรรมจำเพาะของเด็กทั้ง 2 กลุ่มอาการ ได้แก่ หมวดร่างกาย หมวดสังคม และหมวดอารมณ์ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยที่ศึกษามาก่อน

แม้จะมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจและความสามารถพูดคำกริยามาบ้างแล้วซึ่งเป็นการศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กพิเศษกลุ่มอาการเดียวกันเท่านั้น แต่ยังไม่มียงานวิจัยใดที่ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กพิเศษต่างกลุ่มอาการมาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษต่างกลุ่มอาการโดยเลือกศึกษาจากกลุ่มดาวนซ์ซินโดรม และกลุ่มออทิสติก เพื่อที่จะศึกษาความสามารถในการเข้าใจคำกริยาของเด็กทั้ง 2 กลุ่มอาการว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาที่ได้อาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ ศูนย์การเรียนรู้พิเศษ ครูผู้สอนด้านการศึกษาพิเศษ หรือผู้ปกครองที่ต้องการข้อมูลเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเสนอวิธีการดำเนินการวิจัย และผลการศึกษาในลำดับถัดไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ซินโดรม และออทิสติก” เป็นการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งในบทนี้จะประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่

1. วิธีการศึกษา

2. การวิเคราะห์ผลการเก็บข้อมูล

วิธีการศึกษา

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง พัฒนาการทางภาษา เอกสารเกี่ยวกับเด็กดาวน์ซินโดรม และเด็กออทิสติก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ

การขออนุญาตเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยจัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล จากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่งถึงผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศนียบัตร ต่ลิ่งชั้น เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล เรื่องความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก

การคัดเลือกแหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยติดต่อครูฝ่ายวิชาการเพื่อสัมภาษณ์ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอน และข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาการที่พบในเด็กที่กำลังศึกษาที่ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศนียบัตร ซึ่งเป็นศูนย์การเรียนรู้ ที่มีเด็กพิเศษหลายกลุ่มอาการ และอยู่ในบริบทการเรียนรู้เดียวกัน กล่าวคือ เด็กหลายกลุ่มอาการเรียนในโรงเรียนเดียวกัน และประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เหมือนกัน การเรียนในสถานศึกษาเดียวกันทำให้ลดความแตกต่างด้านสภาพแวดล้อมในการควบคุมตัวแปรของกลุ่มประชากร

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มประชากรแบบเจาะจง (purposive sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ โดยกลุ่มประชากรจะได้รับการทดสอบความสามารถทางสติปัญญาว่ามีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน จำนวน 10 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มประชากร ดังนี้

1. การคัดเลือกเข้า (Inclusion criteria) ผู้วิจัยจะติดต่อครูฝ่ายวิชาการเพื่อสัมภาษณ์ ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนและข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาการที่พบในเด็กที่กำลังศึกษาที่ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศนียบัตร จากนั้น จึงคัดกลุ่มประชากรที่มีคุณสมบัติ คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญาในระดับรุนแรง (IQ 20-34) กลุ่มดาวนซ์ซินโดรม และออทิสติกเพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-18 ปี กลุ่มประชากรทั้งหมดจะต้องมีภาวะในการฟัง การดู สมบูรณ์ และสามารถสื่อสารได้โดยการชี้ภาพหรือแสดงท่าทาง เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการคัดเลือก โดยพิจารณาจากความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งสัมพันธ์กับการเรียนรู้และความเข้าใจคำกริยา ความสามารถทางด้านภาษา ผู้วิจัยจะใช้ผลประเมินของศูนย์ประกาศนียบัตรที่มีการทดสอบความสามารถทางการเรียนรู้ และให้ครูผู้สอนเป็นผู้คัดเลือก ทั้งนี้เรื่องอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างบางคนมีอายุน้อย แต่มีระดับสติปัญญาในการเรียนรู้เทียบเท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า ผู้วิจัยไม่ใช่อายุจริงหรืออายุตามช่วงวัยเป็นเกณฑ์ในการทดสอบ แต่ใช้ระดับสติปัญญา (IQ) ที่ใกล้เคียงกันเป็นเกณฑ์ดังนั้นจึงมีช่วงอายุจริงที่หลากหลาย ส่วนระดับสติปัญญา จากการทบทวนวรรณกรรมของศรีนคร พรหมทอง (2547) เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อน” สุกานดา ทองประศรี (2556) เรื่อง “ความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กรณีศึกษา : เด็กดาวนซ์ซินโดรม เด็กปัญญาอ่อน และเด็กออทิสติก” ใช้เกณฑ์ด้านระดับสติปัญญาในการทดสอบด้านการพูดและความเข้าใจทางด้านภาษากลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน มีที่มาจากเกณฑ์ด้านระดับสติปัญญาที่ใกล้เคียงกัน โดยมีระดับสติปัญญา (IQ 20-34) ทุกกลุ่มอาการ กลุ่มอาการละ 5 คน และทุกคนจะไม่มีอาการซ้ำซ้อนในด้านการมองเห็น การได้ยิน สามารถเข้าใจคำถามและการสื่อสารเบื้องต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการหากรวมตัวอย่างที่มีเกณฑ์ทางระดับสติปัญญาใกล้เคียงกันทั้งสองกลุ่มอาการ และไม่มีอาการซ้ำซ้อนในด้านอื่น ๆ เป็นข้อหนึ่งที่มีผลต่อการคัดเลือกของกลุ่มตัวอย่างที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่จะเข้าเกณฑ์มีจำนวนน้อย แต่หากผู้วิจัยไม่คำนึงถึงความแตกต่างที่ได้กล่าวมาข้างต้นและเลือกทดสอบในกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากและหลากหลาย จะทำให้ผลการวิจัยนี้มีความเที่ยงเบนสูง

2. การคัดออก (Exclusion criteria) ผู้วิจัยจะไม่เลือกกลุ่มประชากรที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกันมากเกินไป กล่าวคือ ไม่เลือกกลุ่มประชากรที่มีระดับสติปัญญา (IQ) ที่สูงมาก เพราะอาจส่งผลต่อการรับรู้และความเข้าใจคำกริยา นอกจากนี้จะไม่เลือกกลุ่มประชากรที่มีความบกพร่องทางการฟังและการดู รวมถึงการสื่อสารทาง การพูดหรือท่าทาง เนื่องจากจะไม่สามารถทราบความ

เข้าใจคำกริยาของกลุ่มประชากรขณะเก็บข้อมูลได้ นอกจากนี้ตามหลักเกณฑ์ทางด้านจริยธรรมการวิจัย จะคัดกลุ่มประชากรออกเนื่องด้วยเหตุผลเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. ผู้ปกครองของผู้เข้าร่วมการวิจัยตัดสินใจออกจากการศึกษา
2. ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีลักษณะไม่เข้ากับการคัดเลือกที่กำหนด
3. ผู้เข้าร่วมวิจัยไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของโครงการหลายประการ

ทั้งนี้จากการคัดเลือกกลุ่มประชากรตามเกณฑ์ที่กำหนดจำแนกตามกลุ่มอาการ อายุจริง และเพศ ได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนกลุ่มประชากรตามเกณฑ์ที่กำหนดจำแนกตามกลุ่มอาการ อายุจริง และเพศ

ช่วงอายุจริง	จำนวนเด็กพิเศษ				รวม
	กลุ่มดาวน์ซินโดรม		กลุ่มออทิสติก		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
5-9 ปี	2	-	1	-	3
10-14 ปี	1	2	1	-	4
15-18 ปี	-	-	3	-	3
	3	2	5	-	10

กลุ่มประชากรที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาและเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก โดยศึกษาจากเด็กพิเศษที่กำลังศึกษาในศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศนียบัตรระดับชั้น และได้รับการทดสอบความสามารถทางสติปัญญาจากนักจิตวิทยาแล้วลงความเห็นว่า เป็นเด็กพิเศษที่มีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ระหว่าง 20-34 และมีอายุจริงอยู่ระหว่าง 5-18 ปี ซึ่งจะต้องไม่มีภาวะความบกพร่องซ้ำซ้อนในด้านการได้ยิน การมองเห็น และความผิดปกติของสภาพทางอารมณ์ สามารถสื่อสารโดยใช้การพูด หรือท่าทางที่แสดงถึงความเข้าใจในคำกริยานั้น ๆ ได้

การขอแบบรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

1. ผู้วิจัยยื่นขอแบบรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เนื่องจากกลุ่มประชากรที่ศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญาจัดอยู่ในกลุ่มเปราะบาง
2. กระบวนการขอความยินยอม (Informed consent process) ผู้วิจัยจะนัดเวลาพบกับผู้ปกครองของกลุ่มประชากร โดยผู้วิจัยจะอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สาเหตุที่เลือกบุตรหลานของผู้ปกครองและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นขณะทำการวิจัย ทั้งนี้จะแจ้งให้ผู้ปกครองของกลุ่ม

ตัวอย่างและครูผู้ดูแลกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจะให้เอกสารชี้แจงรายละเอียดแก่ผู้ปกครองนำกลับไปพิจารณา หากผู้ปกครองยินยอมจึงจะให้เซ็นรับรองเข้าร่วมการวิจัยต่อไป

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม (Ethical consideration) ตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มีดังต่อไปนี้

1. หลักความเคารพในบุคคล (Respect for person)

การเคารพในการตัดสินใจอย่างอิสระของอาสาสมัครให้ความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัย โดยการให้ข้อมูลอย่างครบถ้วนจนอาสาสมัครและเข้าใจเป็นอย่างดี รวมทั้งให้ความสำคัญในการศึกษาเกี่ยวข้องกับประชากรกลุ่มเปราะบาง (vulnerable population) ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

แนวทางปฏิบัติ : ผู้วิจัยจะขอความยินยอมจากผู้ปกครองของผู้เข้าร่วมวิจัยก่อนเริ่มเก็บข้อมูล

2. หลักการให้ประโยชน์ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่อาสาสมัคร (Risk and benefit)

การพิจารณาความเสี่ยงและผลประโยชน์โดยคำนึงให้เสี่ยงน้อยที่สุดและไม่ก่อให้เกิดอันตราย ต้องระมัดระวังป้องกันอันตราย หรือความผิดพลาดอย่างเต็มที่ รวมทั้งคำนึงให้เกิดประโยชน์สูงสุด

แนวปฏิบัติ : ผู้วิจัยจะประเมินความเสี่ยงและผลประโยชน์ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับเงินเป็นของตอบแทน เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าเงินเป็นสิ่งที่เหมาะสมแก่ครอบครัวของผู้เข้าร่วมวิจัย และเงินสามารถนำไปซื้อสิ่งของที่แต่ละครอบครัวเห็นสมควรหรือต้องการใช้ ซึ่งแต่ละครอบครัวมีความต้องการต่างกัน นอกจากนี้ระหว่างการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะจัดขนมหรือเครื่องดื่มไว้ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเพื่อเพิ่มความผ่อนคลาย และสร้างบรรยากาศที่ดีระหว่างการเก็บข้อมูล เพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเกิดภาวะเครียดหรือกดดันจนเกิน ผู้เชี่ยวชาญจะช่วยสังเกตพฤติกรรมและประเมินภาวะความกดดันระหว่างการเก็บข้อมูลเสมอเพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเกิดอาการเบื่อหรือเครียด หากมีอาการดังกล่าวผู้วิจัยจะยุติ

การเก็บข้อมูลในครั้งนั้นทันที ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งจะไม่เกิน 15-20 นาที เพื่อให้ผู้เข้าร่วมวิจัยได้พักและไม่กระทบการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เข้าร่วมวิจัยจนเกินไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังคำนึงถึงเด็กพิเศษกลุ่มที่ไม่ได้เป็นกลุ่มประชากรเป้าหมาย จึงมีแนวทางให้เด็กพิเศษที่ไม่ถูกคัดเลือกในการศึกษาจะให้ขนมตอบแทนหลังทำกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมของศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศนียบัตร โดยให้ครูที่เลี้ยงเป็นผู้ให้รางวัล ทั้งนี้เป็นกิจกรรม

ปกติในชั้นเรียนของเด็กไม่เกี่ยวข้องกับกรวิจัย เพื่อไม่ให้เด็กกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมการวิจัยรู้สึกแตกต่าง หรือส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กที่ไม่ใช่กลุ่ม

3. การรักษาความลับของอาสาสมัคร (Privacy and confidentiality)

แนวปฏิบัติ : ผู้วิจัยจะรักษาความลับของผู้เข้าร่วมวิจัย โดยไม่ระบุชื่อ จะใช้เลขแทนการระบุชื่อผู้เข้าร่วมการวิจัย เช่น เด็กดาวนซินโดรมคนที่ 1 หรือเด็กออทิสติกคนที่ 4 และระหว่างการเก็บข้อมูลจะไม่มีการบินทักภาพหรือวิดีโอที่จะระบุตัวตนของผู้เข้าร่วมวิจัยโดยเด็ดขาด

4. มาตรการการเก็บข้อมูลช่วงการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

กรณีภาครัฐสั่งให้สามารถดำเนินการเรียนการสอนได้ปกติ ผู้วิจัยจะมีมาตรการดังนี้

1. ผู้วิจัยจะตรวจเช็คก่อนเข้าไปเก็บข้อมูลวิจัยด้วยวิธีการใช้ Antigen Test Kit (ATK)
2. ผู้วิจัยได้รับวัคซีน AstraZeneca เข็มแรกเป็นที่เรียบร้อย และจะได้รับเข็มที่สองในวันที่ 24 กันยายน 2564 ทั้งนี้จะช่วยลดความเสี่ยงของการติดเชื้อหรือแพร่เชื้อได้ในเบื้องต้น
3. ทั้งนี้กลุ่มเด็กพิเศษที่ศูนย์ประสาทการส่วนใหญ่ และบุคลากรทุกท่านได้รับวัคซีนแล้ว ดังนั้นจึงมีความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น
4. ระหว่างการเก็บข้อมูลจะเก็บในห้องพักรู้ที่มีความส่วนตัว จะมีเพียงผู้วิจัย ครูผู้สอน และกลุ่มตัวอย่าง ครั้งละ 3 คน เท่านั้น ระหว่างการทดสอบจะสวมใส่หน้ากากอนามัย และใช้แผงพลาสติกกันเพื่อป้องกันการแพร่หรือการถ่ายเทอากาศระหว่างกัน จัดให้ผู้วิจัย ครูผู้สอน และกลุ่มประชากรสวมถุงมือยาง ทั้งนี้แม้ไม่ได้ใกล้ชิดมาก แต่เพื่อลดความเสี่ยงของการสัมผัสโต๊ะ เก้าอี้หรือสิ่งของอื่น ๆ

5. กรณีสถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น อาจต้องใช้วิธีการเก็บข้อมูลออนไลน์ เพื่อลดความเสี่ยงด้านการเดินทาง โดยให้ครูผู้สอนอยู่กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะทดสอบผ่านโปรแกรมออนไลน์ เช่น google meet หรือ zoom โดยแชร์หน้าจอับตรภาพให้กลุ่มตัวอย่างตอบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยจัดทำบัตรภาพคำกริยาสำหรับทดสอบความเข้าใจจำนวน 100 ภาพ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. คัดเลือกคำศัพท์ ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะคำกริยากรรมและคำกริยากรรมที่สามารถแสดงการกระทำหรืออาการชัดเจน ไม่เลือกคำกริยาที่เป็นนามธรรมในลักษณะที่แสดงออกทางสีหน้าหรือ

ท่าทางไม่ชัดเจน เช่น แค้น หงวโย หิงหวง เนื่องจากเป็นคำที่เด็กอาจเข้าใจยาก และไม่สามารถแสดงภาพให้เห็นชัดเจนได้ โดยคัดเลือกคำกริยาจากการศึกษาต่าง ๆ ดังนี้

1.1 บัญชีคำศัพท์พื้นฐานระดับปฐมวัย จำนวน 242 คำ และประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 7380 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำนามและคำกริยา ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะคำกริยาบางรายการจากบัญชีคำศัพท์พื้นฐาน

1.2 รายการคำศัพท์จากความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร (วรารณณ์ วิไลนาม, 2539)

2. การจัดทำบัตรภาพคำกริยา จำนวน 100 ภาพ ผู้วิจัยคัดเลือกรูปภาพจากสื่ออินเทอร์เน็ต โดยมีหลักการ ดังนี้

2.1 เป็นภาพที่สื่อความหมายคำกริยาแต่ละคำชัดเจน

2.2 เป็นภาพที่สื่อคำกริยาเพียงคำเดียวในแต่ละภาพ

2.3 เป็นภาพเหมือนจริง ไม่ใช้ภาพการ์ตูน

ทั้งนี้เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้บัตรภาพคำกริยา เนื่องจากภาพนิ่งเป็นภาพที่ง่ายในการดู สำหรับเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่ม การใช้เครื่องมือสื่อที่เป็นภาพเคลื่อนไหวอาจส่งผลให้เด็กพิเศษไม่มีสมาธิและจดจ่อกับภาพเคลื่อนไหวได้ยาก และในการทดสอบคำศัพท์หากให้เด็กพิเศษดูภาพเคลื่อนไหวติดต่อกันอาจส่งผลต่อสายตา และสุขภาพของเด็ก ทำให้เด็กเหนื่อยล้าได้ง่าย และไม่มีสมาธิ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อกรเก็บข้อมูล ดังนั้นจึงเลือกใช้บัตรภาพคำกริยาแทน

นอกจากนี้การนำบัตรภาพคำกริยาไปใช้ทดสอบจะมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือจากอาจารย์พิเศษ สุขเกิด ครูผู้สอนของศูนย์ประกาศนียบัตรฯ ซึ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับการดูแลและพัฒนาทักษะของเด็กพิเศษ โดยมีการปรับแก้บัตรภาพ ดังต่อไปนี้

1. บัตรภาพที่ใช้มีภาพพื้นหลังน้อยลง เน้นวัตถุ หรือบุคคลที่ทำกริยาเป็นหลัก เช่น คำว่า “ล้างมือ” จะแสดงภาพเฉพาะมือ อ่างล้างมือ และน้ำ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อลดความสับสน และให้เด็กพิเศษกับภาพโดยตรง

2. บัตรภาพที่ใช้เพิ่มความแข็งแรงของกระดาษ เนื่องจากต้องใช้ทดสอบหลายครั้ง

3. การจัดกลุ่มคำกริยา ผู้วิจัยจัดกลุ่มคำกริยา โดยพิจารณาพฤติกรรมที่แตกต่างกันของเด็ก ดาวน์ซินโดรมและเด็กออทิสติก จากการทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่าเด็กทั้ง 2 กลุ่มอาการมีความแตกต่างกันใน 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านสังคม และด้านอารมณ์ ดังนั้น ผู้วิจัย จึงเลือกจัดกลุ่มคำกริยา ตามเกณฑ์ความแตกต่างของเด็กทั้ง 2 กลุ่มอาการ โดยแบ่งคำกริยาเป็น 3 หมวด ได้แก่ คำกริยาด้านร่างกาย คำกริยาด้านสังคม และคำกริยาด้านอารมณ์

คำกริยาด้านร่างกาย คือ คำกริยาที่แสดงการใช้วัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย อาจเป็นอวัยวะ บริเวณลำตัว แขน ขา มือ เท้า ซึ่งอาจสัมพันธ์กับอวัยวะอื่น ๆ รวมถึงคำกริยาที่เกี่ยวกับการสัมผัส การได้ยิน การเคลื่อนไหว

คำกริยาด้านสังคม คือ คำกริยาที่แสดงอาการที่เด็กต้องปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น หรือเป็น กริยาที่เด็กจะเรียนรู้ได้จากการเข้าสังคม

คำกริยาด้านอารมณ์ คือ คำกริยาที่แสดงอารมณ์และความรู้สึก

คำกริยาด้านร่างกาย 56 คำ ได้แก่

1. ยืน	2. นั่ง
3. นอน	4. ซี่งักรยาน
5. ขึ้น (บันได)	6. ลง (บันได)
7. กระโดด	8. เตะ(ฟุตบอล)
9. วิ่ง	10. เดิน
11. คลาน	12. ปีน (ต้นไม้)

13. อุ้ม (ลูก)	14. ว่ายน้ำ
15. พาย (เรือ)	16. ตอก(ตะปู)
17. รดน้ำ (ต้นไม้)	18. โยน
19. ดัน	20. ต่อย
21. เข็น	22. ผูก (เชือก)
23. ฝึก (กระต่าย)	24. เคาะ(ประตู่)

25. ปิด(ประตู)	26. เปิด (ประตู)
27. โรอย	28. หยิบ
29. กด	30. ดึง
31. ถือ	32. ยิง (ปืน)
33. ทา (สี)	34. ดู
35. เป่า	36. ดม
37. ดูด	38. กัด
39. ยก (มือ)	40. ชี้
41. ชูด (ดิน)	42. ฟัง (เพลง)
43. ตี (กลอง)	44. จม
45. กิน (ข้าว)	46. ต่อม (น้ำ)
47. ริน (น้ำ)	48. อาบน้ำ
49. สระผม	50. แปรงฟัน
51. ล้างมือ	52. เช็ด (โต๊ะ)
53. ถอด (เสื้อ)	54. ใส่ (รองเท้า)
55. หวี (ผม)	56. ตัด (ผม)

คำกริยาด้านสังคม 26 คำ ได้แก่

1. หอม(จูบ)	2. กอด
3. ไหว้	4. กราบ
5. รำ	6. จับ(มือ)
7. อ่าน	8. ฉีดยา
9. ทิ้งขยะ	10. ทอด
11. ข้ามถนน	12. เย็บ(ผ้า)
13. ร้องเพลง	14. เต็ม
15. กวาดบ้าน	16. ฎูพื่น
17. รีดผ้า	18. ตากผ้า

19. พับผ้า	20. ห่มผ้า
21. เขียน	22. ระบายสี
23. เล่น	24. บิน
25. เท้า	26. ตบมือ

คำกริยาด้านอารมณ์ 18 คำ ได้แก่

1. ร้องไห้	2. ยิ้ม
3. หัวเราะ	4. โกรธ
5. กลัว	6. เหนื่อย
7. ปวด	8. ดีใจ
9. ตกใจ	10. เกลียด
11. อาย	12. มิน
13. เปื้อน	14. ร้อน
15. หนาว	16. ง่วง
17. สงสัย	18. เศร้า

4. แบบบันทึกผลการเก็บข้อมูล แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

4.1 แบบเก็บข้อมูลประวัติส่วนตัวของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนชินโดรม และออทิสติก

4.2 แบบบันทึกผลการเก็บข้อมูลความเข้าใจและการพูดคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนชินโดรม และออทิสติก

ระยะเวลาและวิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2564 ถึง 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2565 ครั้งละประมาณ 15-20 นาทีโดยเก็บข้อมูลทั้งหมด 5 ครั้ง ครั้งละ 20 ภาพ ภายในเวลา 10.00-10.30 น. และ 14.00-14.30 น. เวลาที่ทำการเก็บข้อมูลไม่ใช่ช่วงเวลาพักของนักเรียน แต่เป็นช่วงเวลาทำกิจกรรมหรือเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งนี้อาจรบกวนการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะชี้แจงข้อนี้ให้แก่ผู้ปกครองและครูผู้สอนก่อน หากผู้ปกครองเห็นว่าการเข้าร่วมการวิจัยจะทำให้กลุ่มตัวอย่างเสียประโยชน์ต่อการเรียนรู้ สามารถเลือกไม่เข้าร่วมโครงการได้ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน โดยจะเก็บข้อมูลที่ละคน ในห้องพักรูที่ไม่มีใครรบกวน มีความเป็นส่วนตัว และมี

เพียงกลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนและผู้วิจัย ทั้งหมด 3 คน เท่านั้น ก่อนการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างต้องได้รับการประเมินความพร้อมด้านภาวะอารมณ์และร่างกายจากผู้เชี่ยวชาญก่อน และขณะเก็บข้อมูลจะมีผู้เชี่ยวชาญคอยประเมินอารมณ์ตลอดระยะเวลาเก็บข้อมูล

หากพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพร้อมสามารถรับการทดสอบได้จากนั้นจะเริ่มจากพูดคุยสร้างความคุ้นเคย ผู้วิจัยจะนำภาพแทนคำกริยาให้กลุ่มตัวอย่างดูครั้งละ 4 ภาพ และสั่งให้ชี้ภาพ เช่น ชี้ภาพ “ร้องไห้” ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มไม่ชี้ภาพ แต่ทำท่าทางประกอบคำกริยาได้ถูกต้อง เช่น กลุ่มออกทิสติก ผู้วิจัยจะนับคะแนนนั้น โดยถือว่ากลุ่มตัวอย่างเข้าใจคำและสามารถแสดงคำตอบเป็นท่าทางให้เห็นชัดเจนได้ ทั้งนี้อ้างอิงการวัดความสามารถทางภาษาของศรียา นิยมธรรม (2540 : 102-103) กล่าวว่าการวัดการแสดงออกทางภาษาทำได้ 3 ประการ คือ การพูด การเขียน และการใช้ท่าทาง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดสอบความเข้าใจคำกริยาในกลุ่มประชากร 3 ครั้ง เพื่อให้ผลการทดสอบมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น ในงานวิจัยจะนับคะแนนความเข้าใจคำกริยาโดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มประชากรสามารถชี้ภาพตรงกับคำกริยาที่ผู้วิจัยพูด ได้ถูกต้องทั้ง 3 ครั้งของการทดสอบ นับเป็น 1 คะแนน
2. หากกลุ่มประชากรไม่ชี้ภาพ แต่ทำท่าทางประกอบที่สอดคล้องกับคำกริยาที่ผู้วิจัยทั้ง 3 ครั้ง นับเป็น 1 คะแนน ทั้งนี้อ้างอิงการวัดความสามารถทางภาษาของศรียา นิยมธรรม (2540: 102-103) กล่าวว่าการวัดการแสดงออกทางภาษาทำได้ 3 ประการ คือ การพูด การเขียน และการใช้ท่าทาง
3. หากกลุ่มประชากรชี้ภาพไม่ตรงกับคำกริยาที่ผู้วิจัยพูดเพียงครั้งใดครั้งหนึ่ง หรือทั้ง 3 ครั้ง นับเป็น 0 คะแนน

4. นำข้อมูลที่ได้มานับจำนวนคะแนนความเข้าใจคำกริยาแต่ละหมวด จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ตามสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา} = \frac{\text{คะแนนความเข้าใจคำกริยาของเด็กคนที่ 1} + 2 + 3 + 4 + 5}{\text{จำนวนเด็กดาว์นซินโดรมทั้งหมด}}$$

$$\text{ค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา} = \frac{\text{คะแนนความเข้าใจคำกริยาของเด็กคนที่ 1} + 2 + 3 + 4 + 5}{\text{จำนวนเด็กออทิสติกทั้งหมด}}$$

$$\text{ค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยา} = \text{ค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาแต่ละหมวด} \times 100$$

จำนวนคำกริยาในแต่ละหมวด

เมื่อได้ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่มแล้ว จึงจะนำมาเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กทั้ง 2 กลุ่ม โดยเสนอผลการศึกษารายตารางและแผนภูมิแท่ง

จากวิธีดำเนินงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยนำไปวิเคราะห์และเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนชิโนโตรม และออทิสติก โดยนำเสนอผลการศึกษาในบทถัดไป

บทที่ 4

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนชิโนโตรม และออทิสติก

ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงข้อมูลหรือประสบการณ์ ซึ่งเก็บไว้ในหน่วยความจำระยะยาว ความเข้าใจเป็นกระบวนการรับรู้ขั้นสูงของสมองที่จะค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุหรือคุณลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่ามันมีความหมายหรือแตกต่างกับสิ่งอื่นตาม

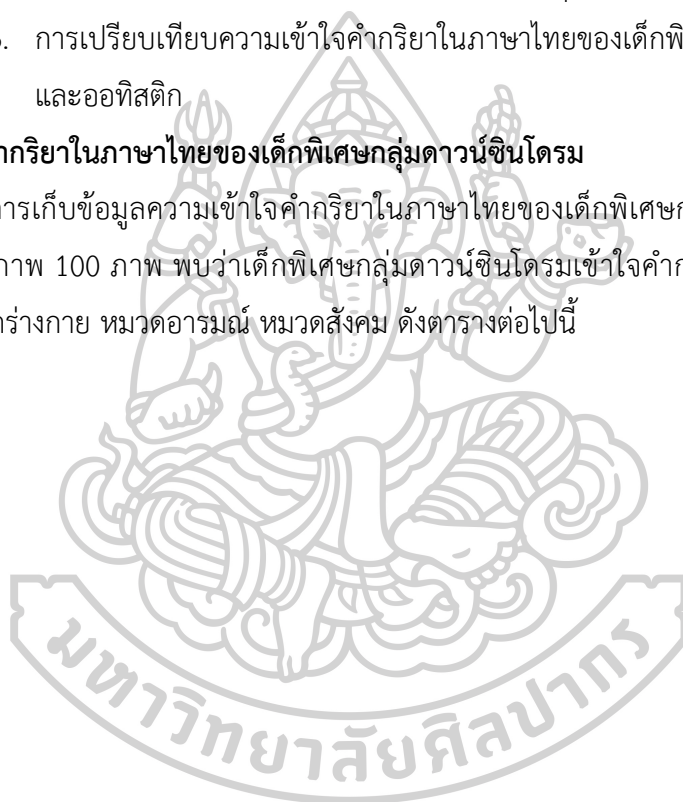
ปรับอย่างไร โดยวัดความเข้าใจจากการแสดงออกทางภาษา เช่น การพูด การชี้ภาพ และการใช้ท่าทาง

ในบทนี้ผู้วิจัยกล่าวถึงกระบวนการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจคำกริยาในภาษาของเด็กพิเศษ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มดาวน์ซินโดรมและกลุ่มออทิสติก จากศูนย์การเรียนรู้พิเศษ ประภาคารปัญญา ตลิ่งชัน โดยผู้วิจัยนำเสนอประเด็นหลัก ดังต่อไปนี้

1. ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม
2. ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก
3. การเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม

จากการเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม จากบัตรภาพ 100 ภาพ พบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย หมวดอารมณ์ หมวดสังคม ดังตารางต่อไปนี้

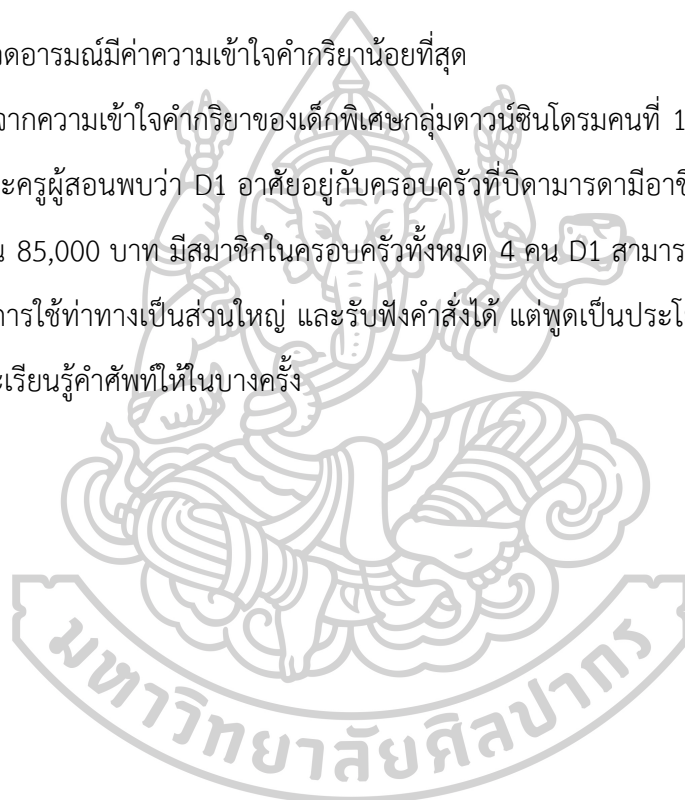
ตารางที่ 9 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม คนที่ 1 (D1)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวน์ซินโดรมคนที่ 1 (D1)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	56	100
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	11	61.11

รวม (100)	93	93
-----------	----	----

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ชโนโตรมคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 93 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 56 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 26 คำ คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยา 11 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 61.11 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กดาวน้ชโนโตรมคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคม และหมวดร่างกายมากที่สุด ส่วนหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ชโนโตรมคนที่ 1 (D1) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า D1 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการ รายได้ต่อเดือนประมาณ 85,000 บาท มีสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด 4 คน D1 สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการใช้ท่าทางเป็นส่วนใหญ่ และรับฟังคำสั่งได้ แต่พูดเป็นประโยคได้น้อย บิดามารดามีการฝึกพูดและเรียนรู้คำศัพท์ให้ในบางครั้ง

ตารางที่ 10 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ชโนโตรม คนที่ 2 (D2)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน้ชโนโตรมคนที่ 2 (D2)	ค่าร้อยละ
-------------	--	-----------

หมวดร่างกาย (56)	53	95
หมวดสังคม (26)	23	88
หมวดอารมณ์ (18)	12	66.67
รวม (100)	88	88

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มดาวนุ์ซินโตรมคนที่ 2 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 88 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 53 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 23 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.67 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กดาวนุ์ซินโตรมคนที่ 2 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดสังคม และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุ์ซินโตรมคนที่ 2 (D2) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า D2 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดามีอาชีพค้าขาย รายได้ไม่แน่นอน ประมาณ 12,000-15,000 บาท มีสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด 4 คน สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยใช้ท่าทางเป็นส่วนใหญ่ และรับฟังคำสั่งได้ บิดามารดาไม่ได้ฝึกพูดหรือเรียนรู้คำศัพท์ให้เพิ่มเติม เนื่องจากมีเวลาค่อนข้างจำกัด

ตารางที่ 11 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุ์ซินโตรม คนที่ 3 (D3)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุ์ซินโตรมคนที่ 3 (D3)	ค่าร้อยละ
-------------	---	-----------

หมวดร่างกาย (56)	54	96
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	15	83.33
รวม (100)	95	95.00

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโตรมคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 95 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 54 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 96 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.33 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กดาวนุชินโตรมคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโตรมคนที่ 3 (D3) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า D3 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามีอาชีพรับจ้างมารดามีอาชีพรับราชการ มีสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด 3 คน รายได้ต่อเดือนประมาณ 50,000 – 60,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดและใช้ท่าทาง รับฟังคำสั่งได้ มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ เช่น นั่งโยกเก้าอี้ไปมา นอกจากนี้มารดาเป็นผู้ฝึกเรียนรู้คำศัพท์โดยการดูรูปภาพบางครั้ง ส่วนบิดามีปฏิสัมพันธ์กับเด็กค่อนข้างน้อย เนื่องจากประกอบอาชีพรับจ้าง

ตารางที่ 12 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโตรม คนที่ 4 (D4)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนุชินโตรมคนที่ 4 (D4)	ค่าร้อยละ
-------------	--	-----------

หมวดร่างกาย (56)	52	93
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	12	66.67
รวม (100)	90	90

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโดรมคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 90 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 52 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยา 12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.67 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กดาวนุชินโดรมคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโดรมคนที่ 4 (D4) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า D4 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดาประกอบรับส่งอาหาร มีสมาชิกทั้งหมด 4 คน รายได้ไม่แน่นอน ประมาณ 15,000-16,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดและใช้ท่าทาง รับฟังคำสั่งได้ บิดามารดาไม่ได้ฝึกพูดหรือเรียนรู้คำศัพท์ให้เพิ่มเติมเนื่องจากมีเวลาค่อนข้างจำกัด

ตารางที่ 13 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชินโดรม คนที่ 5 (D5)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซ์ินโตรมคนที่ 5 (D5)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	56	100
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	18	100
รวม (100)	100	100

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมคนที่ 5 มีความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายทั้งหมด 56 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 18 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กดาวนซ์ินโตรมคนที่ 5 มีความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกาย หมวดสังคม และหมวดอารมณ์มากที่สุด

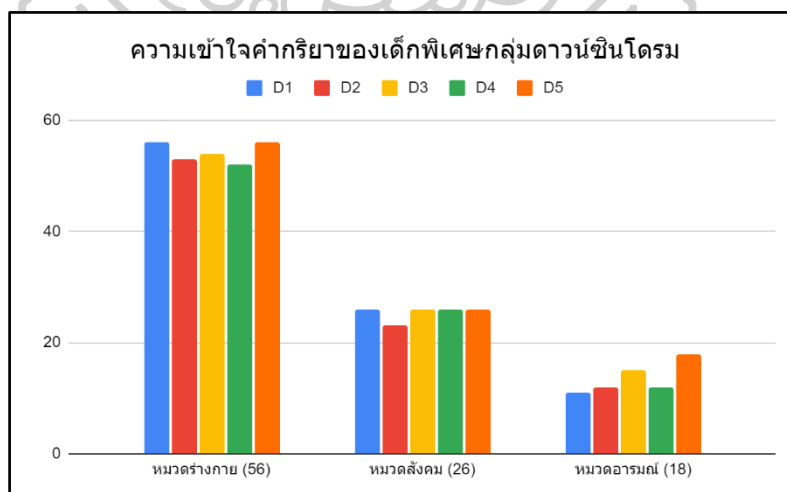
นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมคนที่ 5 (D5) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า D5 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดาประกอบธุรกิจส่วนตัว และอยู่เป็นครอบครัวใหญ่ร่วมกับญาติ รายได้ประมาณ 30,000-50,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูด รับฟังคำสั่งได้ สื่อสารกับคนในครอบครัวเป็นประจำ สามารถบอกเล่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันให้คนในครอบครัวทราบได้ เช่น วันนี้เพื่อนหรือตัวของเด็กเองพบเจออะไร แต่อาจสื่อสารกับคนอื่นได้ไม่เข้าใจนัก เนื่องจากพูดไม่ชัด

ตารางที่ 14 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มดาวนซ์ินโตรม (D1-D5)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ					ค่าเฉลี่ย	ค่าร้อยละ
	กลุ่มดาวนซ์ินโตรม (D)						
	D1	D2	D3	D4	D5		
หมวดร่างกาย (56)	56	53	54	52	56	54.20	96.79
หมวดสังคม (26)	26	23	26	26	26	25.40	97.69
หมวดอารมณ์ (18)	11	12	15	12	18	13.60	75.56
รวม (100)	93	88	95	90	100	93.20	93.20

จากตารางแสดงให้เห็นว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรม มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 93.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.20 หมวดร่างกายมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 54.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 96.79 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 25.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 97.69 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 13.60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.56 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

แผนภูมิที่ 1 เปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรม (D1-D5)

หากพิจารณาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมรายบุคคลพบว่า คำกริยาหมวดร่างกาย เด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมคนที่ 1 และ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาใน หมวดนี้มากที่สุด 56 คำ รองลงมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ินโตรมคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจ 54 คำ ถัดมาคือ

เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 2 มีค่าความเข้าใจ 53 คำ และเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดร่างกายน้อยที่สุด 52 คำ

คำกริยาหมวดสังคม เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 1, 3, 4 และ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดนี้มากที่สุด 26 คำ ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 2 มีค่าความเข้าใจ 23 คำ

คำกริยาหมวดอารมณ์ เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดนี้มากที่สุด 18 คำ รองลงมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 3 มีค่าความเข้าใจ 15 คำ ถัดมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 2 และ 4 มีค่าความเข้าใจ 12 คำ และเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดอารมณ์น้อยที่สุด 11 คำ

จากข้อมูลข้างต้นพบว่า แม้เด็กพิเศษดาวนักษัตรคนี่จะมีความเข้าใจคำกริยาทุกหมวดใกล้เคียงกัน แต่หากพิจารณาในรายบุคคล พบว่ามีความแตกต่างกันไป ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางครอบครัวของแต่ละคน พบว่าเด็กแต่ละคนมีสภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกันด้วย โดยพบว่า D1, D3 และ D5 ครอบครัวมีรายได้ 30,000 - 85,000 บาท โดยบิดามารดามีอาชีพรับราชการ และประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแนวโน้มว่าเด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี เนื่องจากครอบครัวมีเวลาดูแลเอาใจใส่ และมีความรู้ในการฝึกสอนบุตรหลาน ส่วน D2 และ D4 ครอบครัวมีรายได้ 12,000 - 18,000 บาท โดยบิดามารดามีอาชีพค้าขาย ทำให้อาจมีข้อจำกัดในด้านเวลา และดูแลเอาใจใส่บุตรหลานได้น้อยกว่า สอดคล้องกับจินตนา สุทธิจินดา (2522) กล่าวว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจต่ำ โดยเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีส่วนของการใช้คำกริยา และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของต่ำ ปัจจัยดังกล่าวอาจมีผลทำให้เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่แต่ละคนมีความเข้าใจคำกริยาที่แตกต่างกันด้วย

หมวดคำกริยาทั้ง 3 หมวด จำนวน 100 ภาพ 100 คำ เมื่อทดสอบความเข้าใจของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่ทั้ง 5 คน พบว่าเด็กดาวนักษัตรคนี่มีความเข้าใจคำกริยาแต่ละคำ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 15 แสดงรายการคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรคนี่เข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 56 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนัซอินโดรม (D)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	-	ดัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม
2 คน	ริน	
3 คน	-	ริน
4 คน	ดัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม	
5 คน	ยีน นั้ง นอน ซี้จ้กรยาน ซึ้น (บันได) ลง(บันได) กระโดด เตะ(บอล) วิ่ง เดิน คลาน ป็น(ต้นไม้) อุ่ม(ลูก) ว่ายน้ำ พาย ตอก รดน้ำ โยน ต๋อย เข็น ยิง ทา(สี) ดู เป่า ตม ดูด กัด ยก ซี้ ขุด ฟ้ง ตี(กลอง) กิน ตีม อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ล้างมือ เช็ด ถอด(เสื้อ) ใส่(รองเท้า) หวีผม ตัด(ผม)	-

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กดาวนัซอินโดรมเข้าใจทุกคนในการทดสอบส่วนมากเป็นคำกริยาที่สัมพันธ์มีนอน ซี้จ้กรยาน ซึ้น (บันได) ลง(บันได) กระโดด เตะ(บอล) วิ่ง เดิน คลาน ป็น(ต้นไม้) อุ่ม(ลูก) ตอก รดน้ำ โยน ต๋อย เข็น ทา(สี) ดู เป่า ตม ดูด กัด ยก ซี้ ขุด ฟ้ง ตี (กลอง) กิน ตีม อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ล้างมือ เช็ด ถอด(เสื้อ) ใส่ (รองเท้า) หวี(ผม) และตัด(ผม) เมื่อเด็กได้ปฏิบัติเป็นประจำ และอาจฟังคำสั่งจากผู้ปกครองหรือครูผู้สอนในศูนย์การเรียนรู้ฯ ทำให้เด็กรับรู้และจดจำคำกริยาดังกล่าวได้ ส่วนบางคำอาจเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ได้แก่ ว่ายน้ำ พาย(เรือ) ต๋อย ยิง

ส่วนคำกริยาร่างกายที่เด็กดาวนัซอินโดรมเข้าใจ 4 คนในการทดสอบ มีจำนวน 6 คำ ได้แก่ ดัน ผูก เปิด ดึง ถือ จม คำกริยาดังกล่าวมีเด็กดาวนัซอินโดรมไม่เข้าใจ 1 คน ทั้งนี้เนื่องจากเป็นกลุ่มคำกริยาที่แสดงอาการต่อเนื่อง ทำให้เด็กไม่สามารถตีความคำศัพท์ดังกล่าวได้ นอกจากนี้พบว่าคำกริยาหมวดร่างกาย ได้แก่ ริน เป็นคำกริยาที่เด็กดาวนัซอินโดรม 2 คน เข้าใจ และอีก 3 คน ไม่เข้าใจ แสดงให้เห็นว่าเป็นคำศัพท์ที่เด็กในกลุ่มนี้ส่วนมากไม่เข้าใจ ทั้งนี้อาจเกิดจากการเชื่อมโยงภาพและประสบการณ์ คำว่า “ริน” เป็นคำกริยาที่มีการแสดงอาการต่อเนื่อง เด็กอาจเคยรินน้ำ หรือของเหลวอื่น ๆ แต่อาจจะไม่สามารถเชื่อมโยงการรับรู้กับภาพที่ใช้ทดสอบได้ หรือเด็กอาจได้รับการกระตุ้นการเรียนรู้ คำว่า “ริน” น้อยกว่า และในบางครอบครัวอาจใช้คำกริยาอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกันแทนคำว่า “ริน” เช่น เท กรอก ในการสื่อสารกับเด็กทำให้เด็กอาจไม่เข้าใจศัพท์นี้ คำว่า รินจะเข้าใจยากกว่าคำว่าเท

ตารางที่ 16 แสดงรายการคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 26 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม (D)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	-	หอม(จูบ) รำ รีดผ้า
2 คน	-	-
3 คน	-	-
4 คน	หอม(จูบ) รำ รีดผ้า	
5 คน	กอด ไหว้ กราบ จับ(มือ) อ่าน ฉีดยา ทิ้งขยะ ทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เดิน กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา ตบมือ	-

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กดาวน์ซินโดรมเข้าใจทุกคนในการทดสอบ จำนวน 23 คำ ได้แก่ กอด ไหว้ กราบ จับ(มือ) อ่าน ฉีดยา ทิ้งขยะ ทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เดิน กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา และตบมือ คำกริยาดังกล่าวเกี่ยวข้องกับประสบการณ์และกิจกรรมทางสังคม ซึ่งอาจได้รับจากครอบครัวและครูผู้สอน เช่น กอด กราบ จับ(มือ) ร้องเพลง เกิดจากการเรียนที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือสิ่งที่เป็นวัฒนธรรมทางสังคมที่ต้องปฏิบัติอยู่เสมอเมื่อไปโรงเรียน เช่น ไหว้ กราบ จับ(มือ) การแสดงความรักกับครอบครัวด้วยการกอด เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กได้เรียนรู้คำกริยาเหล่านี้ ส่วนคำว่า ฉีดยา เด็กอาจได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการฉีดวัคซีนป้องกันโรค หรือการรับการรักษาพยาบาล นอกจากนี้คำว่า กวาดบ้าน ถูพื้น ตากผ้า พับผ้า ห่มผ้า เป็นคำกริยาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ทุกคน ทั้งนี้อาจเกิดจากการพบเห็นผู้ปกครองทำความสะอาดในชีวิตประจำวัน หรือเด็กได้รับการฝึกให้ช่วยเหลืองานบ้าน ทั้งนี้ผู้ปกครองหรือครูผู้สอน อาจออกคำสั่งเป็นคำกริยาดังกล่าว เช่น “ช่วยแม่ถูพื้น” ซึ่งหากกล่าวซ้ำ ๆ ในชีวิตประจำวัน ก็อาจมีส่วนทำให้เด็กดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยานี้เป็นอย่างดี เนื่องจากได้ยินคำสั่งและเห็นการปฏิบัติเป็นแบบอย่างจากผู้ปกครองหรือครูผู้สอนอยู่เป็นประจำ

ส่วนคำกริยาที่พบว่าเด็กดาวน์ซินโดรม 4 คน เข้าใจ จำนวน 3 คำ ได้แก่ หอม(จูบ) รำ รีดผ้า เด็กดาวน์ซินโดรมส่วนมากเข้าใจคำศัพท์ดังกล่าว แต่มี 1 คน ไม่เข้าใจ อาจเกิดจากการที่เด็กไม่ได้รับ

การปฏิสัมพันธ์หรือแสดงความรักในรูปแบบดังกล่าวบ่อยนัก หรืออาจแสดงความรักในรูปแบบอื่น จากผลการศึกษาพบว่าในคำว่า “กอด” เด็กดาวน์ซินโดรมคนที่ไม่เข้าใจคำว่า “หอม(จูบ)” กลับเข้าใจ คำว่า “กอด” ทั้ง 3 ครั้ง ส่วนคำว่า “ร่ำ” อาจเนื่องมาจากเด็กไม่ได้รับการกระตุ้นศัพท์นี้มาก ทั้งนี้เด็ก อาจเคยพบเห็นการร่ำ แต่อาจเข้าใจว่าเป็นการเคลื่อนไหวทั่วไปอย่างยกมือ ยกแขน หากไม่มีการ กระตุ้นหรือกล่าวซ้ำ ๆ หรือให้เด็กฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมอาจทำให้ความเข้าใจศัพท์แม่นยำขึ้น ส่วนคำว่า “รีดผ้า” ส่วนมากแล้วอาจเป็นกิจกรรมที่เด็กไม่ได้ลงมือปฏิบัติเอง การรีดผ้าอาจเป็นงานที่ ผู้ปกครองต้องระมัดระวังไม่ให้บุตรหลานฝึกทำ หรือในกรณีที่ผู้ปกครองรีดผ้า แต่ไม่ได้สื่อสารหรือ แสดงออกให้เด็กรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าวคือการรีดผ้า ก็อาจมีผลทำให้เด็กบางคนไม่เข้าใจคำศัพท์นี้

ตารางที่ 17 แสดงรายการคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 18 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม (D)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	เปื้อ	โกรธ ตีใจ ตกใจ
2 คน	อาย สงสัย เศร้า	เหนื่อย เกลียด มีน
3 คน	เหนื่อย เกลียด มีน	อาย สงสัย เศร้า
4 คน	โกรธ ตีใจ ตกใจ	เปื้อ
5 คน	ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ กลัว ปวด ร้อน หนาว ง่วง	-

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กดาวน์ซินโดรมเข้าใจทุกคนในการทดสอบ จำนวน 8 คำ ได้แก่ ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ กลัว ปวด ร้อน หนาว และง่วง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นอารมณ์เด่นชัดที่เกิดขึ้นกับเด็ก ร้องไห้ ยิ้ม หัวเราะ เป็นกริยาแสดงอาการที่แสดงออกทางร่างกายโดยใช้คำคำเดียวกัน มีการเปลี่ยนแปลงทางสรีระที่ชัดเจน เช่น ร้องไห้มีน้ำตาไหลร่วมด้วย หัวเราะมีเสียงออกมา ปวดมีอาการที่รุนแรงบริเวณที่ปวด หนาวมีอาการขนลุก ง่วงมีอาการหาร่วมด้วย ส่วนอารมณ์กลัวและโกรธ อัลเบิร์ต แอ็กซ์ (1953) อ้างถึงใน (มุกดา ศรีรงค์ และคณะ, 2539 น.262) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดอารมณ์กับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระและพฤติกรรม พบว่าในบรรดาอารมณ์ทั้งหลาย อารมณ์ที่จัดว่าสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทาง

สรีระได้มากที่สุด คือ อารมณ์กลัวและอารมณ์โกรธ นอกจากนี้เค. บริตเจส (1932) อ้างถึงใน (มุกดา ศรี ยงค์ และคณะ, 2539 น.271) ได้ศึกษาและสังเกตเด็กทารกจำนวนมาก และพบว่าทารก 3 เดือนจะ แยกออกระหว่างอารมณ์อารมณ์ดีใจและและเดือร้อนใจ จากนั้นอารมณ์โกรธ เกลียด กลัวจึงปรากฏ ขึ้นภายหลังตามระดับวุฒิภาวะ จึงเป็นไปได้ว่าเด็กเรียนรู้และเข้าใจอารมณ์เหล่านี้แล้ว แต่ในการ ทดสอบพบว่าเด็กดาวน์ซินโดรมบางคนที่ไม่เข้าใจคำว่าว่าโกรธ เนื่องจากไม่สามารถเชื่อมโยงคำกริยา หมายอารมณ์กับภาพได้ เพราะในการทดสอบต้องอาศัยการตีความภาพกับคำกริยาทำให้ยากที่จะเข้าใจ นอกจากนี้คำกริยาแสดงการประสบ เช่น เกลียด เศร้า อาย สงสัย เปื่อ เหนื่อย เป็นอารมณ์ภายใน ที่ต้องมีสิ่งเร้ามากระตุ้น ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามกรณี เช่น เกลียด อาจเกิดอารมณ์นี้ต่อเมื่อมีสิ่งที่ไม่ ชอบมาเข้าใกล้ หากไม่มีสิ่งมากระตุ้นก็จะไม่เกิดอารมณ์นี้บ่อยนัก และการแสดงออกทางสรีระอาจไม่ ชัดเจนเท่ากับคำว่าร้องไห้ที่มีน้ำตาออกมาร่วมด้วยทันที อารมณ์เศร้า อาย สงสัย เปื่อ เหนื่อย เป็น อารมณ์ที่ค่อนข้างซับซ้อนและบางครั้งอาจไม่ได้แสดงออกเป็นรูปธรรมได้มากนัก ซึ่งส่วนนี้อาจมีผลต่อ การตีความและเชื่อมโยงกับภาพในการทดสอบด้วย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กดาวน์ซินโดรมจะไม่ มีอารมณ์เหล่านี้ เพียงแต่การแสดงออกถึงความเข้าใจคำกริยาหมายอารมณ์อาจเป็นส่วนที่ยากที่สุดใน การเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบกับความเข้าใจคำกริยาหมายร่างกายและหมวดสังคม ดังที่ได้กล่าวข้างต้น แต่จากผลการทดสอบจะเห็นได้ว่าเด็กดาวน์ซินโดรมสามารถเข้าใจคำกริยาได้ทั้ง 3 หมวด

ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก

จากการเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก จากบัตรภาพ 100 ภาพ พบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย หมวดอารมณ์ หมวดสังคม ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 18 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 1 (A1)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มออทิสติกคนที่ 1 (A1)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	11	19.64
หมวดสังคม (26)	3	11.53
หมวดอารมณ์ (18)	0	0
รวม (100)	14	14

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 14 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 11 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 19.64 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 3 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 11.53 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 0 คำ คิดเป็นร้อยละ 0 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือหมวดสังคม และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 1 (A1) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า A1 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดาประกอบธุรกิจส่วนตัว รายได้ประมาณ 30,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดคำสั้น ๆ รับฟังคำสั่งได้ แต่ประมวลคำสั่งได้ช้า ไม่ค่อยเริ่มบทสนทนา ก่อน และไม่ค่อยสื่อสารกับผู้ปกครองเป็นประโยคยาว มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ คือ นำของในกล่องออกมาวาง และจัดเก็บของดังกล่าวเข้ากล่องเดิม ผู้ปกครองไม่ได้สอนเพิ่มเติม เรียนรู้การช่วยเหลือตนเองและการสื่อสารจากครูผู้สอนอย่างเดียว

ตารางที่ 19 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 2 (A2)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มออทิสติกคนที่ 2 (A2)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	55	98
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	3	16.67
รวม (100)	84	84

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 2 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 84 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 98 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.67 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกคนที่ 2 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 2 (A2) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า A2 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ดูแล เนื่องจากมารดาเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวประกอบอาชีพค้าขาย รายได้ประมาณ 15,000 บาท ไม่มีเวลารับส่งประจำ A2 จะกลับไปอาศัยกับมารดาช่วงวันเสาร์ - อาทิตย์ สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยใช้ท่าทาง เช่น พยักหน้า สายหัว การชี้ ไม่ค่อยพูด แต่รับฟังคำสั่งได้ หากผู้ดูแลไม่ได้บอกล่วงหน้าว่าจะไปที่ไหน หรือมีการเปลี่ยนแปลงไปจากกิจวัตรเดิม อาจทำให้ A2 เกิดอารมณ์แปรปรวน

ตารางที่ 20 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 3 (A3)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มออทิสติกคนที่ 3 (A3)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	50	89.29
หมวดสังคม (26)	25	96.15
หมวดอารมณ์ (18)	12	66.67
รวม (100)	87	87

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 87 คำ คิดเป็นร้อยละ 87 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 89.29 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 25 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 96.15 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยา 12 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.67 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนซ์ซินโดรมคนที่ 3 (A3) จากการสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า A3 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดามารดาประกอบธุรกิจส่วนตัว (ขายอะไหล่รถจักรยานยนต์) มีสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด 4 คน รายได้ประมาณ 100,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดเป็นประโยค และใช้ท่าทางบางครั้ง รับฟังคำสั่งได้ สามารถเล่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้บ้าง แต่เรียบเรียงได้ไม่ติดนัก ผู้ปกครองต้องจับใจความหรือลำดับเรื่องเล่านั่นเอง มีความสนใจพิเศษเรื่องการดูป้ายโฆษณา และสามารถเล่นดนตรีได้ (ตีกลอง) มารดาฝึกการใช้ชีวิตประจำวัน โดยให้ช่วยงานเล็กน้อยที่บ้าน เช่น ยกของ จัดของ กรอกน้ำมัน สามารถอ่านข้อความบางคำได้ในลักษณะของการจำรูปตัวอักษร แต่ไม่เข้าใจวิธีการสะกดคำ

ตารางที่ 21 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก คนที่ 4 (A4)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มออทิสติกคนที่ 4 (A4)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	56	100
หมวดสังคม (26)	26	100
หมวดอารมณ์ (18)	8	44.44
รวม (100)	90	90

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 90 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90 หมวดร่างกายมีค่าความเข้าใจคำกริยา 56 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 26 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยา 8 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 44.44 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกาย และสังคมมากที่สุด ส่วนหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 4 (A4) จากการสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า A4 อาศัยอยู่กับครอบครัวที่บิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มารดารับราชการ มีสมาชิกทั้งหมด 3 คน รายได้ประมาณ 40,000 บาท สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดคำสั้น ๆ รับฟังคำสั่งได้ แต่ไม่ค่อยเริ่มบทสนทนาก่อน และไม่สามารถสื่อสารได้เป็นประโยคยาว มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ เช่น พูดซ้ำ ๆ หรือรับประทานอาหารแบบเดิม หากเป็นของที่ชอบจะต้องจัดเตรียมไว้ทุกมื้อ ผู้ปกครองช่วยฝึกพูด เนื่องจากพูดไม่ชัด

ตารางที่ 22 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 (A5)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 (A5)	ค่าร้อยละ
หมวดร่างกาย (56)	16	29
หมวดสังคม (26)	1	4
หมวดอารมณ์ (18)	0	0
รวม (100)	17	17

จากตารางแสดงให้เห็นว่า การทดสอบ 3 ครั้ง เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 17 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 17 หมวดร่างกายมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 16 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 29 หมวดสังคมมีค่าความเข้าใจคำกริยา 1 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 4 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกคนที่ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือหมวดสังคม และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

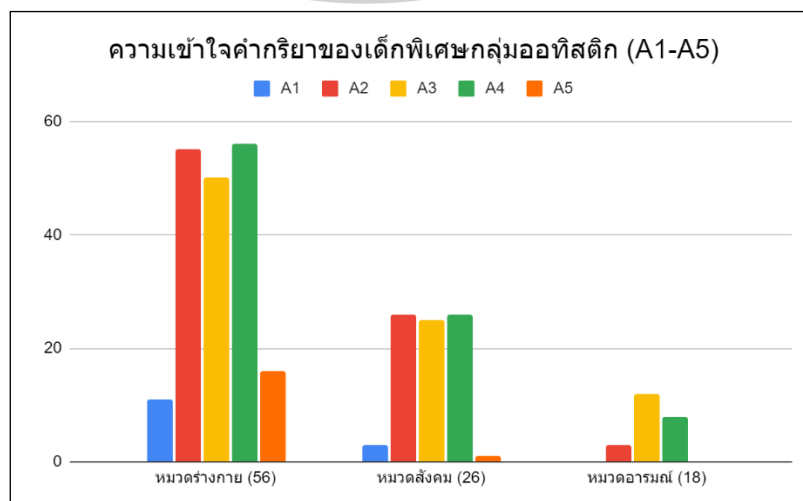
นอกจากความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 (A5) จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนพบว่า A5 อาศัยอยู่มารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีสมาชิกทั้งหมด 3 คน รายได้ประมาณ 15,000 บาท มารดาเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว มียายคอยช่วยดูแล หรือจ้างเพื่อนบ้านเลี้ยง หากมารดาไปทำงาน แม้จะอยู่ในชุมชน แต่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนัก เพราะมีปัญหาพฤติกรรมบ้าง ทำให้อาศัยอยู่เฉพาะบริเวณบ้านเท่านั้น สามารถบอกความต้องการของตนเองได้โดยการพูดคำสั้น ๆ รับฟังคำสั่งได้ แต่อาจสื่อสารกับคนอื่นได้ไม่เข้าใจนัก เนื่องจากพูดไม่ชัด

ตารางที่ 23 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A)

หมวดคำกริยา	ความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษ กลุ่มออทิสติก (A)					ค่าเฉลี่ย	ค่าร้อยละ
	A1	A2	A3	A4	A5		
หมวดร่างกาย (56)	11	55	50	56	16	37.53	67.03
หมวดสังคม (26)	3	26	25	26	1	16.87	64.87
หมวดอารมณ์ (18)	0	3	12	8	0	3.53	19.62
รวม (100)	14	84	87	90	17	57.93	57.93

จากตารางแสดงให้เห็นว่า เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 57.93 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 57.93 หมวดร่างกายมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 37.53 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 67.03 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 16.87 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.87 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 3.53 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 19.62 นอกจากนี้จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดสังคม และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

แผนภูมิที่ 2 เปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A1-A5)

หากพิจารณาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกรายบุคคลพบว่า **คำกริยาหมวดร่างกาย** ทั้ง 56 คำ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดนี้มากที่สุด 56 คำ รองลงมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 55 คำ ถัดมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจ 50 คำ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 มีค่าความเข้าใจ 16 คำ และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดร่างกายน้อยที่สุด 11 คำ

คำกริยาหมวดสังคม ทั้ง 26 คำ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 2 และ 4 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดนี้มากที่สุด 26 คำ รองลงมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจ 25 คำ ถัดมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 1 มีค่าความเข้าใจ 3 คำ และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 5 มีค่าความเข้าใจหมวดสังคมน้อยที่สุด 1 คำ

คำกริยาหมวดอารมณ์ ทั้ง 18 คำ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 3 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดนี้มากที่สุด 12 คำ รองลงมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 4 มีค่าความเข้าใจ 8 คำ ถัดมาคือ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 2 มีค่าความเข้าใจ 3 คำ และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกคนที่ 1 และ 5 มีค่าความเข้าใจคำกริยาในหมวดอารมณ์น้อยที่สุด 0 คำ

จากข้อมูลข้างต้นพบว่า แม้เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกจะมีความเข้าใจคำกริยา แต่หากพิจารณาในรายบุคคล พบว่ามีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางครอบครัวของแต่ละคนเพิ่มเติม พบว่าเด็กแต่ละคนมีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันด้วย โดยพบว่า A3 และ A4 ครอบครัวมีรายได้ 40,000 - 10,000 บาท โดยบิดามารดามีอาชีพรับราชการ เป็นพนักงานบริษัท และประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแนวโน้มว่าเด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดี เนื่องจากครอบครัวมีเวลาดูแลเอาใจใส่ และมีความรู้ในการฝึกสอนบุตรหลาน ส่วน A2 มารดามีรายได้ 15,000 บาท โดยมารดามีอาชีพค้าขาย ทำให้อาจมีข้อจำกัดในด้านเวลา แต่ A2 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ดูแลและมีความรู้ด้านการศึกษาพิเศษ ทำให้แม้ A2 จะอยู่ในครอบครัวที่สถานภาพทางเศรษฐกิจไม่ดีนัก แต่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครูทำให้สามารถเรียนรู้ได้ ในขณะที่ A1 และ A5 พบว่าเรียนรู้คำกริยาได้น้อย และไม่ได้เลยในหมวดคำกริยาบางหมวด ทั้งนี้แม้ A1 จะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับดี แต่อาจขาดการกระตุ้นพัฒนาการเพิ่มเติม ส่วน A5 ค่อนข้างมีปัญหาด้านการดูแลเอาใจใส่ เนื่องจากมารดาต้องทำงาน และมีเวลาที่จำกัด จากข้อมูลของครอบครัว แสดงให้เห็นความแตกต่างกันค่อนข้างมากของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก ทั้งในแง่ของสถานภาพทางเศรษฐกิจ และพฤติกรรมเฉพาะที่เด็กแต่ละคนมี อาจเนื่องมาจากเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีอาการที่แตกต่าง

หลากหลาย ประกอบกับปัจจัยทางครอบครัวดังกล่าวอาจมีผลทำให้เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกแต่ละคน มีความเข้าใจคำกริยาที่แตกต่างกันด้วย

หมวดคำกริยาทั้ง 3 หมวด จำนวน 100 ภาพ 100 คำ เมื่อทดสอบความเข้าใจของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกทั้ง 5 คน พบว่าเด็กออทิสติกมีความเข้าใจคำกริยาแต่ละคำ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 24 แสดงรายการคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 56 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	-	ชี้จักรยาน เตะ(บอล) อุ้ม (ลูก) ว่ายน้ำ พาย(เรือ) เข็น ฉีก เคาะ ดู เป่า กัด ตีม อาบน้ำ ถอด(เสื้อ)
2 คน	ป็น(ต้นไม้) โยน ดัน ปิด หยิบ ถือ ริน(น้ำ)	ยืน ขึ้น(บันได) ลง(บันได) กระโดด วิ่ง เดิน คลาน ตอก รดน้ำ ต่อย ผูก เปิด โรย กัด ดึง ยิง ทา(สี) ตม ดูด ยก(มือ) ชี้ ชูค ฟัง จม เช็ด ใส่(รองเท้า) หวีผม ตัด (ผม)
3 คน	ยืน ขึ้น(บันได) ลง(บันได) กระโดด วิ่ง เดิน คลาน ตอก รดน้ำ ต่อย ผูก เปิด โรย กัด ดึง ยิง ทา(สี) ตม ดูด ยก(มือ) ชี้ ชูค ฟัง จม เช็ด ใส่(รองเท้า) หวีผม ตัด (ผม)	ป็น(ต้นไม้) โยน ดัน ปิด หยิบ ถือ ริน (น้ำ)
4 คน	ชี้จักรยาน เตะ(บอล) อุ้ม(ลูก) ว่ายน้ำ พาย(เรือ) เข็น ฉีก เคาะ ดู เป่า กัด ตีม อาบน้ำ ถอด(เสื้อ)	-
5 คน	นั่ง นอน ตี(กลอง) สระผม แปรงฟัน ล้างมือ	-

จากตารางข้างต้นพบว่าคำกริยาหมวดร่างกายที่เด็กออทิสติกเข้าใจทุกคนในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง จำนวน 6 คำ ได้แก่ นั่ง นอน ตี(กลอง) สระผม แปรงฟัน ล้างมือ คำกริยาที่เด็กออทิสติก 4 คนเข้าใจ จำนวน 14 คำ ได้แก่ ชี้จักรยาน เตะ(บอล) อุ้ม (ลูก) ว่ายน้ำ พาย(เรือ) เข็น ฉีก เคาะ ดู เป่า กัด ตีม อาบน้ำ และถอด(เสื้อ) ทั้งนี้พบว่าคำที่เด็กออทิสติกส่วนใหญ่เข้าใจได้เป็นคำกริยา

ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจเรียนรู้ได้จากการปฏิบัติ รวมถึงได้รับการฝึกฝนจากครูผู้สอน คำกริยาที่เด็กออทิสติก 3 คนเข้าใจ จำนวน 25 คำ ได้แก่ ยืน ขึ้น(บันได) ลง(บันได) กระโดด วิ่ง เดิน คลาน ตอก รดน้ำ ต่อย ผูก เปิด โรย กด ดึง ยิง ทา(สี) ตม ดูด ยก(มือ) ชี้ ชูต ฟัง จม เช็ด ใส่(รองเท้า) หวีผม และตัด(ผม) จากคำกริยาดังกล่าวพบว่าเด็กออทิสติกอีก 2 คนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จากการทบทวนวรรณกรรมและการสังเกตลักษณะของเด็กออทิสติก พบว่าแม้เด็กออทิสติกจะมีร่างกายที่สมบูรณ์ และมีลักษณะทางกายภาพเหมือนเด็กปกติ มีการเคลื่อนไหวที่ดี แต่อาจไม่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ คำศัพท์ ที่แม้จะเกี่ยวข้องกับการใช้กล้ามเนื้อของร่างกาย ได้สัมผัสและปฏิบัติ แต่หากไม่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์กับภาพคำกริยาได้ก็อาจทำให้เด็กออทิสติกบางคนไม่เข้าใจคำกริยาเหล่านี้ คำกริยาที่เด็กออทิสติก 2 คนเข้าใจ จำนวน 7 คำ ได้แก่ ปีน(ต้นไม้) โยน ดัน ปิด หยิบ ถือ และริน(น้ำ) คำกริยาอย่าง ปีน(ต้นไม้) โยน ดัน ปิด เป็นคำกริยาที่แสดงอาการต่อเนื่อง ซึ่งหากเด็กไม่สามารถตีความลักษณะท่าทางของบุคคล หรือวัตถุในภาพได้ก็อาจทำให้เด็กออทิสติกไม่เข้าใจคำกริยาเหล่านี้ ส่วน หยิบ ถือ และริน(น้ำ) อาจเป็นคำที่สามารถแทนด้วยวงศัพท์อื่นได้ เช่น จับ เท หรือ กรอก

ตารางที่ 25 แสดงรายการคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 26 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	-	หอม(จูบ) ไหว้ ทิ้งขยะ กวาดบ้าน
2 คน	ห่มผ้า	กอด กราบ รำ จับ(มือ) อ่าน ฉีดยา ทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เต็น รีดผ้า ตากผ้า พับผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา ตบมือ
3 คน	กอด กราบ รำ จับ(มือ) อ่าน ฉีดยา ทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เต็น รีดผ้า ตากผ้า พับผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา ตบมือ	ห่มผ้า
4 คน	หอม(จูบ) ไหว้ ทิ้งขยะ กวาดบ้าน	-
5 คน	-	-

จากตารางข้างต้นพบว่าไม่มีคำกริยาหมวดสังคมที่เด็กออทิสติกเข้าใจทุกคนในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง ส่วนคำกริยาที่เด็กออทิสติก 4 เข้าใจ จำนวน 4 คำ ได้แก่ หอม(จูบ) ไหว้ ทั้งขยะ และกวาดบ้าน คำกริยาดังกล่าวเด็กออทิสติกอาจได้เรียนรู้จากการแสดงความรักในครอบครัว หรือการเรียนรู้จากสังคมวัฒนธรรม คำกริยาที่เด็กออทิสติก 3 คน เข้าใจ จำนวน 20 คำ ได้แก่ กอด กราบ รำ จับ(มือ) อ่าน ฉีดยา ทอด ข้ามถนน เย็บ(ผ้า) ร้องเพลง เดิน ริดผ้า ตากผ้า พับผ้า เขียน ระบายสี เล่น บิน เหา และตบมือ คำกริยาดังกล่าวเด็กออทิสติกอาจเรียนรู้ได้จากกิจวัตรประจำวัน หรือเกิดจากประสบการณ์ที่เด็กได้ลงมือปฏิบัติ คำกริยาที่เด็กออทิสติก 2 คนเข้าใจ จำนวน 1 คำ ได้แก่ ห่มผ้า ส่วนเด็กออทิสติกอีก 3 คนไม่เข้าใจคำกริยานี้ อาจเกิดจากการตีความภาพ เด็กอาจมองว่าเป็นภาพคนนอนหลับ และไม่ได้เชื่อมโยงกับภาพบุคคลอีกคนที่กำลังนำผ้าห่มมาห่ม หรือไม่ในชีวิตประจำวันของเด็กอาจไม่ค่อยได้ยินการใช้คำศัพท์นี้ทำให้ไม่เข้าใจ

ตารางที่ 26 แสดงรายการคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจและไม่เข้าใจ จากคำกริยาทั้งหมด 18 คำ โดยทดสอบ 3 ครั้ง

ความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก (A)		
จำนวนเด็ก / ความเข้าใจ	เข้าใจ	ไม่เข้าใจ
1 คน	เกลียด อาย มิน หนาว	-
2 คน	หัวเราะ กลัว เหนื่อย ปวด ตีใจ	ร้องไห้ ยิ้ม โกรธ
3 คน	ร้องไห้ ยิ้ม โกรธ	หัวเราะ กลัว เหนื่อย ปวด ตีใจ
4 คน	-	เกลียด อาย มิน หนาว
5 คน	-	ตกใจ เบื่อ ร้อน ง่วง สงสัย เศร้า

จากตารางข้างต้นพบว่าไม่มีคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กออทิสติกเข้าใจทุกคนในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง และพบว่าคำกริยาที่เด็กออทิสติกทุกคนไม่เข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ จำนวน 6 คำ ได้แก่ ตกใจ เบื่อ ร้อน ง่วง สงสัย และเศร้า คำกริยาที่เด็กออทิสติก 4 คน ไม่เข้าใจ จำนวน 4 คำ ได้แก่ เกลียด อาย มิน และหนาว มีเด็กออทิสติกเพียง 1 คนที่เข้าใจคำกริยาดังกล่าว ทั้งนี้พบว่าคำกริยาหมวดอารมณ์ที่เด็กส่วนใหญ่ไม่เข้าใจมักเป็นอารมณ์ที่ค่อนข้างซับซ้อนอย่างอารมณ์ในแง่ลบ อาจมีหลายระดับ เช่น เบื่อ เกลียด และเศร้า ประสบการณ์การรับรู้ของเด็กออทิสติกอาจแตกต่างกัน และการเรียนรู้อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองของเด็กออทิสติกก็อาจจะยากขึ้น เนื่องจากเมื่อเกิดอารมณ์หรือความรู้สึกแต่ละครั้ง เด็กอาจไม่แสดงออก และหากเกิดอารมณ์ในแง่ลบ พบว่าเด็กออทิสติกก็แสดงออกไม่เหมือนกัน แซคเตอร์ และซิงเกอร์ (1962) กล่าวว่า เมื่อมีสิ่งเร้าหรือสถานการณ์กระตุ้น

เราให้เกิดอารมณ์ ไม่ใช่ว่าทุกคนจะแสดงอารมณ์ต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์เดียวกันเหมือนกันเสมอไป ขณะเดียวกันอารมณ์ประเภทเดียวกันก็อาจจะไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระของอวัยวะภายในเหมือนกันทุกคน เพราะมนุษย์แต่ละคนจะใช้ระบบการรู้การคิดเพื่อตีความหมายของสิ่งเร้า หรือสถานการณ์ต่าง ๆ แตกต่างกันไป คำกริยาที่เด็กออทิสติก 3 คน เข้าใจ จำนวน 3 คำ ได้แก่ ร้องไห้ ยิ้ม และโกรธ เป็นคำกริยาที่เด็กออทิสติกส่วนใหญ่เข้าใจได้มากที่สุด อาจเนื่องมาจากเป็นคำกริยาที่แสดงอาการทางสรีระได้ชัดเจนอย่าง ร้องไห้ก็มีน้ำตา ยิ้มมีการเปลี่ยนแปลงรูปปาก หรือโกรธ อาจมีการแสดงท่าทางไม่พอใจออกมาชัดเจนได้มากกว่าคำกริยาหมวดอารมณ์คำอื่น ๆ ซึ่งเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมส่วนใหญ่ก็เข้าใจคำกริยาเหล่านี้ ส่วนคำกริยาที่เด็กออทิสติก 2 คน เข้าใจ จำนวน 5 คำ ได้แก่ หัวเราะ กลัว เหนื่อย ปวด และดีใจ ทั้งนี้พบว่าเด็กออทิสติกอีก 3 คนไม่เข้าใจคำกริยาเหล่านี้ อาจเพราะคำกริยาบางคำอาศัยความต่อเนื่อง และอาจจะต้องใช้เสียงประกอบจึงจะเข้าใจได้ชัดเจน เช่น หัวเราะ ส่วนคำว่า กลัว เหนื่อย ปวด และดีใจ เป็นคำกริยาที่ต้องตีความสีหน้าของบุคคล หากเด็กออทิสติกมีพื้นฐานที่ไม่ค่อยสบตา หรือรับรู้อารมณ์ของคนรอบข้างก็อาจมีส่วนให้เด็กออทิสติกบางคนไม่เข้าใจคำกริยาดังกล่าว

เปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก

จากการศึกษาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก ผู้วิจัยนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความแตกต่างด้านความเข้าใจของเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่ม โดยนำเสนอผลการเปรียบเทียบ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก

หมวดคำ	เด็กพิเศษ			
	กลุ่มดาวน์ซินโดรม (D)		กลุ่มออทิสติก (A)	
	ค่าเฉลี่ย ความเข้าใจ	ค่าร้อยละ ความเข้าใจ	ค่าเฉลี่ย ความเข้าใจ	ค่าร้อยละ ความเข้าใจ
หมวดร่างกาย (56)	54.20	96.79	37.53	67.03
หมวดสังคม (26)	25.40	97.69	16.87	64.87
หมวดอารมณ์ (18)	13.60	75.56	3.53	19.62
รวม (100)	93.20	93.20	57.93	57.93

เมื่อพิจารณาความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร และออทิสติก จากตารางข้างต้นพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยมากกว่าเด็กออทิสติก ในทุกหมวดคำ โดยมีค่าร้อยละ ดังต่อไปนี้ คำกริยาหมวดร่างกายมีค่าร้อยละ 96.79 หมวดสังคมมีค่า ร้อยละ 97.69 และหมวดอารมณ์มีค่าร้อยละ 75.56 ในขณะที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจคำกริยา หมวดร่างกายมีค่าร้อยละ 67.03 หมวดสังคมมีค่าร้อยละ 64.87 และหมวดอารมณ์มีค่าร้อยละ 19.62

ความแตกต่างด้านความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรและออทิสติก หากพิจารณาในแง่ของกลุ่มอาการพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรมีค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยา หมวดสังคมมากที่สุดคือ ร้อยละ 97.69 รองลงมาคือหมวดร่างกายมีค่าร้อยละ 96.79 และหมวด อารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด คือร้อยละ 75.56 ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก แม้ว่าจะมี ค่าความเข้าใจคำกริยาทุกหมวดน้อยกว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร แต่พบว่าเมื่อพิจารณาในแง่ของ กลุ่มอาการ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีค่า คำร้อยละความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุดคือ ร้อย ละ 67.03 รองลงมาคือหมวดสังคมมีค่าร้อยละ 64.87 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อย ที่สุด คือร้อยละ 19.62

ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างด้านความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่ม ดาวนักษัตร และออทิสติกในรายละเอียดของแต่ละคำศัพท์ จำแนกตามหมวดหมู่ ผลการศึกษา แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 28 แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร และออทิสติกในแต่ละ คำศัพท์ในหมวดร่างกาย

คำกริยา	ความเข้าใจของกลุ่มดาวนักษัตร (ร้อยละ)	ความเข้าใจของกลุ่มออทิสติก (ร้อยละ)
1. ยืน	100	60
2. นั่ง	100	100
3. นอน	100	100
4. ชี้อวัยวะ	100	80
5. ขึ้น(บันได)	100	60
6. ลง(บันได)	100	60
7. กระโดด	100	60

ตารางที่ 28 (ต่อ) แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตร และออทิสติก ในแต่ละคำศัพท์ในหมวดร่างกาย

คำกริยา	ความเข้าใจของกลุ่มดาวนักษัตร	ความเข้าใจของกลุ่มออทิสติก
8. เตะ(บอล)	100	80
9. วิ่ง	100	60
10. เดิน	100	60
11. คลาน	100	60
12. ปีน(ต้นไม้)	100	40
13. อุ้ม(ลูก)	100	80
14. ว่ายน้ำ	100	80
15. พาย	100	80
16. ตอก	100	60
17. รดน้ำ	100	60
18. โยน	100	40
19. ต้ม	80	40
22. ผูก	80	60
25. ปิด	100	40
26. เปิด	80	60
30. ตี	80	60
31. ถี	80	40
32. ยิง	100	60
33. ทา(สี)	100	60
34. ตู	100	80
35. เป่า	100	80
36. ดม	100	60
37. ตูด	100	60
38. กัด	100	80
39. ยก	100	60
40. ชี้	100	60

ตารางที่ 29 แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนักษัตรจีนโตรม และออทิสติกใน แต่ละคำศัพท์ในหมวดสังคม

คำกริยา	ความเข้าใจของกลุ่มดาวนักษัตรจีนโตรม	ความเข้าใจของกลุ่มออทิสติก
57. หอม (จูบ)	80	80
58. กอด	100	60
59. ไหว้	100	80
60. กราบ	100	60
61. รำ	80	60
62. จับ (มือ)	100	60
63. อ่าน	100	60
64. ฉีดยา	100	60
65. ทิ้งขยะ	100	80
66. ทอด	100	60
67. ข้ามถนน	100	60
68. เย็บ(ผ้า)	100	60
69. ร้องเพลง	100	60
70. เดิน	100	60
71. กวาดบ้าน	100	80
72. ถูพื้น	100	60
73. รีดผ้า	80	60
74. ตากผ้า	100	60
75. พับผ้า	100	60
76. ห่มผ้า	100	40
77. เขียน	100	60
78. ระบายสี	100	60
79. เล่น	100	60
80. ปีน	100	60
81. เหว้า	100	60
82. ตบมือ	100	60

จากตารางที่ 29 แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชอินโดรม และออทิสติกในหมวดสังคม พบว่าคำศัพท์ในหมวดสังคมที่เด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มเข้าใจเหมือนกันโดยคิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า หอม (จูบ) ไหว้ ทั้งขยะ และกวาดบ้าน

ตารางที่ 30 แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชอินโดรม และออทิสติกในแต่ละคำศัพท์ในหมวดอารมณ์

คำกริยา	ความเข้าใจของกลุ่มดาวนุชอินโดรม	ความเข้าใจของกลุ่มออทิสติก
83. ร้องไห้	100	60
84. ยิ้ม	100	60
85. หัวเราะ	100	40
86. โกรธ	80	60
87. กลัว	100	40
88. เหนื่อย	60	40
89. ปวด	100	40
90. ดีใจ	80	40
91. ตกใจ	80	0
92. เกลียด	60	20
93. อาย	40	20
94. มีน	60	20
95. เปื้อ	20	0
96. ร้อน	100	0
97. หนาว	100	20
98. ง่วง	100	0
99. สงสัย	40	0
100. เศร้า	40	0

จากตารางที่ 30 แสดงค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวนุชอินโดรม และออทิสติกในหมวดอารมณ์ พบว่าคำศัพท์ในหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มเข้าใจเหมือนกันโดยคิดเป็นร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า ร้องไห้ ยิ้ม และโกรธ ส่วนคำศัพท์ในหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มไม่เข้าใจเหมือนกันโดยคิดเป็นร้อยละไม่เกิน 40 จำนวน 4 คำ ได้แก่ อาย เปื้อ สงสัย และเศร้า

จากผลการศึกษาความเข้าใจคำกริยาทั้ง 3 หมวด ของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก รวมถึงเปรียบเทียบความเข้าใจของเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่ม โดยภาพรวมแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาได้ดีกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก ทั้งนี้หากพิจารณารายบุคคลพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกบางคนสามารถเข้าใจคำกริยาในระดับดีใกล้เคียงกับเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม แต่จะแตกต่างกันอย่างมากในหมวดคำกริยาด้านอารมณ์ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าอาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจำเพาะที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมักไม่แสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง และมักจดจ่ออยู่กับตนเองหรือสิ่งของทำให้เด็กอาจไม่เข้าใจ และไม่สามารถเชื่อมโยงคำกริยาได้ ส่วนลักษณะทางด้านร่างกายอาจไม่สัมพันธ์กับการเรียนรู้เสมอไป แม้เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมจะมีร่างกายที่ไม่สมบูรณ์เท่ากับเด็กออทิสติก แต่ก็สามารถเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายได้ดี ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกที่มีร่างสมบูรณ์ เมื่อพิจารณารายบุคคลพบว่า มีทั้งคนที่เข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายได้ดี และบางคนเข้าใจได้น้อย ในทางเดียวกันกับคำกริยาหมวดสังคม โดยภาพรวมเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาได้ดีกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเช่นกัน

หากพิจารณารายบุคคลพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกบางคนสามารถเข้าใจคำกริยาหมวดนี้ในระดับดี แม้เด็กดาวน์ซินโดรมจะมีพฤติกรรมจำเพาะที่เข้าสังคมได้ดี แต่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมักจะจดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกบางคนมีความสามารถในการรับรู้และเข้าใจคำกริยาหมวดสังคม แม้จะมีพฤติกรรมจำเพาะดังกล่าว ซึ่งอาจเกิดจากความแตกต่างของออทิสติกสเปกตรัมดิสออเดอร์ (Autistic Spectrum Disorder = ASD) กล่าวคือ เด็กออทิสติกแต่ละคนอาจมีลักษณะความบกพร่องแตกต่างกันหลากหลาย ซึ่งส่งผลต่อความเข้าใจภาษาที่แตกต่างกันในรายบุคคลด้วย โดยผู้วิจัยจะสรุป และอภิปรายผลการศึกษาความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติกในบทถัดไป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์เรื่อง ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก โดยมีสมมติฐานว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมากกว่าเด็กออทิสติก ทั้งนี้ศึกษากลุ่มประชากรเด็กพิเศษจากศูนย์การเรียนรู้พิเศษประจำภาคปัญหา ตลิ่งชัน โดยแบ่งเป็นเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมจำนวน 5 คน และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกจำนวน 5 คน รวมทั้งหมด 10 คน ซึ่งมีระดับสติปัญญา 20-34 จัดอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญารุนแรง แต่ไม่มีอาการซ้ำซ้อน สามารถเข้าใจคำสั่งได้ การทดสอบความเข้าใจคำกริยาใช้บัตรภาพแทนคำกริยาทั้งหมด 100 คำ โดยแบ่งเป็น 3 หมวด ได้แก่ หมวดร่างกาย หมวดสังค และหมวดอารมณ์ ทดสอบโดยใช้คำสั่งให้เด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่มชี้ภาพคำกริยาให้ตรงกับคำที่ผู้วิจัยพูด จากนั้นทำการทดสอบซ้ำ รวมทั้งหมด 3 ครั้ง

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม

ผลการศึกษาความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 93.20 คำ คิดเป็นร้อยละ 93.20 หมวดร่างกายมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 54.20 คำ คิดเป็นร้อยละ 96.79 หมวดสังคมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 25.40 คำ คิดเป็นร้อยละ 97.69 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 13.60 คำ คิดเป็นร้อยละ 75.56 จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดร่างกาย และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

5.1.2 ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก

ผลการศึกษาความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยาทั้งหมด 57.93 คำ คิดเป็นร้อยละ 57.93 หมวดร่างกายมี

ค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 37.53 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.03 หมวดสังคมมีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 16.87 คำ คิดเป็นร้อยละ 64.87 และหมวดอารมณ์มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจคำกริยา 3.53 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.62 จากค่าร้อยละแสดงให้เห็นว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก มีค่าความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุด รองลงมาคือ หมวดสังคม และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด

5.1.3 เปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและกลุ่มออทิสติก

เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และกลุ่มออทิสติก โดยมีสมมติฐานว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก ซึ่งพบว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก โดยเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมีค่าร้อยละ 97.69 ส่วนเด็กออทิสติกเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมีค่าร้อยละ 64.87 ทั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐาน

ความแตกต่างด้านความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมและออทิสติก หากพิจารณาในแง่ของกลุ่มอาการพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากที่สุดคือ ร้อยละ 97.69 รองลงมาคือหมวดร่างกายมีค่าร้อยละ 96.79 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด คือร้อยละ 75.56 ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก แม้ว่าจะมีค่าความเข้าใจคำกริยาทุกหมวดน้อยกว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม แต่พบว่าเมื่อพิจารณาในแง่ของกลุ่มอาการ เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีค่า ค่าร้อยละความเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกายมากที่สุดคือ ร้อยละ 67.03 รองลงมาคือหมวดสังคมมีค่าร้อยละ 64.87 และหมวดอารมณ์มีค่าความเข้าใจคำกริยาน้อยที่สุด คือร้อยละ 19.62

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

ความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และกลุ่มออทิสติก จากผลการศึกษาพบว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาหมวดร่างกาย หมวดสังคม และหมวดอารมณ์มากกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก จากสมมติฐานที่ว่า เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมมากกว่าเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก เป็นไปตามสมมติฐาน

จากการศึกษาลักษณะอาการของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมพบว่า แม้ว่าเป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา แต่สามารถเข้าใจสังคมได้ดี ในการเรียนรู้คำศัพท์ อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้

เด็กดาวน์ซินโดรมเข้าใจคำกริยาได้ดีด้วย ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกแม้โดยภาพรวมจะพบว่ามีความเข้าใจคำกริยาหมวดสังคมน้อยกว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม แต่หากพิจารณารายบุคคลพบว่าในกลุ่มเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกบางคนสามารถเข้าใจคำกริยาหมวดสังคม ได้ใกล้เคียงกับเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม ส่วนคำกริยาหมวดร่างกายพบว่าเป็นหมวดที่เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจได้ดีมากที่สุด แต่เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่าค่าเฉลี่ยความเข้าใจในหมวดนี้ยังน้อยกว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเป็นกลุ่มอาการที่มีความหลากหลายแตกต่างกัน รวมถึงมีความผิดปกติด้านการสื่อสาร และปัญหาด้านการมีปฏิสัมพันธ์ นอกจากนี้ในการศึกษาของ รังษิ สุภวัตรจริยากุล (2532) เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจคำนามร้อยละ 51.16 ส่วนการศึกษาของ สุกานดา ทองประศรี (2556) เด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกเข้าใจคำนามร้อยละ 91 ซึ่งมากกว่าเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม ที่มีความเข้าใจร้อยละ 87.87 นอกจากนี้กฤษณี ตั้งประเสริฐสุข (2550) ศึกษา ลักษณะการรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กพิเศษ กล่าวว่า เด็กกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความสามารถทางภาษาในระดับที่ใกล้เคียงกับกลุ่มอื่นเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กพิเศษกลุ่มอื่นที่มีระดับพัฒนาการในทุกด้านเท่ากัน ในขณะที่เด็กออทิสติก แม้จะมีพัฒนาการด้านอื่นเทียบเท่าเด็กปกติและเด็กพิเศษกลุ่มอื่น แต่ระดับความสามารถทางภาษาแตกต่างกันอย่างมากตามแต่ละบุคคล

จากผลการศึกษาคำกริยาหมวดร่างกาย เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจร้อยละ 96.79 ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีความเข้าใจร้อยละ 67.03 ทั้งนี้พบว่าคำที่เด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่มเข้าใจร้อยละ 80 ขึ้นไป ได้แก่ นั่ง นอน ชี(จักรยาน) เตะ(บอล) อุ้ม(ลูก) ว่ายน้ำ พาย(เรือ) เข็น ฉีก เคาะ ตู เป่า กัด ตี(กลอง) กิน ต้ม อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ล้างมือ และถอด(เสื้อ) โดยคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก สอดคล้องกับการศึกษาของ วราภรณ์ วิไลนาม (2539) ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีการจำแนกประเภทคำกริยาแตกต่างกับงานวิจัยนี้ โดยจำแนกเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็กปกติร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดได้ ได้แก่ กินข้าว อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน ได้แก่ นั่ง นอน คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน ได้แก่ ดูทีวี เตะบอล อุ้มลูก ล้างมือ ตีกลอง พายเรือ ปีนต้นไม้ และ กัด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับยุวดี อ่ำประยูร (2544) ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 5 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีการจำแนกคำกริยาแตกต่างกับงานวิจัยนี้เช่นกัน โดยพบว่าคำกริยาที่อยู่ในกลุ่มคำที่พบเห็นบ่อยและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็กปกติร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้ ได้แก่ คำว่า ถอด แปรงฟัน สระผม ล้างหน้า นอน กิน อาบน้ำ คำกริยาที่จัดอยู่ในกลุ่มคำที่แสดงการเคลื่อนไหว ได้แก่ เคาะประตู นั่ง เตะ เป่า คำกริยาที่แสดงอาการ ได้แก่ ตีกลอง ชี คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน ได้แก่ ฉีก ดูทีวี ปีน ว่ายน้ำ อุ้ม พายเรือ

ทั้งนี้การจำแนกหมวดคำกริยาในงานวิจัยของวราภรณ์ วิไลนาม (2539) และยุวดี อ่ำประยูร (2544) อาจแตกต่างกับงานวิจัยนี้ แต่เมื่อพิจารณารายคำศัพท์จะพบว่าในคำกริยาที่เด็กปกติสามารถพูดได้ ซึ่งลักษณะของการพูดแสดงออกถึงความเข้าใจของเด็กด้วย ในเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติกก็สามารถเข้าใจคำกริยาเหล่านี้ในระดับดีด้วยเช่นกัน แต่อาจล่าช้าเมื่อเปรียบเทียบกับอายุตามปฏิทินระหว่างเด็กพิเศษทั้ง 2 กลุ่ม กับเด็กปกติ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคำกริยาเหล่านี้เป็นกลุ่มคำที่เด็กสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ดี

นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และกลุ่มออทิสติกมีคำร้อยละความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับคำกริยาทั้ง 3 หมวด โดยเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมมีความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ร้อยละ 75.56 ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกมีความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ความรู้สึกเพียงร้อยละ 19.62 คำศัพท์ในหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มเข้าใจเหมือนกันโดยคิดเป็นร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า ร้องไห้ ยิ้ม และโกรธ ส่วนคำศัพท์ในหมวดอารมณ์ที่เด็กพิเศษทั้งสองกลุ่มไม่เข้าใจเหมือนกันโดยคิดเป็นร้อยละไม่เกิน 40 จำนวน 4 คำ ได้แก่ อาย เบื่อ สงสัย และเศร้า ซึ่งอาจเนื่องมาจากคำกริยาหมวดอารมณ์เป็นหมวดที่มีความยาก มุกดา ศรียงค์ และคณะ (2539, น. 255-256) กล่าวว่า อารมณ์มีความซับซ้อนกว่าความรู้สึกทางร่างกายอื่น ๆ บุคคลจะมีการประเมินหรือแปลความหมายของสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องแล้วจึงจะเกิดอารมณ์นั้น ๆ ซึ่งเด็กพิเศษแต่ละคนอาจตีความภาพที่ใช้ทดสอบกับประสบการณ์ส่วนบุคคลแตกต่างกันไป ในกลุ่มเด็กพิเศษที่มีความบกพร่องอาจยังทำความเข้าใจคำกริยาหมวดอารมณ์ได้ยากยิ่งขึ้น นอกจากนี้อารมณ์ของมนุษย์ยังมีหลากหลายรูปแบบที่ต้องทำความเข้าใจ แม้จะเป็นอารมณ์ในด้านเดียวกัน แต่อาจจำแนกได้แตกต่างกัน ตัวอย่างอารมณ์ด้านลบ เช่น โกรธ กลัว เป็นอารมณ์ด้านลบเหมือนกัน แต่แสดงออกและมีรายละเอียดแตกต่างกัน ซึ่งสำหรับการเรียนรู้ด้านอารมณ์ เค. บริดเจส (K. Bridges, 1932) กล่าวว่า อารมณ์แรกเกิดของมนุษย์คืออารมณ์ตื่นเต้นแล้วจึงพัฒนาไปสู่อารมณ์ที่มีลักษณะเฉพาะมากขึ้นเมื่ออายุ 3 เดือนทารกจึงจะแยกออกระหว่างอารมณ์ดีใจ และเดือร้อนใจ ต่อจากนั้นอารมณ์โกรธ เกลียด กลัวจึงปรากฏขึ้นภายหลังตามระดับวุฒิภาวะและการรับรู้ของเด็กและพัฒนาจนครบสมบูรณ์เมื่ออายุ 2 ปี ลักษณะพัฒนาการทางด้านอารมณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในเด็กปกติ ซึ่งในกลุ่มเด็กพิเศษอาจมีความล่าช้ากว่าในแง่ของการเรียนรู้ และทำความเข้าใจอารมณ์เหล่านี้ ในการศึกษาของรัตนา ถิ่นนัยธร (2531) เรื่องการฟังเข้าใจภาษาไทยในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ พบว่าจัดหมวดหมู่คำ ได้แก่ เฝ็ด ร้อน เย็น หวาน ดีใจ นุ่ม เร็ว ง่าย อย่างนุ่มนวล อยู่ในหมวดคำวิเศษณ์ ผลการศึกษาพบว่าคำว่า “เฝ็ด” และ “เย็น” เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟังเข้าใจได้ในระดับอายุสมองเท่ากับเด็กปกติ ส่วนคำวิเศษณ์บอกความรู้สึกคำอื่น ๆ ได้แก่ “ร้อน” “หวาน” “ดีใจ” “นุ่ม” “เร็ว” และ “ง่าย” เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้สามารถฟัง

เข้าใจได้ช้ากว่าเด็กปกติ โดยเฉพาะคำว่า “เร็ว” และ “ง่าย” ส่วนคำว่า “อย่างนุ่มนวล” ทั้งเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ และเด็กปกติ ทุกกลุ่มอายุฟังเข้าใจคำนี้ได้มีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 75 แต่งานวิจัยนี้ได้จัดคำว่า “ร้อน” และ “ดีใจ” อยู่ในหมวดคำกริยาหมวดอารมณ์ ซึ่งพบว่าคำว่า “ร้อน” เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรมทุกคนเข้าใจ ส่วนเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติกทุกคนไม่เข้าใจ และ “ดีใจ” เด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม 4 คนเข้าใจ และเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก 2 คน เข้าใจ

นอกจากนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าลักษณะของคำกริยาอาจมีผลต่อความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษบางกลุ่มหรือบางคนด้วย เนื่องจากคำกริยาบางคำมีลักษณะเป็นอกรรมกริยา หรือ คำกริยาที่ไม่ต้องการกรรม ส่วนบางคำเป็นสกรรมกริยา หรือ คำกริยาที่ต้องการกรรม ทั้งนี้อาจมีผลต่อการคาดเดาระหว่างการทดสอบ เป็นไปได้ว่าหากเด็กพิเศษเกิดความลังเลในการเลือกตอบ เด็กอาจเดาคำกริยากรรมได้ถูกต้องมากกว่า เนื่องจากหากมีกรรมมารองรับ แสดงว่าคำกริยาจะมีคำนาม หรือคำสรรพนามตามหลังมาด้วย จากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กพบว่า เด็กจะเรียนรู้คำนามได้ก่อนคำกริยา ดังนั้นหากเด็กเข้าใจคำนามที่ตามหลังคำกริยา แต่ไม่เข้าใจคำกริยาดังกล่าว ก็มีโอกาสที่เด็กจะสามารถคาดเดาคำตอบได้ถูกต้องมากกว่าคำกริยากรรม แต่ทั้งนี้ในการทดสอบพบว่าในเด็กพิเศษบางคนก็สามารถเข้าใจคำกริยากรรม และสกรรมได้ดีเช่นเดียวกัน

จากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และครูผู้สอนของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่ม พบว่านอกจากความแตกต่างด้านอาการแล้ว ยังมีปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่ม ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สถานภาพทางครอบครัวรายบุคคลในบทที่ 4 ได้แก่

1. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา
2. อาชีพ และรายได้ของบิดามารดา
3. การมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว

1. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ผู้วิจัยพบว่า เด็กพิเศษที่บิดามารดา ยังสมรส และอาศัยอยู่ด้วย มีแนวโน้มส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ดีกว่าบิดามารดาที่หย่าร้าง หรือเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ทั้งนี้อาจเพราะบิดามารดาที่อาศัยอยู่ร่วมกันสามารถช่วยเหลือ แบ่งเบาภาระในการดูแล หรือคอยสังเกตพฤติกรรม และพัฒนาการของบุตรได้อย่างทั่วถึง เพิ่มโอกาสให้เด็กสามารถสื่อสารกับบิดามารดาคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนได้ รวมถึงการอยู่ร่วมกันในครอบครัวอาจส่งผลต่อจิตใจของเด็ก ทำให้เด็กได้รับความอบอุ่น รู้สึกปลอดภัยที่มีบิดามารดาอาศัยอยู่ด้วย ในด้านสถานภาพทางการเงิน การที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน อาจทำให้มีรายได้เพิ่มจากการทำงาน และสามารถมีรายได้ดูแลบุตรในด้านต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

2. อาชีพของบิดามารดา ผู้วิจัยพบว่า บิดามารดาของเด็กพิเศษที่มีอาชีพรับราชการ หรือ ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแนวโน้มส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็กได้ดีกว่าบิดามารดาที่ประกอบอาชีพ ที่มีรายได้รายวัน ทั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตว่าอาชีพส่งผลต่อความมั่นคง และเวลาในการดำเนินชีวิต อาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่มีรายรับแน่นอน และมีสวัสดิการดูแลครอบครัว มีเวลาในการทำงานค่อนข้างชัดเจน ทำให้บิดามารดาที่ประกอบอาชีพนี้สามารถวางแผนดูแลบุตรได้ดี และการรับราชการก็แสดงให้เห็นถึงการได้รับการศึกษาในระดับที่สามารถช่วยกระตุ้นพัฒนาของบุตรได้เมื่อได้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัว ส่วนการประกอบธุรกิจส่วนตัวเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง และสามารถจัดสรรเวลาได้ตามต้องการ ทำให้มีความยืดหยุ่น บิดามารดาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวอาจมีเวลาในการดูแลบุตรมากขึ้น หรือสามารถจัดสรรเวลาดูแลบุตรได้อย่างเหมาะสม เนื่องจากเป็นเจ้าของกิจการ ส่วนบิดามารดาที่ประกอบอาชีพที่มีรายได้รายวัน อาจไม่สามารถจัดสรรเวลาในการดูแลบุตรได้มากนัก เพราะต้องใช้เวลาในการทำงานเพื่อหารายได้ให้ครอบครัว ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของครอบครัว

3. การมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว ผู้วิจัยพบว่า ครอบครัวที่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทั้งใน ครอบครัวใหญ่ หรือครอบครัวที่มีเพียงบิดา มารดา และบุตร มีแนวโน้มส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็กพิเศษ เพราะการสื่อสารในครอบครัวถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เด็กพิเศษได้ฝึกฝน การที่ครอบครัวมีความใส่ใจ พุดคุย แสดงความรัก หยอกล้อ ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี สมาชิกในครอบครัวแต่ละคนอาจสื่อสารด้วยถ้อยคำที่แตกต่างหลากหลาย ทำให้เด็กได้ฟัง และเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น รวมถึงการใช้คำสั่งเพื่อให้เด็กพิเศษได้ทำกิจกรรม หรือช่วยเหลืองานบ้านเล็กน้อยก็เป็นกระบวนการหนึ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ในทางกลับกันหากครอบครัวไม่ค่อยสื่อสารหรือพุดคุยกับเด็ก ก็อาจทำให้เด็กมีพัฒนาการที่ช้า เรียนรู้คำศัพท์ได้น้อย และอาจนำไปสู่การไม่สื่อสาร ไม่กล้าแสดงความต้องการของตนเอง ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดี อาจช่วยส่งเสริมให้เด็กพิเศษมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น รวมถึงมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่แจ่มใส สามารถสื่อสารบอกความต้องการของตนเอง และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างดียิ่งขึ้น

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กพิเศษอาจมีอุปสรรค และความแตกต่างทางด้านอาการของเด็กแต่ละกลุ่ม รวมถึงมีปัจจัยหลายด้านทั้งสถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ การมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวที่ส่งผลให้เด็กพิเศษแต่ละคนมีความเข้าใจคำกริยาแต่ละคำแตกต่างกัน แต่ผู้วิจัยเชื่อว่า หากเด็กพิเศษได้รับการดูแลเอาใจใส่ ทั้งจากครอบครัว ครูผู้สอน รวมถึงคนในสังคมที่มีความรู้และเข้าใจธรรมชาติของเด็กกลุ่มนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้อมูลที่นำเสนอจะเป็นประโยชน์ และทำให้ผู้คน หรือสังคมเข้าใจลักษณะและความแตกต่างของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่ม ทั้งในแง่ของอาการ และการเรียนรู้คำศัพท์ รวมถึงอาจนำไปพัฒนาต่อยอดเพิ่มพูนคำศัพท์ในหมวดต่าง ๆ เพื่อให้

เด็กพิเศษเข้าใจคำศัพท์ในวงกว้างมากขึ้น และนำไปสื่อสารบอกความต้องการกับบุคคลอื่น เพื่อให้มีศักยภาพในการช่วยเหลือตนเอง และใช้ชีวิตประจำวันในสังคมได้อย่างมีความสุข

การศึกษาเรื่องความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติกในครั้งนี้ ผสมผสานการบูรณาการศาสตร์ในหลายสาขา ได้แก่ ภาษาศาสตร์ โดยศึกษาคำกริยาอันเป็นคำศัพท์สำคัญในไวยากรณ์ และมีลักษณะเป็นสากลลักษณะ กล่าวคือ คำกริยาเป็นองค์ประกอบสำคัญของภาษาทุกภาษาในโลก ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีการตั้งสมมติฐานคัดเลือกกลุ่มประชากรโดยวิธีการคัดเข้า-คัดออก การสร้างบัตรภาพเพื่อใช้ทดสอบคำกริยา และอาศัยเครื่องมือทางคณิตศาสตร์ในการคำนวณค่าความเข้าใจคำกริยาของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก นอกจากนี้ยังต้องศึกษาศาสตร์ด้านจิตวิทยาเพื่อทำความเข้าใจลักษณะของเด็กพิเศษทั้งสองกลุ่ม โดยเริ่มศึกษาจากพัฒนาทั่วไปของเด็กปกติ ไปจนถึงลักษณะเฉพาะของเด็กพิเศษกลุ่มต่าง ๆ และตลอดระยะเวลาในการเก็บข้อมูลจะต้องระมัดระวังสภาวะทางร่างกายและจิตใจของกลุ่มประชากรเป็นอย่างมาก เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อกลุ่มประชากรจำเป็นต้องมีครูผู้สอนคอยประเมินสถานการณ์ระหว่างทำการทดสอบ นอกจากความรัดกุมระหว่างเก็บข้อมูล ผู้วิจัยต้องจัดหาสิ่งของเพื่อเสริมแรงให้กับกลุ่มประชากรเพื่อให้การทดสอบผ่านไปได้อย่างลุล่วง ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำงานที่เกี่ยวข้องกับหลักจิตวิทยาที่ใช้ในกลุ่มประชากรเด็กพิเศษ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ประสานการติดต่อกับผู้ปกครองของกลุ่มประชากรเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาประกอบการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นว่าในเด็กพิเศษแต่ละคนที่มีความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยที่แตกต่างกัน อาจมีสาเหตุหรือแนวโน้มใต้วงที่ทำให้การเรียนรู้และความสามารถของเด็กพิเศษแต่ละคนต่างกันไปด้วย แม้ว่าจะเป็นกลุ่มอาการเดียวกันก็ตาม

ตลอดการศึกษาเรื่องความเข้าใจคำกริยาในภาษาไทยของเด็กพิเศษกลุ่มดาวน์ซินโดรม และออทิสติก ผู้วิจัยได้อาศัยหลักการศึกษามากหลายศาสตร์ดังที่ได้กล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นว่าในการศึกษาเรื่อง ๆ เดียวอาจต้องผสมผสานวิธีการที่หลากหลายเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สามารถตอบสมมติฐาน หรือคลายข้อสงสัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ทั้งนี้กระบวนการศึกษาในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยหวังว่าอาจเกิดประโยชน์ และเป็นแนวทางให้กับผู้ที่ต้องการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษว่าสามารถเลือกใช้ศาสตร์ต่าง ๆ เข้ามาบูรณาการเพื่อให้ได้ข้อมูลและผลวิจัยที่แจ่มชัด และสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นได้

ปัญหาและอุปสรรคในการวิจัย

1. รูปแบบการเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยา ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยาโดยใช้บัตรภาพแล้วให้กลุ่มตัวอย่างหยิบคำกริยาที่ตรงตามที่ผู้วิจัยพูดหรือตอบคำถามว่าคำกริยาที่เห็นในภาพคือคำว่าอะไร ทั้งนี้เนื่องจากศึกษาพฤติกรรมและธรรมชาติของเด็กแต่ละกลุ่มอาการพบว่าเด็กออทิสติกมีอาการแยกตัวออกจากสังคม และมีปฏิสัมพันธ์น้อย แม้ว่าจะพูดได้ แต่เด็กกลุ่มนี้จะไม่ค่อยพูด และมักจะจดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงไม่สามารถทดสอบความเข้าใจคำกริยาด้วยคำถามว่า “...กำลังอะไร” หรือ “...เป็นอย่างไร” นอกจากนี้ยังไม่สามารถใช้วิดีโอหรือภาพเคลื่อนไหวที่แสดงกริยาได้ชัดเจนกว่า เนื่องจากเด็กทั้ง 3 กลุ่มอาการมีความบกพร่องทางสมองและสติปัญญารุนแรง ทำให้ไม่สามารถประมวลผลภาพเคลื่อนไหวที่รวดเร็วและตอบคำถามได้ทันที

นอกจากนี้เด็กอาจเกิดความสับสน หากภาพเคลื่อนไหวนั้นมีภาพพื้นหลังอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้บัตรภาพในการทดสอบและเลือกวัดความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการที่หลากหลายเพื่อให้ได้คำตอบ และเหมาะสมกับอาการของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

2. การเก็บข้อมูลความเข้าใจคำกริยา พบว่าเด็กออทิสติก ทั้ง 2 คน จะตอบแบบทดสอบคำกริยาบางคำด้วยการใช้ท่าทาง เช่น คำว่า “นั่ง” “ยืน” “ยกมือ” “ยิ้ม” ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมือนเด็กกลุ่มอาการอื่น จากการสอบถามครูประจำชั้นของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ปฏิบัติตามคำสั่งได้ดีมาก สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถช่วยเหลืองานบ้านของผู้ปกครองได้เป็นอย่างดี ทำให้มีพัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ที่ดีตามไปด้วย ดังนั้นเด็กอาจคุ้นชินกับการปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งส่วนใหญ่มักใช้คำกริยาคำเดียว เพื่อให้กระชับและสื่อความกับเด็กได้ชัดเจน ดังนั้น เมื่อผู้วิจัยพูดคำว่า “ยืน” เด็กจะลุกขึ้นยืนให้ดู แทนที่จะชี้ภาพคนที่ยืนอยู่ ผู้วิจัยจึงต้องทวนคำถามใหม่ เช่น “ชี้ว่าคนไหนยืน” เป็นต้น

3. คำถามในการทดสอบคำกริยาจำเป็นต้องสั้นและกระชับ เนื่องจากหากใช้ประโยคยาว เช่น “คนไหนกำลังแปรงฟันอยู่” อาจทำให้เด็กเกิดความสับสน ดังนั้นจึงใช้คำถาม “คนไหนแปรงฟัน” หรือ “แปรงฟัน” เพียงคำเดียวเพื่อให้เด็กเข้าใจคำสั่งได้อย่างชัดเจนว่าต้องการคำกริยาคำใด

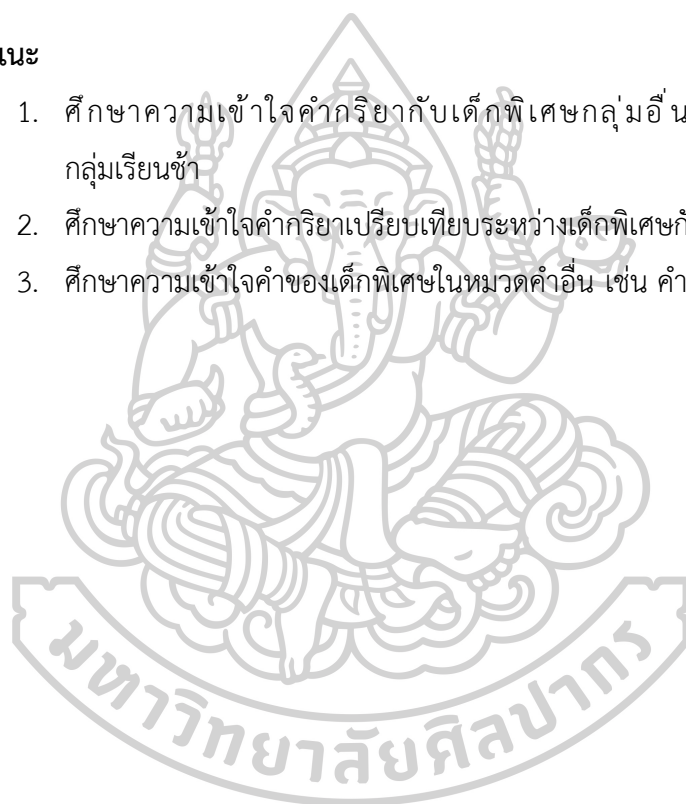
4. หลักการให้แรงเสริมระหว่างทดสอบ ผู้วิจัยเลือกให้ขนมและนมที่เด็กชื่นชอบ แต่การให้อาจแตกต่างกันไปตามแต่ละคน บางคนอาจให้อีกก่อนทำแบบทดสอบ เพื่อเสริมกำลังใจให้อยากทำแบบทดสอบมากขึ้น ส่วนบางคนจะให้หลังทำแบบทดสอบ เนื่องจากจะทำให้เด็กภูมิใจและถือเป็นรางวัลหลังจากทำแบบทดสอบ

5. สถานการณ์โควิด -19 เป็นเหตุให้การเก็บข้อมูลล่าช้า เนื่องจากการระบาดของโควิด-19 ทำให้ศูนย์การเรียนรู้พิเศษประกาศปิดทำการตามคำสั่งของภาครัฐ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกลุ่ม

เด็กพิเศษและบุคลากรต้องได้รับความเสี่ยง และลดการระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ในระยะเวลาดังกล่าว แต่ภายหลังที่ภาครัฐเริ่มนำเข้าวัคซีน ทำให้กลุ่มเด็กพิเศษ บุคลากร รวมถึงผู้วิจัยได้รับวัคซีนป้องกันตามมาตรการของรัฐ และมีชุดตรวจโควิด-19 หรือ Antigen Test Kit (ATK) ป้องกันความเสี่ยง ทำให้ผู้วิจัยใช้มาตรการที่เป็นไปตามภาครัฐและหน่วยงานปฏิบัติ ได้แก่ การแสดงผลการรับวัคซีน การตรวจ ATK ก่อนเข้าเก็บข้อมูล และนำส่งผลตรวจให้ครูผู้สอน เว้นระยะห่างกับกลุ่มประชากร และครูผู้สอน ทั้งนี้ทำให้สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลผ่านไปได้ แม้จะล่าช้าไปจากแผนที่กำหนด

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ศึกษาความเข้าใจคำกริยากับเด็กพิเศษกลุ่มอื่น เช่น กลุ่มออทิสติก กลุ่มเรียนช้า
2. ศึกษาความเข้าใจคำกริยาเปรียบเทียบระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
3. ศึกษาความเข้าใจคำของเด็กพิเศษในหมวดคำอื่น เช่น คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์

รายการอ้างอิง

- Bello et al. (2014). Nouns and predicates comprehension and production in children with Down syndrome. *Research in Developmental Disabilities, 35*,761-775.
- Goldin-Meadow et al. (1976). Language in the two-year old. *Cognition 4*,189-202.
- กฤษณ์ ตั้งประเสริฐสุข. (2550). ลักษณะการรับรู้ การเข้าใจ และการใช้ภาษาของเด็กพิเศษ : การศึกษาเชิง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์].
- เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล. (2551). การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก
มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2556). จิตวิทยาทั่วไป (ed.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์ และนันทนา รณเกียรติ. (2558). ภาษาคืออะไร. ภาษาและภาษาศาสตร์.
- ชูศักดิ์ จันทยานนท์. (2539, 1 พฤษภาคม). เด็กออทิสติก เอกสารประกอบการประชุม ฉบับที่ 2 เรื่องการจัดทำคู่มือการเรียนการสอน
เด็กออทิสติก ประชุมโครงการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กด้อยโอกาส (เด็กออทิสติก), ณ โรงแรมริเวอร์ไซด์
พลาซ่า.
- นรพล อัมบริบูรณ์. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาของเด็ก ปัญญาอ่อนระดับ
เรียน รู้ ได้ กับ
ประสบการณ์วิจัยสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- นิภา ส. ตูมรสุนทร. (2542). เด็กปัญญาอ่อนและเด็กออทิสติก (ed.). คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. .
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (ed.). กรุงเทพมหานคร.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญย์. (2556). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ (ed.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญย์. (2561). จิตวิทยาพัฒนาการ (ed.). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรภาพร อ่วมเจริญ. (2556). การเปรียบเทียบการพูดและการเขียนจากการเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- มุกดา ศรียงค์ และคณะ. (2539). จิตวิทยาทั่วไป (ed.). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยุวดี อ่ำประยูร. (2544). ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3-5 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยมหิดล].
- รัชนี สุภวัตรจริยากุล. (2532). ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก มหาวิทยาลัยมหิดล].
- รัตนา ถิ่นนัยธร. (2531). การศึกษาการฟังเข้าใจภาษาไทยในเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ มหาวิทยาลัยมหิดล].
- เรือนแก้ว กนกพงศ์ศักดิ์ นพวรรณ ศรีวงศ์พานิช วารุณี เมฆอริยะ. (2545). ตำราจิตเวช เด็กและวัยรุ่น (ed.). บียอนด์ เอ็นเทอร์
ไพรซ์.
- ลินดา บันทอง. (2530). การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยมหิดล].
- วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. (2540). จิตวิทยาเด็กพิเศษ (ed.). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วราภรณ์ วิลานาม. (2539). ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยมหิดล].
- ศรีนคร พรหมทอง. (2547). การศึกษาเปรียบเทียบการพูดคำกริยาระหว่างเด็กปกติกับเด็กปัญญาอ่อน มหาวิทยาลัยมหิดล].
- ศรียา นิยมธรรม. (2540). พัฒนาการทางภาษา (ed.). แวนแก้ว.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2546). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ (ed.). หมอชาวบ้าน.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). จิตวิทยาการเรียนรู้ (ed.). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุกานดา ทองประศรี. (2556). ความเข้าใจและความสามารถพูดคำนามของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กรณีศึกษา : เด็กดาวนซินโดรม
เด็กปัญญาอ่อน และเด็กออทิสติก มหาวิทยาลัยศิลปากร].
- สุชา จันทน์เอม. (2525). จิตวิทยาเด็กพิเศษ (ed.). อักษรบัณฑิต.

- สุภาพร ชินชัย. (2539). การศึกษาการฟังเข้าใจคำวิเศษณ์เปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นที่สุดของเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนรู้ได้ที่มีอายุสมองอยู่ในช่วง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยมหิดล].
- เสาวนีย์ เลิศกมลวรรณ. (2554). การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาไทยของเด็กดาวน์ซินโดรมในช่วงอายุ 12 – 14 ปี มหาวิทยาลัยมหิดล].
- อรอนงค์ เย็นอุทก. (2538). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาขีดความสามารถทางการเรียนของเด็กดาวน์ซินโดรม ระดับปฐมวัย โดยการจัดให้เรียนร่วมในชั้นปกติ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต].
- อุบลรัตน์ เฟื่องสดีดิษฐ์. (2539). จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก (ed.). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ศุภาวีร์ บุญเสวก
วัน เดือน ปี เกิด	25 กรกฎาคม 2539
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2562 อักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	20 หมู่ 6 ตำบลหนองสาหร่าย อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี 72170

